

HIGAS HINO KEIGO

Phía sau nghi can X

Mục lục

- [Giới thiệu](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)

Giới thiệu.

HIGASHINO KEIGO là nhà văn trinh thám hàng đầu hiện nay tại Nhật Bản. Sinh năm 1958 tại Osaka, ngay từ hồi còn trên ghế nhà trường, Higashino Keigo đã luôn yêu thích dòng văn học trinh thám và kỳ bí. Sau khi tốt nghiệp khoa Điện lực Công Nghiệp tại Đại học Osaka, ông vào làm kỹ sư điện trong công ty Nippon Denso. Dẫu viết văn không phải nghiệp chính, Higashino Keigo vẫn miệt mài trau chuốt những tác phẩm trinh thám đầu tiên của mình. Liên tiếp trong hai năm 1983 và 1984, chàng kỹ sư trẻ đã hai lần được đề cử giải thưởng văn học Edogawa Rampo. Rốt cuộc, năm 1985, Higashino Keigo cũng giành được giải thưởng Edogawa Rampo lần thứ 31 cho tác phẩm trinh thám hay nhất với tiểu thuyết Giờ tan học ở tuổi 27. Từ đó, ông bỏ việc và theo đuổi sự nghiệp văn học tại Tokyo. Các năm sau đó, Higashino Keigo liên tục được đề cử vô số các giải thưởng văn học lớn. Năm 1999, ông đoạt giải Mystery Writers of Japan Inc với tiểu thuyết Điều bí mật, và năm 2006 là giải Naoki lần thứ 134 cho Phía sau nghi can X.

Ngoài trinh thám ra, Higashino Keigo còn viết về đề tài khác như kỳ bí, lãng mạn, kể cả truyện thiếu nhi. Vốn xuất thân là kỹ sư nên ông có thể tận dụng triệt để kiến thức khoa học của mình khi viết truyện. Những hiện tượng khoa học thông thường như ánh sáng phản chiếu qua tấm gương mờ sương, tiếng rè nhỏ khi bật dàn âm thanh cỡ lớn, độ giãn nở của kim loại, kỹ thuật cắt tia laze... đều có thể là manh mối vụ án. Cách tiếp cận vấn đề của Higashino Keigo chưa từng bị lặp lại. Các nhân vật xuất hiện với mật độ vừa phải, những mâu thuẫn thường nhật, những con người bình thường tưởng như không có gì nổi bật... tất cả đều được mô tả dưới góc nhìn sắc sảo và độc đáo, nhờ thế mà các tác phẩm của Higashino Keigo luôn được độc giả mọi lứa tuổi chào đón nhiệt tình. Rất nhiều tác phẩm của ông đã chuyển thể thành phim truyền hình, phim điện ảnh và thu hút được vô số người mến mộ trên toàn Châu Á cùng lúc đạt được những con số doanh thu khổng lồ.

Phía sau nghi can X được dựng thành phim vào tháng 10/2008. Bộ phim đạt được thành công vô cùng lớn, đứng trong top 3 phim có doanh thu cao nhất năm 2008 tại Nhật Bản, thu lời hơn 31 triệu đô la chỉ trong 23 ngày đầu công chiếu. Phía sau nghi can X cũng được đón nhận nồng nhiệt bởi cả các khán giả lẫn các nhà phê bình ở Hàn Quốc, Trung Quốc, Đài Loan....

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

1.

BẢY GIỜ BA MƯƠI LĂM phút sáng, như thường lệ. Ishigami rời khỏi căn hộ. Đã sang tháng Ba nhưng trời vẫn còn se lạnh. Anh quần khăn kín cầm rồi mới bước ra ngoài. Trước khi bước xuống đường, Ishigami đưa mắt nhìn chỗ để xe đạp. Có vài chiếc đang dựng ở đó nhưng không có chiếc màu xanh lá cây mà anh quan tâm.

Đi được khoảng hai mươi mét về phía Nam, anh ta đến một con đường rộng. Đường Shin-ohashi. Về phía trái, hướng Đông là hướng đi sang quận Edogawa, hướng Tây dẫn đến khu Nihonbashi. Trước Nihonbashi là sông Sumida. Muốn sang bên kia sông phải đi qua cầu Shin-ohashi.

Cách nhanh nhất để tới chỗ làm của Ishigami là tiếp tục đi xuôi về phía Nam. Đi thêm vài trăm mét nữa sẽ đến công viên Kyosumi. Trường cấp III tư thục trước cửa công viên nơi Ishigami làm việc. Anh là giáo viên dạy toán.

Ishigami nhìn đèn tín hiệu giao thông trước mặt chuyển sang màu đỏ rồi rẽ phải. Anh đi bộ về phía cầu Shin-ohashi. Chiếc áo khoác ngoài bay ngược gió. Cho hai tay vào túi áo, anh rảo bước, người hơi cúi về trước.

Những đám mây dày phủ kín bầu trời. Màu mây phản chiếu xuống mặt nước nhuộm sông Sumida trong một màu xám đục. Một chiếc thuyền nhỏ đang trôi ngược lên thượng nguồn. Ishigami đi qua cầu để sang bên kia sông, mắt vẫn dõi theo chiếc thuyền.

Sang đến bên kia, anh rẽ xuống những bậc thang dưới chân cầu, rồi cứ thế men dọc bờ sông. Hai bên bờ đều có những khoảng đất rộng để người dân vui chơi. Tuy nhiên, chỗ mà các gia đình và các cặp tình nhân thường đi dạo lại là đoạn gần cầu Kyobashi ở mạn trên. Đoạn chỗ cầu Shin-ohashi này thì ngay cả ngày nghỉ cũng hiếm có người qua lại. Lý do là bởi ở đây có cả một khu toàn những căn lều vải bạt xanh của người vô gia cư. Phía bên trên là đường cao tốc nên đây là nơi lý tưởng để tránh mưa bão. Ngược hẳn với bên này, bên kia sông tuyệt nhiên không có bóng dáng của những căn lều màu xanh. Chắc hẳn người vô gia cư có lý do riêng khi tập trung lại với nhau như thế này.

Ishigami lặng lẽ đi qua dãy lều bạt xanh. Những căn lều chỉ cao ngang đầu người, có cái chỉ đến thắt lưng. Có lẽ nên gọi đó là những cái hộp thì đúng hơn. Nếu chỉ để ngủ thì thế là đủ. Cạnh mỗi căn lều hay chiếc hộp như vậy đều có những mắc phơi quần áo, như thể ngụ ý rằng chỗ này đích thị là một không gian sinh hoạt.

Một người đàn ông tựa mình vào dây lan can sát mép đê. Ông ta đang đánh răng. Ishigami hay gặp người đàn ông này. Ông ta cỡ khoảng trên sáu

mười tuổi, mái tóc dài điểm bạc buộc túm phía sau. Có vẻ ông ta không còn ý định làm gì nữa. Nếu ông ta có ý định làm mấy công việc chân tay thì giờ này đã không quanh quẩn ở đây. Những công việc như thế thường được dàn xếp từ sáng sớm. Mà ông ta cũng chẳng có vẻ muốn đến trung tâm giới thiệu việc làm. Giả sử ông ta có được giới thiệu cho công việc nào đó thì cũng không thể phỏng vấn với mái tóc dài thế kia. Và lại, ở tầm tuổi ấy, khả năng ông ta được giới thiệu việc làm gần như bằng không.

Một người đàn ông khác đang ngồi ép đồng vỏ hộp bên cạnh cái *tổ chim* của mình. Từng nhiều lần thấy cảnh này nên Ishigami thầm đặt cho ông ra biệt hiệu là *ông vỏ hộp*. Ông *vỏ hộp* khoảng năm mươi tuổi. Ông ta có đầy đủ các vật dụng cá nhân, thậm chí còn có cả xe đạp mà chắc là chỉ những lúc đi thu lượm vỏ hộp, ông mới phát huy *tính cơ động* của nó. Trong cái không gian tập thể này, vị trí ở khoảng trong cùng thường được coi là đặc biệt. Vì vậy, Ishigami đoán nhiều khả năng ông *vỏ hộp* là *thành viên kỳ cựu* ở đây.

Cách đây lều bạt không xa, một người đàn ông nữa đang ngồi trên ghế đá. Anh ta mặc một chiếc áo choàng hình như vốn là màu be nhưng do bụi bẩn mà nay đã gần ngả sang màu tro. Bên trong áo choàng, anh ta còn mặc cả áo khoác, rồi cả áo sơ mi trắng nữa. Ishigami đoán có lẽ cả vật đang nằm trong túi áo choàng. Trong thâm tâm. Ishigami đặt tên cho anh chàng này là *kỹ sư*. Bởi hôm trước, anh có trông thấy anh ta đọc một cuốn tạp chí công nghiệp. Anh ta để tóc ngắn, râu ria cạo nhẵn nhụi. Điều này chứng tỏ anh chàng *kỹ sư* vẫn chưa từ bỏ ý định tìm việc. Chắc hôm nay anh ta lại ra trung tâm giới thiệu việc làm. Nhưng có khả năng anh ta sẽ không tìm được việc. Muốn có việc, đầu tiên anh ta cần phải dẹp bỏ tính sĩ diện đi đã. Ishigami nhìn thấy anh chàng *kỹ sư* xuất hiện ở đây từ khoảng mười hôm trước. Anh ta vẫn chưa quen được với cuộc sống ở nơi này. Anh ta muốn vẽ một đường ranh giới với cuộc sống trong những căn lều bạt xanh kia. Chính vì thế mà dù đang ở đây nhưng anh ta lại không biết làm thế nào để tiếp tục cuộc sống như một kẻ không nhà.

Ishigami tiếp tục đi dọc bờ sông Sumida. Một cụ bà dắt ba con chó đi dạo chỗ cầu Kyoashi. Chúng thuộc giống chó chồn. Mỗi con đeo một chiếc vòng cổ khác nhau, con màu đỏ, con màu xanh, con màu hồng. Bà cụ nhận ra Ishigami khi anh đến gần. Bà khẽ mỉm cười chào. Anh cũng gật đầu chào lại.

“Chào bác.” Ishigami lên tiếng trước.

“Chào cậu. Sáng nay trời lạnh thật!”

“Vâng, lạnh thật!” Ishigami chau mày.

Khi anh đi ngang bà cụ, bà cụ dặn thêm: “*Cậu đi cẩn thận nhé*”, “Vâng” Anh đáp lại đồng dạng.

Có lần anh nhìn thấy bà cụ xách cái túi của cửa hàng tiện lợi^[1]. Bên trong túi hình như là bánh sandwich. Chắc đó là bữa sáng của bà. Do vậy nên Ishigami đoán bà cụ đang sống một mình. Ngoài ra, nhà bà cũng không xa

đây lắm. Anh đã từng nhìn thấy bà đi dép sandal. Mà đi sandal thì không thể lái xe được. Chồng bà đã mất và hiện giờ bà sống với ba con chó trong một căn hộ chung cư gần đây. Căn hộ khá rộng, đủ chỗ cho ba con chó. Bà không thể chuyển đến sống ở một căn hộ nhỏ hơn cũng chính là vì chúng. Chắc bà đã trả xong tiền mua nhà nhưng vẫn phải trả phí quản lý. Vậy nên bà phải tiết kiệm. Rốt cuộc thì mùa đông này bà không đi thăm mỹ viện. Đến tóc bà cũng chẳng buồn nhuộm.

Ishigami lên cầu thang chỗ cầu Kyobashi. Muốn đến chỗ làm, anh phải đi qua cây cầu này để sang bên kia. Tuy nhiên anh lại đi theo hướng ngược lại.

Một tấm biển quay ra mặt đường, có chữ đề *Quán Mỹ Nhân* Đó là biển hiệu của một quán cơm hộp nhỏ. Ishigami mở cánh cửa kính và bước vào trong.

“Xin chào.” Một giọng nói vọng ra từ phía quầy. Dẫu thường hay nghe giọng ấy, nhưng lúc nào nó cũng đem lại cho anh một cảm giác mới lạ. Hanaoka Yasuko, với chiếc mũ trắng trên đầu, đang mỉm cười chào anh.

Trong cửa hàng không có người khách nào ngoài Ishigami. Điều này khiến anh phấn chấn hơn rất nhiều.

“À, cho tôi suất cơm hộp loại thường....”

“Vâng, của anh đây. Cảm ơn anh.”

Yasuko nói bằng một giọng khá hồ hởi nhưng Ishigami không hiểu điều đó có ẩn chứa gì không. Vả lại anh đang mãi nhìn vào ví nên không trông thấy gương mặt chị lúc ấy. Ngoài chuyện mua cơm hộp, anh cũng muốn nói cả những chuyện khác với chị, vì hai người sống cạnh nhà, nhưng anh lại chẳng nghĩ ra được đề tài nào.

Mãi đến lúc trả tiền, anh mới mạnh dạn bắt chuyện: “Hôm nay lạnh thật đấy!” nhưng tiếng mở cửa của một khách hàng đã át câu nói có phần lí nhí của anh. Yasuko liền hướng sự chú ý ra cửa.

Ishigami cầm suất cơm hộp rời cửa hàng. Bây giờ anh mới đi về hướng cầu Kyobashi. Lý do ban nãy anh đi đường vòng chính là vì cửa hàng cơm hộp này.

Qua giờ đi làm buổi sáng, quán Mỹ Nhân bớt bận rộn hơn. Bớt bận rộn hơn ở đây chỉ có nghĩa là không có khách, còn thực ra trong bếp mọi người lại bắt tay vào chuẩn bị cho buổi trưa. Cửa hàng có hợp đồng với vài công ty nên phải mang cơm cho họ trước mười hai giờ. Những lúc không có khách, Yasuko cũng phụ giúp cả việc trong bếp.

Quán Mỹ Nhân có tổng cộng bốn người, kể cả Yasuko. Nấu ăn chính là Yonezawa và vợ là Sayoko. Yonezawa cũng là quản lý chính của cửa hàng. Kaneko, nhân viên làm thêm, phụ trách giao hàng, còn việc bán hàng hầu như do mình Yasuko đảm nhiệm.

Trước khi làm ở quán Mỹ Nhân, Yasuko từng làm việc tại một câu lạc bộ^[2] ở Kinshicho. Yonezawa là một trong những khách hàng thường xuyên

đến câu lạc bộ. Chỉ trước khi Sayoko tức *mama tổng quản* của câu lạc bộ nghỉ việc, Yasuko mới biết Sayoko là vợ của Yonezawa. Chị nghe điều này từ chính miệng Sayoko.

Khách hàng vẫn xì xào về chuyện Sayoko từ một *mama* của quán bar nay lại là vợ ông chủ quán cơm hộp. Tuy nhiên, theo như Sayoko thì mở quán cơm hộp là ước mơ từ lâu của hai vợ chồng. Sayoko đi làm ở quán bar là để thực hiện ước mơ đó.

Sau khi khai trương quán Mỹ Nhân, Yasuko thỉnh thoảng vẫn ghé qua. Việc kinh doanh có vẻ thuận lợi. Tròn một năm sau ngày khai trương, Yasuko nhận được lời đề nghị đến phụ giúp cho quán. Bởi nếu chỉ có hai vợ chồng Sayoko thì hơi quá sức.

“Yasuko này, em không thể làm cái nghề tiếp viên đó mãi được đâu. Misato rồi cũng sẽ lớn, nó sẽ cảm thấy xấu hổ vì mẹ mình làm tiếp viên. Có thể là chị hơi tọc mạch một chút.” Sayoko nói.

Misato là con gái duy nhất của Yasuko. Cô bé không có bố chăm lo. Yasuko đã ly dị cách đây năm năm. Chẳng cần tới Sayoko nói, Yasuko cũng hiểu không thể làm mãi cái nghề tiếp viên này. Vì Misato thì đương nhiên rồi, vả chăng Yasuko còn lo lắng ở độ tuổi này, không biết con được nhận làm tiếp viên đến bao giờ nữa.

Cuối cùng Yasuko nhận lời đến làm ở quán Mỹ Nhân chỉ sau một ngày suy nghĩ. Câu lạc bộ cũng chẳng hề níu kéo. Họ chỉ bảo “*Vậy thì tốt quá,*” còn mọi người xung quanh thì nghĩ rằng chị đang lo lắng cho kết cục của một tiếp viên quá tuổi.

Do căn hộ cũ cách xa quán Mỹ Nhân nên mùa xuân năm ngoái, nhân tiện Misato lên cấp II, hai mẹ con đã chuyển đến căn hộ hiện nay. Khác với trước đây, công việc hiện giờ của chị bắt đầu từ sáng sớm. Yasuko phải dậy từ sáu giờ sáng, sáu rưỡi ra khỏi nhà rồi đạp xe đến cửa hàng bằng chiếc xe đạp màu xanh lá cây.

“Anh giáo cấp III mọi khi ấy, sáng nay cũng đến chứ?” Sayoko hỏi lúc nghỉ giải lao.

“Có. Ngày nào anh ấy chả đến.”

Nghe thấy thế, Sayoko quay sang mỉm cười đầy thích thú với chồng.

“Chị cười gì thế?”

“Không, chị không có ý gì xấu đâu. Mà anh giáo đó có vẻ thích em đấy.”

“Gì cơ? Yasuko xoay người lại, tay vẫn cầm cốc nước nóng.”

“Hôm qua em nghỉ, anh giáo đó không đến đâu. Ngày nào cũng đến, thế mà đúng hôm em nghỉ, anh ấy lại không đến. Em không thấy lạ sao?”

“Chỉ là tình cờ thôi.”

“Không phải tình cờ đâu... anh nhỉ.” Sayoko quay sang chồng tìm đồng minh.

Yonezawa gật đầu cười.

“Theo bà xã nhà tôi thì từ lâu đã thế rồi. Hôm nào cô nghỉ là anh giáo đó không đến. Sayoko nhà tôi đã để ý từ trước, hôm qua chỉ là xác nhận cho chắc thôi.”

“Nhưng trừ những ngày nghỉ cố định của cửa hàng ra thì ngày nghỉ của em rất lung tung, có cố định là vào thứ mấy đâu.”

“Thế mới càng đáng nghi hơn. Anh giáo đó chẳng phải đang sống cạnh nhà em hay sao. Chị nghĩ anh ta biết em nghỉ hay đi làm là bởi luôn để ý xem em có ra khỏi nhà hay không đấy.”

“Nhưng em có gặp anh ta lúc ra khỏi nhà đi làm bao giờ đâu.”

“Thì anh ta quan sát em từ đâu đó. Từ cửa sổ chẳng hạn.”

“Em nghĩ là không thể nhìn thấy từ cửa sổ.”

“Mà thôi, nếu anh ta có tình ý gì thì chẳng bao lâu nữa sẽ nói với cô thôi. Giờ thì cứ thân thiện với anh ta. Dù sao thì nhờ Yasuko mà nhà mình mới có khách quen.”

“Quả đúng là người có kinh nghiệm làm quen với khách hàng ở Kinshicho nhỉ!” Yonezawa nói như để kết thúc câu chuyện.

Yasuko cười gượng gạo, uống nốt cốc nước cầm trên tay. Chị nghĩ đến anh giáo cấp III vừa được nhắc tới. Anh ta họ Ishigami. Buổi tối hôm mới chuyển đến, chị có sang chào. Hôm đó chị cũng được nghe anh ta giới thiệu về mình là giáo viên cấp III. Anh ta có dáng người thấp đậm, mặt tròn và to. Mái tóc mỏng, được cắt ngắn. Trông anh ta xấp xỉ năm mươi, mặc dù có thể thực tế trẻ hơn thế. Có vẻ anh ta là kiểu người không chú ý đến vẻ bề ngoài, lúc nào cũng mặc những bộ quần áo gần giống nhau. Cả mùa đông này hầu như anh ta toàn mặc áo len màu nâu. Áo len nâu với áo khoác ngoài là trang phục anh ta hay mặc mỗi khi đến mua cơm hộp. Nhưng có vẻ anh ta vẫn giặt quần áo đều vì thỉnh thoảng Yasuko có nhìn thấy quần áo anh ta phơi ngoài ban công. Anh ta sống một mình. Yasuko nghĩ có lẽ anh ta chưa từng kết hôn.

Dù vừa được Sayoko nói là anh giáo đó để ý đến mình nhưng Yasuko không hình dung được điều đó nghĩa là thế nào. Đối với Yasuko, những chuyện như thế, chị chỉ coi như vết nứt trên tường. Nghĩa là dù có biết là nó tồn tại, chị cũng chưa bao giờ quá bận tâm, mà cũng chẳng cần phải bận tâm.

Nếu gặp thì chào nhau. Cũng có lần chị trao đổi với anh ta về việc quản lý khu nhà. Yasuko không biết mấy về anh ta. Gần đây, chị mới biết anh ta là giáo viên dạy toán nhờ một lần nhìn thấy chồng tài liệu tham khảo môn toán buộc bằng dây thừng đặt trước cửa nhà anh ta.

Yasuko nghĩ, nếu anh ta không đến mới mình đi chơi thì chưa có vấn đề gì. Nhưng rồi Yasuko chưa xót cười một mình. Giả sử con người khô khan cứng nhắc ấy mà đến mời mình đi chơi thì không hiểu anh ta sẽ bắt đầu với bộ mặt thế nào nhỉ?

Cứ đến trưa là cửa hàng khá bận, nhất là tầm hơn mười hai giờ. Ngoài một

giờ chiều mới bắt đầu vắng khách. Ngày nào cũng vậy.

Yasuko đang thay băng giấy ở máy tính tiền thì có người kéo cửa bước vào. Yasuko cất tiếng chào rồi ngẩng lên nhìn khách. Ngay lập tức, người chị đông cứng. Mắt chị mở to, miệng không thốt ra được lời nào.

“Trông cô vẫn khỏe mạnh đấy nhỉ.” Người đàn ông vừa cười vừa tiến lại gần. Mắt anh ta đục ngầu.

“Anh... Sao anh lại ở đây?”

“Cô không cần phải ngạc nhiên thế đâu. Tôi mà muốn thì sao không tìm được chỗ của vợ mình chứ.” Hai tay đút trong túi áo gió, người đàn ông đưa mắt nhìn quanh cửa hàng như thể đang săn tìm vật gì.

“Bây giờ anh còn cần gì nữa?” Yasuko hạ giọng nhưng vẫn giữ vẻ sắc lạnh. Chị không muốn vợ chồng Yonezawa ở trong bếp nghe thấy.

“Cô đừng có giương mắt lên nhìn tôi như thế. Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau, ít ra cô cũng nên mỉm cười, cho dù là không muốn. Phải không nào?” Togashi cười khó chịu.

“Tôi chẳng có việc gì với anh cả. Anh về đi.”

“Tôi đến đây là vì có việc đây. Rất tiếc là tôi có chuyện muốn nói với cô. Cô nghỉ một lát được không?”

“Anh hỏi hay thật đấy. Anh không thấy là tôi đang phải làm việc à?” Dứt lời, ngay lập tức chị cảm thấy hối hận vì nói ra câu đó. Nói thế sẽ khiến hẳn hiểu rằng nếu không phải làm việc thì chị có thể tiếp hẳn ta.

“Mấy giờ cô xong việc?” Gã đàn ông liếm môi.

“Tôi không muốn nghe chuyện của anh. Xin anh hãy về đi. Đừng đến đây nữa.”

“Lạnh nhạt quá nhỉ!”

“Đương nhiên rồi!”

Yasuko đưa mắt ra phía cửa. Chị mong sẽ có người khách nào đó vào cửa hàng lúc này, nhưng dường như chẳng có ai.

“Thôi thì đành chịu vậy. Vậy tôi sẽ đến đó nhé?” Gã đàn ông đưa tay gãi gáy.

“Đến đó là đến đâu?” Yasuko linh cảm điều gì không hay.

“Nếu vợ tôi không chịu nghe tôi, tôi chỉ còn cách đến gặp con gái thôi. Trường nó gần đây phải không?” Hẳn nói trúng điều mà Yasuko đang lo sợ.

“Anh không được đến gặp con bé.”

“Vậy cô hãy chọn đi. Tôi thì thế nào cũng được.”

Yasuko thở dài. Giờ đây chị muốn đuổi hẳn ra đi cho khuất mắt.

“Tôi làm đến sáu giờ.”

“Từ sáng sớm đến sáu giờ cơ à? Cô phải làm nhiều quá nhỉ!”

“Chẳng liên quan gì đến anh.”

“Vậy sáu giờ tôi quay lại nhé?”

“Anh đừng đến đây! Phía trước cửa hàng, bên phải có một ngã tư rất lớn.

Chỗ đây có nhà hàng Family, hãy đến đó lúc sáu rưỡi!”

“Được rồi. Cô nhất định phải đến đây. Nếu mà cô không đến....”

“Tôi sẽ đến. Anh đi ngay cho.”

“Tôi biết rồi. Cô thật lạnh lùng.” Gã đàn ông đưa mắt quanh cửa hàng một lần nữa trước khi bỏ đi, không quên đóng sầm cửa lại.

Yasuko đặt tay lên trán. Một cơn đau vág vát xuất hiện. Chị thấy buồn nôn. Cảm giác tuyệt vọng từ từ lan tỏa trong lồng ngực.

Tám năm trước, chị kết hôn với Togashi Shinji. Khi đó Yasuko đang làm tiếp viên ở Akasaka. Togashi là một trong những khách hay lui tới nhà hàng nơi Yasuko làm việc. Lúc ấy, Togashi buôn bán xe ô tô ngoại nên khá giàu có. Hắn thường mua cho Yasuko những món quà đắt tiền hoặc dẫn chị đến những nhà hàng sang trọng. Chính vì thế khi nhận được lời cầu hôn, Yasuko cảm thấy như mình là Julia Roberts trong bộ phim *Người đàn bà đẹp* Yasuko đã thất bại trong cuộc hôn nhân đầu tiên. Chị mệt mỏi với cuộc sống vừa phải đi làm vừa phải nuôi con một mình.

Thời kỳ đầu sau khi cưới, chị sống rất hạnh phúc. Thu nhập của Togashi ổn định nên Yasuko có thể hoàn toàn thoát khỏi nghề tiếp viên. Ngoài ra, hắn cũng rất chiều Misato. Đáp lại, Misato cũng rất cố gắng coi Togashi như bố mình.

Nhưng rồi bỗng chốc, tất cả sụp đổ. Togashi bị công ty sa thải. Người ta phát hiện hắn biển thủ tiền của công ty suốt một thời gian dài. Nhờ ông sếp khéo léo che đậy do sợ bị truy tố về trách nhiệm quản lý nên Togashi không bị kiện ra tòa. Hóa ra hắn chẳng có gì cả. Số tiền hắn ta vung vãi ở Akasaka toàn là tiền bẩn.

Kể từ đó, Togashi thay đổi hoàn toàn. Không, phải nói là hắn bộc lộ bản chất mới đúng. Cả ngày hắn chỉ lang thang hoặc đánh bạc, chẳng chịu làm gì. Hễ Yasuko phàn nàn là lập tức bị hắn đánh đập. Hắn uống rượu nhiều hơn. Luôn luôn say xỉn, ánh mắt lúc nào cũng hằm học.

Yasuko đành quay lại nghề tiếp viên như một kết cục đương nhiên. Nhưng số tiền chị kiếm được đều bị Togashi lấy hết. Thậm chí khu Yasuko định giấu tiền đi, hắn mò đến tận chỗ làm, tự động lĩnh trước tiền lương của chị.

Misato trở nên vô cùng khiếp sợ ông bố dượng. Cô bé ghét phải ở nhà một mình với hắn nên đã có lần theo mẹ đến tận chỗ làm.

Yasuko đề nghị ly hôn nhưng Togashi không mảy may đếm xỉa tới. Mỗi lần Yasuko đòi ly hôn bằng được thì hắn lại đánh chị. Cực chẳng đã, chị đến xin tư vấn luật sư do khách hàng của mình giới thiệu. Nhờ sự can thiệp của luật sư mà Togashi bắt buộc phải ký vào giấy ly hôn. Hắn ta cũng biết rằng nếu bị kiện ra tòa, không những không có cơ may thắng, mà còn phải bồi thường thêm tiền.

Tuy nhiên ly hôn không có nghĩa là vấn đề đã được giải quyết. Ly hôn xong, Togashi vẫn thường xuyên xuất hiện trước mặt mẹ con Yasuko với

điệp khúc quen thuộc: “*Từ bây giờ anh sẽ thay đổi, cố gắng làm việc, em có thể suy nghĩ về việc nối lại quan hệ không?*” Nếu Yasuko tránh không gặp thì hẳn lại đến gặp Misato. Có lần hẳn còn đến tận trường để rình gặp cô bé.

Mỗi lần nhìn thấy Togashi quỳ sụp trước mặt là Yasuko lại thấy tội nghiệp, dù chị biết hẳn chỉ đóng kịch. Có lẽ đâu đó trong chị vẫn còn chút tình cảm đối với con người từng là chồng mình. Yasuko đưa tiền cho hẳn. Đó là sai lầm của chị. Quen mùi thấy mùi ăn mãi nên sau đây hẳn càng tìm đến thường xuyên hơn. Mặc dù thái độ thì ra vẻ khúm núm nhưng độ trơ trên thì ngày càng gia tăng.

Yasuko đổi chỗ làm, chuyển nhà, thậm chí chuyển cả trường cho Misato mặc dù biết làm như vậy rất tội nghiệp cho cô bé. Từ khi chị chuyển đến làm cho câu lạc bộ tại Kinshicho, Togashi không thấy xuất hiện nữa. Sau đó, chị lại chuyển nhà và tới làm ở quán Mỹ Nhân. Từ đó đến giờ cũng gần được một năm. Chị đã tin rằng mình sẽ không còn dính líu gì với gã vô lại đó.

Chị không thể làm phiền đến vợ chồng Yonezawa cũng như không thể để Misato biết chuyện này. Yasuko nhìn đồng hồ rồi quyết tâm: “*Một mình mình, bằng mọi cách phải làm cho hẳn ta thôi không đến nữa.*”

Đúng giờ hẹn, Yasuko đến nhà hàng Family. Togashi đang ngồi hút thuốc ở chiếc bàn sát cửa sổ. Cốc cà phê đặt trên bàn. Yasuko ngồi vào bàn và gọi một cốc ca cao. Nếu gọi loại đồ uống nhẹ khác thì sẽ được miễn phí từ cốc thứ hai, nhưng chị không có ý định ngồi lâu.

“Anh muốn nói chuyện gì?” Yasuko nhìn thẳng vào Togashi hỏi.

Togashi nhả khói thuốc: “*Từ từ đã nào*”

“Tôi bận lắm. Có chuyện gì thì anh nói nhanh lên.”

“Yasuko!” Togashi vờ tay ra, có vẻ hẳn định chạm vào bàn tay Yasuko để trên bàn. Yasuko vội rút tay lại. Hẳn nhếch mép: “*Lạnh lùng quá!*”

“Tất nhiên. Thế, có chuyện gì mà anh cứ bám theo tôi?”

“*Cô không cần phải nói với cái giọng đó đâu. Trông tôi thế này thôi nhưng tôi rất nghiêm túc đây.*”

“Anh nghiêm túc chỗ nào?”

Người phục vụ mang cacao đến. Yasuko đỡ ngay lấy cốc cacao. Chị định uống hết cho nhanh rồi đứng dậy về luôn.

“*Cô vẫn chưa lấy ai à?*” Togashi đưa mắt liếc nhìn Yasuko.

“*Mặc tôi.*”

“Phụ nữ nuôi con một mình vất vả lắm. Sau này sẽ còn rất tốn kém. Mà làm ở quán com hộp đó chẳng có gì đảm bảo cho tương lai cả. Cô hãy nghĩ lại xem. Tôi giờ khác trước rồi.”

“*Khác gì nào? Mà tôi hỏi anh, giờ anh có đi làm không đấy?*”

“*Đi làm à? Tôi đã tìm được việc.*”

“*Nghĩa là bây giờ anh không đi làm đúng không?*”

“*Tôi đã nói là tìm được việc rồi mà. Tháng sau tôi sẽ đi làm. Công ty mới*

mở thôi nhưng khi nào ổn định chắc tôi sẽ làm cho mẹ con cô sống an nhàn.”

“Cám ơn anh. Anh kiếm được nhiều tiền thế thì hãy đi tìm người khác ấy. Đừng bận tâm đến mẹ con tôi nữa. Tôi xin anh đấy!”

“Yasuko, anh cần em.”

Togashi lại với tay về phía Yasuko. Trên tay Yasuko lúc này là cốc cacao. “Đừng động vào tôi.” Yasuko nói và xua tay Togashi ra. Cacao trong cốc sánh ra ngoài, rơi vào tay hắn. “Á, nóng quá.” Togashi rút tay lại. Hắn nhìn chị chăm chăm đầy căm tức.

“Đừng có nói những lời tốt đẹp như vậy. Anh nghĩ là tôi tin ư? Tôi đã nói rồi, tôi không hề có ý định quay lại với anh đâu. Hãy thôi đi. Anh có hiểu không?”

Yasuko đứng dậy. Togashi nhìn chị, không nói gì. Tránh cái nhìn của hắn, chị đặt số tiền trả cho cốc cacao lên trên bàn rồi đi ra cửa.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Yasuko vội vã leo lên chiếc xe đạp dựng cạnh cửa hàng và đạp đi. Chị lo nếu Togashi mà đuổi theo thì sẽ rất phiền phức. Chị đạp xe thẳng ra đường Kyobashi, đi hết cầu Kyobashi rồi rẽ trái.

Những gì cần nói chị đã nói hết. Nhưng chị không dám chắc rằng Togashi buông tha cho chị. Rồi hắn sẽ lại đến cửa hàng. Việc hắn ta đeo bám chị sẽ gây phiền nhiễu cho cửa hàng. Không biết chừng hắn sẽ còn tìm đến cả trường của Misato nữa. Hắn đang mong Yasuko chịu đầu hàng. Hắn tính toán rằng nếu Yasuko hết kiên nhẫn thì chị sẽ đưa tiền cho hắn.

Yasuko đạp xe về nhà và chuẩn bị bữa tối. Gọi là chuẩn bị nhưng thực ra chỉ là hâm lại thức ăn thừa mang về từ cửa hàng. Trong óc lớn vờn những điều chẳng mấy tốt đẹp, chị không thể tập trung nên cứ dừng tay liên tục.

Misato sắp về. Cô bé đang tham gia câu lạc bộ cầu lông. Sau khi tập xong, Misato thường ở lại trò chuyện với bạn bè một lát nên khoảng hơn bảy giờ cô bé mới về đến nhà.

Đột nhiên chuông cửa reo. Yasuko thoáng chút nghi ngờ nhưng vẫn đi ra phía cửa. Chắc hẳn Misato có chìa khóa.

“Vâng,” Yasuko hỏi vọng ra. “Ai đấy?”

Một lát sau mới có tiếng trả lời. – Tôi đây.

Yasuko thấy trước mặt mình như tối sầm lại. Dự cảm không hay của chị đã đúng. Togashi đã đánh hơi thấy căn hộ này. Có lẽ hắn đi theo chị về từ quán Mỹ Nhân.

Yasuko không trả lời. Togashi bắt đầu gõ cửa. “*Này*”

Chị lắc đầu, ngao ngán mở khóa tuy nhiên vẫn để nguyên dây xích chống trộm.

Mới mở được chừng mười centimet chị đã thấy ngay gương mặt của Togashi. Hắn đang cười nhả nhổ, nhe ra bộ răng vàng ố.

“Anh về đi. Anh đến tận đây làm gì?”

“Tôi vẫn chưa nói hết chuyện mà. Cô vẫn hay nổi nóng như xưa.”

“Tôi đã nói với anh là đừng theo tôi nữa mà.”

“Thì cô cứ nghe tôi nói đã nào. Cho tôi vào đi.”

“Không! Anh về đi.”

“Nếu cô không cho tôi vào, tôi sẽ đứng đợi ở đây. Misato cũng sắp về rồi. Không nói chuyện được với cô, tôi sẽ nói với con bé.”

“Con bé không liên quan gì ở đây cả.”

“Thế thì hãy cho tôi vào đi.”

“Tôi sẽ gọi cảnh sát.”

“Cứ việc. Đến thăm vợ cũ thì có gì là sai nào. Cảnh sát sẽ đứng về phía tôi. Họ sẽ bảo: này chị, cho anh ta vào thì có sao đâu.”

Yasuko cắn chặt môi. Đáng buồn là Togashi nói đúng. Trước đây chị cũng từng gọi cảnh sát. Nhưng chưa lần nào họ giúp chị.

Chị cũng không muốn gây ầm ĩ. Chị được cho thuê nhà ở đây mà không cần có người bảo lãnh. Nếu gây ra chút xì xào đáng ngờ nào đó thì chị sẽ có nguy cơ bị đuổi khỏi đây.

“Nhưng anh phải về ngay đây!”

“Tôi biết rồi.” Khuôn mặt Togashi tỏ vẻ đắc thắng.

Yasuko tháo dây xích cửa. Togashi cởi giày, đưa mắt nhìn khắp căn hộ. Căn hộ hiện Yasuko đang ở có hai phòng và một bếp. Phòng đầu tiên là phòng kiểu Nhật, rộng bằng sáu tám chiếu^[3], bên tay phải là gian bếp nhỏ, phía trong có một phòng kiểu Nhật nữa rộng khoảng bốn tám chiếu rưỡi. Trong cùng là ban công.

“Nhà này tuy có hơi chật và cũ nhưng cũng được đấy chứ.” Togashi thản nhiên cho chân vào chiếc bàn sưởi đặt giữa căn phòng đầu tiên. “Cô không bật bàn sưởi à?” Nói rồi hắn tự ý bật bàn sưởi.

“Tôi biết thừa ý đồ của anh rồi. Anh nói này nói nọ nhưng rốt cuộc vẫn là tiền thôi” Yasuko vẫn đứng, mắt nhìn xuống Togashi.

“Ý cô là sao?” Togashi rút trong túi áo khoác ra bao thuốc Seven Star. Hắn châm điếu thuốc bằng chiếc bật lửa dùng một lần rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Có vẻ như hắn nhận ra trong phòng không có gạt tàn. Hắn rướn người lục tìm trong túi đựng rác không cháy, lôi ra một cái hộp rỗng để đựng tàn thuốc.

“Anh chỉ muốn moi tiền của tôi thôi chứ gì?”

“Cô muốn nghĩ thế cũng được.”

“Tôi sẽ không đưa tiền cho anh đâu, một yên cũng không.”

“Thế à?”

“Anh về đi. Đừng có đến đây nữa!”

Đúng lúc Yasuko lên giọng thì cánh cửa bật mở, Misato trong bộ đồng phục bước vào. Cô bé đứng sững lại khi nhận ra nhà có khách. Sau khi nhận ra vị khách, nét mặt cô bé chuyển sang lo sợ và thất vọng. Vợt cầu lông trên tay rơi xuống.

“Misato, lâu lắm không gặp. Con lớn quá nhỉ. Togashi buông giọng cợt nhả.”

Cô bé liếc nhìn Yasuko rồi tháo giày thể thao, lẳng lặng bước vào nhà. Misato đi thẳng vào phòng trong rồi kéo mạnh tấm ngăn phòng lại.

Togashi chậm rãi mở miệng:

“Tôi không biết cô nghĩ gì, nhưng tôi chỉ muốn nối lại quan hệ. Việc tôi xin cô nối lại quan hệ chẳng lẽ lại xấu đến thế sao.”

“Tôi đã nói là tôi không muốn nối lại quan hệ với anh rồi còn gì. Anh cũng thừa biết rằng tôi sẽ không tha thứ cho anh. Anh chỉ lấy đó làm cái cớ để bám theo tôi thôi.”

Yasuko đã nói trúng ý đồ của Togashi nhưng hấn phớt lờ không trả lời. Togashi với lấy chiếc điều khiển từ xa để bật ti vi. Trên ti vi đang chiếu phim hoạt hình.

Yasuko thở dài, chị đi ra phía bếp. Ví tiền chị cất ở ngăn kéo bên cạnh bồn rửa. Chị rút ở đó ra hai tờ mười nghìn yên.

“Đây, từ giờ xin anh hãy buông tha cho tôi” chị đặt tiền lên bàn sưởi.

“Gì đây? Chẳng phải cô vừa nói là sẽ không đưa tiền cho tôi nữa là gì.”

“Đây là lần cuối cùng đây.”

“Tôi không cần đâu.”

“Anh không muốn ra về tay không đấy chứ? Chắc anh muốn nhiều hơn nhưng tôi cũng khó khăn lắm.”

Togashi nhìn hai mươi nghìn yên rồi quay sang Yasuko.

“Thôi thì chẳng còn cách nào khác. Tôi về đây. Tôi nói trước, đây là cô bắt tôi cảm đấy nhé. Tôi đã nói là không cần rồi.”

Togashi nhét tiền vào trong túi áo khoác. Hấn gạt tàn thuốc vào cái hộp rỗng rồi rút chân ra khỏi bàn sưởi. Tuy nhiên hấn không đi ra phía cửa mà tiến lại căn phòng bên trong. Bất thành linh hấn mở cửa. Có tiếng Misato kêu lên giật mình.

“Này, anh đang làm cái gì thế?” Giọng Yasuko đánh lại.

“Tôi chào con gái tôi không được sao.”

“Giờ nó chẳng phải là con gái hay là gì của anh hết.”

“Được thôi. Misato, hẹn gặp con khi khác nhé.” Togashi nói vọng vào. Yasuko không thể trông thấy Misato đang làm gì.

Cuối cùng thì Togashi cũng đi ra phía cửa. “*Lớn lên con bé sẽ khá đấy. Thú vị đấy!*”

“Anh nói bậy bạ cái gì thế!”

“Chẳng có gì là bậy bạ cả. Chỉ khoảng ba năm nữa thôi, con bé sẽ kiếm được tiền. Bất cứ chỗ nào cũng sẽ nhận nó.”

“Anh đừng có vớ vẩn. Anh về ngay cho.”

“Tôi về đây. Hôm nay thế là được rồi.”

“Anh đừng có bao giờ đến đây nữa.”

“À, để xem đã.”

“Anh....”

“Tôi báo trước cho cô biết, cô không chạy khỏi tôi được đâu. Người phải bỏ cuộc chính là cô đấy.” Togashi cười gằn giọng. Hắn cúi người xuống để đi giày.

Đúng lúc đó, Yasuko nghe thấy tiếng động phía sau lưng. Khi quay lại chị thấy Misato, vẫn trong bộ đồng phục, đứng bên cạnh. Cô bé đang giơ cái gì đó lên.

Yasuko không kịp ngăn lại, cũng chẳng kịp kêu thành tiếng. Misato phang vào phía sau đầu Togashi. Một âm thanh trầm đục vang lên. Togashi ngã vật ra sàn.

1: Cửa hàng mở cửa 24/24 có bán đầy đủ các mặt hàng thiết yếu hàng ngày, có cả dịch vụ thu tiền điện thoại, điện nước, dịch vụ ATM...

2:loại câu lạc bộ nơi khách hàng đến nói chuyện và giải khuây với phục vụ viên hay còn gọi là tiếp viên

3:phòng kiểu Nhật thường dùng chiếu đệm bằng cói để lót sàn. Diện tích của phòng kiểu này được tính bằng số tấm chiếu dùng để lót sàn. Kích thước của chiếu khác nhau tùy theo từng vùng. Kích thước của chiếu ở Tokyo là khoảng 176cmx88cm

2.

MỘT VẬT rơi xuống từ tay Misato. Đó là chiếc bình cắm hoa bằng đồng. Bình hoa Yasuko được tặng trong dịp khai trương quán Mỹ Nhân.

“Misato, con...” Yasuko nhìn con gái.

Gương mặt Misato không biểu lộ cảm xúc gì. Cô bé bất động như thể hồn đã bay đi mất.

Nhưng ngay lập tức mắt cô bé mở to, nhìn chăm chăm vào lưng Yasuko.

Yasuko quay người lại. Togashi đang lao đảo đứng dậy. Hắn nhắm mắt, ôm lấy phía sau gáy.

“Các người...” Hắn rên rỉ với vẻ mặt vô cùng căm tức, mắt trừng trừng nhìn Misato. Sau khi lấy lại thăng bằng, hắn sải bước về phía cô bé.

Yasuko chặn ngang trước mặt Togashi: “*Anh đứng lại*”

“Lui ra” Togashi nắm lấy cánh tay Yasuko gạt mạnh sang bên.

Yasuko bị hất ra, lưng chị đập mạnh vào tường.

Misato toan chạy nhưng Togashi đã tóm được vai cô bé. Bị sức mạnh của người đàn ông đè lên, Misato ngồi thụp xuống như thể sắp bị nghiền nát. Togashi cười lên người Misato. Hắn nắm lấy tóc cô bé, vung tay phải tát mạnh vào má.

“Con khốn này! Tao đánh chết mày!” Togashi gầm lên.

“*Con bé chết mất. Cứ thế này hắn sẽ giết con bé mất*” Yasuko nghĩ.

Chị nhìn quanh. Có sợi dây điện của chiếc bàn sưởi. Chị rút sợi dây ra khỏi ổ cắm, đầu kia vẫn nối với bàn sưởi. Chị để nguyên dây như vậy và vùng đứng lên.

Togashi đang đè ngửa Misato ra, gào thét ầm ĩ. Chị vòng ra phía sau lưng hắn, quàng sợi dây vào cổ, siết thật mạnh. Togashi kêu *hự* một tiếng rồi ngã ngửa ra sau. Có vẻ hắn đã nhận thức được cái gì đang xảy ra nên cố dùng ngón tay luồn vào sợi dây. Yasuko siết chặt sợi dây bằng tất cả sức lực. Sẽ không còn cơ hội thứ hai nếu chị thả tay ra. Không làm thế này, hắn ta còn đeo bám mẹ con chị giống như một thứ dịch bệnh dai dẳng.

Nhưng so về sức lực Yasuko không có cơ may thắng Togashi. Sợi dây tuột dần trong tay chị.

Đúng lúc ấy, Misato ngồi dậy. Con bé giật ngón tay Togashi đang giữ chặt vào sợi dây. Misato ngồi hẳn lên người hắn, gắng sức ngăn hắn chống cự.

“Mẹ, nhanh lên, nhanh lên!” Misato hét lên.

Đây không phải là lúc chần chừ. Yasuko nhắm mắt, dồn toàn bộ lực cơ thể vào hai cánh tay. Có thể nghe rõ tiếng tim chị đập mạnh. Chị vừa siết chặt sợi dây, vừa nghe thấy cả tiếng mạch máu chảy dưới da. Chị không rõ mình đã làm việc đó trong bao lâu. Mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi yếu ớt “*Mẹ ơi,*

mẹ ơ”, chị mới bừng tỉnh.

Yasuko từ từ mở mắt. Tay chị vẫn nắm chặt sợi dây.

Ngay trước mắt chị là cái đầu của Togashi. Đôi mắt đục ngầu của hắn mở trừng trừng, như thể đang chăm chú nhìn vào khoảng không. Da mặt hắn tím tái do bị sung huyết. Trên cổ vẫn còn vết hằn của sợi dây.

Togashi không động đậy nữa. Nước bọt trong miệng hắn trào ra. Từ mũi cũng chảy ra một chất dịch.

Yasuko khẽ kêu lên một tiếng rồi buông sợi dây. Đầu Togashi rơi xuống sàn, kêu đến bịch một cái.

Misato sợ hãi bước khỏi người gã đàn ông. Chiếc váy đồng phục bị vò nhàu nhĩ. Cô bé ngồi thụp xuống nép vào tường, ánh mắt hướng về phía Togashi.

Suốt một lúc lâu, hai mẹ con chẳng ai nói câu gì mà cứ ngồi nhìn người đàn ông đang nằm bất động. Chỉ có tiếng o o của chiếc đèn tuýp như dội thẳng vào tai Yasuko.

“Sao bây giờ...” Yasuko lẩm bẩm. Đầu óc chị hoàn toàn trống rỗng. “Mẹ đã giết hắn ta.”

Yasuko quay sang nhìn Misato. Hai má cô bé nhợt nhạt nhưng mắt thì đỏ ngầu, phía mí dưới vẫn còn vết của nước mắt. Yasuko không rõ Misato đã khóc lúc nào.

Yasuko lại nhìn Togashi. Trong chị đầy những cảm xúc lẫn lộn, nửa muốn hắn tỉnh lại, nửa lại không. Nhưng có một điều chắc chắn là hắn ta không thể tỉnh lại được nữa.

“Ông ta... chính là tại ông ta.” Misato co chân lại, hai tay ôm lấy đầu gối. Gục mặt vào giữa hai đầu gối, cô bé bắt đầu khóc thút thít.

“Làm thế nào bây giờ...” Đúng lúc Yasuko lại lẩm bẩm câu đó thì chuông cửa reo. Chị ngạc nhiên đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy như bị co giật.

Misato cũng ngẩng lên. Má cô bé giờ đầm đìa nước mắt. Hai mẹ con nhìn nhau với cùng một câu hỏi: Ai gọi cửa vào giờ này?

Lại có tiếng gõ cửa. Rồi giọng một người đàn ông: “*Chị Hanaoka*”

Giọng nói này chị đã từng nghe. Nhưng lúc này chị không thể nhớ ra là tiếng của ai. Yasuko không tài nào cử động được, cứ như bị trói. Chị quay sang nhìn con gái.

Một lần nữa tiếng gõ cửa lại vang lên. “*Chị Hanaoka ơ. Chị Hanaoka*”

Có vẻ người đứng ngoài cửa biết rõ mẹ con Yasuko ở trong nhà. Chị không thể không ra mở cửa. Nhưng cũng không thể ra mở cửa trong tình trạng thế này.

“Con cứ ở bên trong. Kéo cửa lại, tuyệt đối không được ra.” Yasuko khẽ ra lệnh cho Misato. Cuối cùng thì chị cũng bình tâm lại.

Lại có tiếng gõ cửa. Yasuko thở thật sâu.

“Vâng.” Chị cất giọng, cố lấy vẻ bình thản. Một màn diễn quá sức. “Ai

đây?”

“Tôi là Ishigami ở kế bên.”

Yasuko cảm thấy như có luồng điện chạy qua người. Chắc chắn những tiếng động hai mẹ con chị gây ra khi này không phải là bình thường. Hàng xóm sẽ sinh nghi. Vì thế mà Ishigami mới sang hỏi xem có chuyện gì.

“Vâng, đợi tôi một chút.” Chị muốn nói với giọng bình thường như mọi khi, nhưng chính bản thân chị cũng không rõ giọng chị có được như vậy không.

Misato đã vào phòng trong và đóng cửa lại. Yasuko nhìn cái xác của Togashi. Phải làm gì đó với cái xác này.

Cái bàn sưởi đã bị xô lệch khá nhiều. Có lẽ tại lúc chị kéo sợi dây. Chị chỉnh lại bàn sưởi dịch thêm ra chút nữa, lấy tấm chăn trên đó phủ lên xác Togashi. Vị trí của cái bàn sưởi có lẽ không được tự nhiên lắm, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Yasuko kiểm tra lại xem mình trông ra sao rồi đi ra cửa. Mắt chị dừng lại ở đôi giày cáu bẩn của Togashi. Chị cất đôi giày vào trong tủ.

Chị tháo dây xích cửa, cố để không gây tiếng động. Cửa không khóa. Chị thở phào vì Ishigami đã không tự động mở cửa.

Yasuko nhìn thấy ngay khuôn mặt to tròn của Ishigami khi vừa mở cửa. Đôi mắt nhỏ như sợi chỉ của anh đang nhìn chị. Nét mặt anh chẳng thể hiện cảm xúc gì. Điều đó khiến chị thấy lạ.

“À, có chuyện gì vậy?” Yasuko mỉm cười với Ishigami. Chị thấy má mình đang co giật.

“Tôi nghe thấy tiếng động rất to.” Nét mặt Ishigami vẫn rất khó đoán. “Có chuyện gì vậy?”

“Không, không có gì đâu.” Chị lắc đầu rất mạnh. “Xin lỗi đã làm ảnh hưởng đến anh.”

“Nếu không có chuyện gì thì tốt rồi.”

Yasuko nhận thấy đôi mắt như sợi chỉ của Ishigami đang nhìn vào trong nhà. Toàn thân chị nóng bừng.

“À, tại có con gián...” Chị thốt ra ngay điều vừa hiện lên trong đầu.

“Gián ư?”

“Vâng. Nhà có con gián, hai mẹ con tôi đã cố đuổi nó đi. Vì thế mới gây ra tiếng động lớn.”

“Chị đã giết được nó chưa?”

“À...rồi...” Da mặt chị căng ra bởi câu hỏi của Ishigami.

“Chị đã xử lý nó xong chưa?”

“À, được rồi. Giờ thì ổn rồi... vâng” Yasuko gật đầu liên tục.

“Vậy à? Nếu tôi giúp được gì thì chị cứ nói nhé.”

“Vâng, cảm ơn anh nhiều. Xin lỗi anh vì đã làm ồn.”

Yasuko cúi đầu đóng cửa. Chị khóa cửa. Sau khi nghe tiếng Ishigami quay

về phòng và đóng cửa lại, chị thở hắt ra. Chị ngồi thụp xuống bên thêm cửa.

Có tiếng mở cửa phía sau lưng, tiếng theo là tiếng gọi mẹ của Misato.

Yasuko uể oải đứng dậy. Nhìn đồng chân phình to ở bàn sườn, cảm giác tuyệt vọng lại ập đến.

“Chẳng còn cách nào khác....” Cuối cùng thì Yasuko cũng lên tiếng.

“Mình làm gì bây giờ hả mẹ?” Misato liếc nhìn mẹ.

“Chẳng còn cách nào đâu. Phải gọi cho... cảnh sát.”

“Mẹ định tự thú sao?”

“Thì chỉ còn cách đó thôi. Người chết không thể sống lại được.”

“Nếu tự thú, mẹ sẽ bị làm sao?”

“Ừ thì...” Yasuko vén tóc lên. Chị nhận ra là tóc chị bị rối tung. Có lẽ anh dạy toán hàng xóm đã nhận ra sự không bình thường này. Nhưng thôi, giờ thì thế nào cũng được.

“Mẹ sẽ phải vào tù sao?” Cô bé lại hỏi tiếp.

“Có lẽ thế.” Yasuko nhếch môi. Một nụ cười đầu hàng. “Dù sao mẹ cũng đã giết người.”

“Không được” Misato lắc đầu.

“Sao không được?”

“Mẹ không làm gì xấu. Tất cả là tại ông ta. Chẳng còn can hệ gì nữa mà ông ta cứ làm khổ mẹ con mình. Mẹ không cần phải vào tù làm gì vì một gã như vậy.”

“Nhưng giết người vẫn cứ là giết người thôi.”

Thật lạ là Yasuko lại cảm thấy nhẹ lòng hơn khi nghe Misato nói vậy. Thậm chí chị còn lấy lại được bình tĩnh để suy xét mọi việc. Nhưng càng nghĩ, chị càng nhận ra rằng không có sự lựa chọn nào dành cho mình. Chị không muốn Misato trở thành con gái của một kẻ giết người. Nếu không thể thoát khỏi sự thật này thì ít ra chị cũng phải chọn cách để không bị người đời ghê lạnh.

Yasuko nhìn thấy chiếc máy điện thoại nằm lẩn lóc ở góc nhà. Chị với tay ra lấy.

“Mẹ không thể làm thế.” Misato chạy lại, giằng chiếc máy điện thoại từ tay mẹ.

“Con bỏ ra.”

“Không được!” Misato nắm lấy cổ tay của Yasuko. Không biết có phải do tập cầu lông không mà cô bé rất khỏe.

“Mẹ xin con, bỏ ra đi.”

“Không, con sẽ không để mẹ làm thế. Nếu mẹ làm thế, con sẽ ra tự thú.”

“Con đang nói cái gì thế?”

“Vì người đánh hấn đầu tiên là con mà. Mẹ cũng chỉ muốn cứu con thôi. Sau đó con cũng giúp mẹ. Con cũng giết người.”

Những lời của Misato khiến Yasuko choáng váng. Chiếc điện thoại tuột

dần trong tay chị. Misato không bỏ lỡ cơ hội, giật điện thoại trên tay mẹ. Con bé ôm lấy cái điện thoại như thể muốn giấu đi rồi bước về góc phòng, quay lưng về phía Yasuko.

“Cảnh sát...” Yasuko ngẫm nghĩ.

“*Liệu các điều tra viên có tin câu chuyện của mình không? Liệu họ có nghi ngờ lời khai rằng một mình mình giết Togashi không? Liệu họ có chấp nhận lời khai đó không?*”

Chắc chắn cảnh sát sẽ điều tra đến nơi đến chốn. Chị đã từng xem nhiều về việc *truy tìm chứng cứ* trong các bộ phim truyền hình. Họ sẽ tìm mọi cách xác nhận xem lời khai của tội phạm có thật hay không. Thu thập tin tức, điều tra khoa học và một loạt những thứ khác.

Mất chị tôi sầm. Yasuko có đủ tự tin để không khai về Misato, dù có bị điều tra viên đe dọa thế nào đi nữa. Nhưng nếu các điều tra viên mà phát hiện ra thì mọi chuyện coi như xong. Chắc chắn họ sẽ chẳng chịu nghe chị van nài hãy tha cho đứa con gái chị.

Yasuko tính xem liệu có nguy trang được là mình chị giết Togashi không, nhưng rồi chị phải bỏ ý nghĩ đó. Cái mảnh vụn về đó sẽ bị lật tẩy chẳng mấy khó khăn.

Nhưng chị phải bảo vệ Misato. Là một người mẹ, dù có phải đánh đổi cả cuộc đời này, chị cũng không thể để con gái bất hạnh thêm nữa. Cô bé hầu như đã không được chăm sóc đầy đủ từ bé rồi.

Nhưng chị phải làm sao? Có cách nào không?

Đúng lúc ấy chiếc điện thoại trong tay Misato đổ chuông. Misato mở to mắt nhìn mẹ.

Yasuko không nói gì, chìa tay ra lấy điện thoại. Sau một lúc ngần ngừ, Misato từ từ đưa điện thoại cho mẹ.

Yasuko lấy lại nhịp thở rồi nhấn nút nghe.

“Vâng, tôi Hanaoka đây.”

“Xin lỗi, tôi là Ishigami ở nhà bên cạnh.”

“À...vâng...” lại là anh giáo đó. Không biết lần này là chuyện gì đây. “Có chuyện gì vậy ạ?”

“À, tôi không biết bên đó làm sao....”

Chị không rõ là mình đang bị hỏi gì nữa.

“Anh bảo sao?”

“Là vì...” Ishigami ngừng lại. “Nếu chị định báo cảnh sát thì tôi sẽ không nói gì đâu. Còn nếu chị không có ý định đó thì không biết liệu tôi có thể giúp gì được không.”

“Hả?” Yasuko bối rối. Người đàn ông này đang nói gì vậy.

“Trước mắt thì tôi qua bên đó được chứ?” Ishigami hạ thấp giọng.

“À không... không ...không được.” mồ hôi vã khắp người Yasuko.

“Chị Hanaoka à,” Ishigami nói, “phụ nữ không thể dọn dẹp xác chết đâu.”

Yasuko không thốt ra được tiếng nào. Tại sao người đàn ông này lại biết chuyện?

Anh ra đã nghe thấy. Chắc chắn anh ta đã nghe thấy chị và Misato nói chuyện từ ban nãy. Mà không, có lẽ từ lúc xô xát với Togashi cũng nên.

“Không được rồi” chị tự nhủ. *“Không còn lối thoát nào nữa. Chỉ còn cách ra đầu thú thôi. Nhưng bằng mọi giá phải giấu việc Misato có liên quan đến chuyện này”*

“Chị Hanaoka, chị có nghe tôi nói không?”

“Vâng, tôi vẫn đang nghe đây.”

“Tôi sang bên đó nhé.”

“Nhưng mà...” Yasuko nhìn con gái, tai vẫn áp chặt vào máy điện thoại. Misato trông rất sợ hãi và lo lắng. Cô bé tự hỏi không biết mẹ đang nói chuyện với ai.

Nếu Ishigami nghe thấy hết thì anh ta cũng biết việc Misato có liên quan. Anh ta mà khai chuyện đó với cảnh sát thì dù sao Yasuko có ra sức phủ nhận thế nào cảnh sát cũng sẽ không tin.

Yasuko chấp nhận tình huống xấu nhất.

“Vâng. Tôi cũng có việc muốn nhờ anh. Anh làm ơn qua chỗ tôi được không?”

“Vâng, tôi sang ngay đây.”

Yasuko vừa ngắt điện thoại, Misato liền lao tới hỏi:

“Ai vậy mẹ?”

“Thầy giáo nhà bên cạnh. Chú Ishigami.”

“Tại sao chú ấy lại...”

“Mẹ sẽ giải thích sau. Con vào phòng trong đi. Đóng cửa lại. Nhanh lên!”

Misato chạy nhanh vào phòng trong, khuôn mặt lộ rõ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vừa lúc cô bé đóng cửa thì có tiếng Ishigami đi sang.

Chuông cửa reo. Yasuko đi ra phía thềm cửa, mở khóa và dây xích.

Ishigami đang đứng trước cửa, nét mặt rất nghiêm trọng. Không hiểu sao anh ta lại mặc chiếc áo len màu xanh nước biển. Lúc trước anh ta không mặc áo này.

“Mời anh vào.”

“Tôi xin phép.” Ishigami cúi người chào rồi bước vào.

Trong lúc Yasuko đang khóa cửa thì Ishigami đi vào trong nhà. Không chút ngần ngại, anh lật tấm chăn ở bàn sưởi lên như thể muốn xác nhận rằng bên dưới có xác chết.

Anh quỳ một chân xuống sàn, chăm chú nhìn xác Togashi, dáng vẻ như đang tập trung suy nghĩ điều gì. Yasuko nhận ra Ishigami đang đeo găng tay bảo hộ.

Yasuko sợ hãi nhìn xác Togashi. Gương mặt Togashi đã mất hết sinh khí. Nước bọt và mấy thứ dãi bẩn khô cứng lại dưới môi hắn.

“Có... đúng là anh đã nghe thấy hết?” Yasuko hỏi thử.

“Nghe thấy? Nghe thấy gì cơ?”

“Hai mẹ con tôi nói chuyện. Vì thế anh mới gọi điện sang đây?”

Ishigami quay sang Yasuko, nét mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì.

“Không, tôi không nghe thấy hai mẹ con chị nói chuyện. Khu tập thể này trông vậy nhưng cách âm rất tốt. Tôi thích điều đó nên mới quyết định sống ở đây.”

“Vậy sao anh lại...”

“Sao tôi lại biết chuyện phải không?”

“Vâng.”

Ishigami chỉ về phía góc phòng. Cái hộp rỗng Togashi dùng ban nãy đang nằm lẩn lóc. Tàn thuốc ở bên trong rơi ra.

“Ban nãy khi sang, tôi có ngửi thấy mùi thuốc lá. Tôi đoán là nhà có khách. Tuy nhiên lại không thấy có giày. Dưới bàn sưởi trong như đang có người trong khi bàn sưởi lúc đó không cắm điện. Nếu định trốn thì đã có phòng bên trong. Vậy suy ra không phải có người trốn ở dưới bàn sưởi mà họ bị giấu dưới đó. Cộng với những tiếng động nghe như có xô xát và mái tóc rối của chị thì tôi có thể hình dung đã có chuyện xảy ra. Thêm một điều nữa là khu này không có gián. Một người sống ở đây lâu như tôi có thể chắc chắn điều đó.”

Yasuko đứng ngây người nhìn Ishigami. Anh nói mà nét mặt không hề thay đổi. Chị bỗng cảm tưởng, mặc dù chẳng liên quan gì, rằng chắc chắn con người này đang giảng bài cho học sinh ở trường cũng với giọng điệu như vậy.

Nhìn thấy Ishigami đang chăm chú nhìn mình, Yasuko đưa mắt sang hướng khác, cảm thấy như chính mình cũng đang bị dò xét.

Thật là một con người thông minh, lạnh lùng và đáng sợ. Nếu không, anh ta không thể có những suy luận trên khi mà chỉ đứng nhìn qua khe cửa mở hờ. Nhưng Yasuko cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Có vẻ như Ishigami không biết chi tiết của sự việc.

“Anh ta là chồng trước của tôi.” Chị nói. “chúng tôi đã ly hôn mấy năm nhưng đến giờ anh ta vẫn cứ đeo bám theo tôi. Nếu tôi không đưa tiền, anh ta sẽ không chịu về... hôm nay cũng vậy. Tôi không chịu nổi nữa. Và rồi...”

Nói tới đây, Yasuko cúi đầu. Chị không thể kể tiếp đoạn giết Togashi. Dù thế nào chị cũng phải giữ cho Misato vô can.

“Chị định đầu thú ư?”

“Tôi nghĩ chỉ còn cách đó. Mặc dù tôi rất thương Misato, nó chẳng liên quan gì.”

Ngay khi Yasuko dứt lời thì tấm ngăn phòng trong mở mạnh. Misato đứng đó.

“Không được. Mẹ tuyệt đối không được làm vậy.”

“Misato, con yên lặng đi.”

- Không được. Không được. Chú hãy nghe cháu, người giết ông này là...

“Misato!” Yasuko quát.

Misato hắt hàm, nhìn mẹ đầy oán trách. Mắt cô bé đỏ ngầu.

“Chị Hanaoka,” Ishigami nói bằng một giọng không có ngữ điệu. “chị không cần phải giấu tôi đâu.”

“Tôi không giấu gì anh cả....”

“Tôi biết chị không giết người một mình. Con gái chị cũng giúp phải không?”

Yasuko hốt hoảng lắc đầu.

“Anh nói gì vậy. Một mình tôi làm việc này. Con bé mới về ban nãy... ngay khi tôi giết hẳn xong thì con bé về. Nó chẳng có liên quan gì đâu.”

Nhưng Ishigami không có vẻ gì là tin lời của chị. Anh thờ dãi, quay sang nhìn Misato.

“Chị nói dối như vậy chắc hẳn con gái chị sẽ đau lòng lắm.”

“Tôi không nói dối. Xin anh hãy tin tôi” Yasuko đặt tay lên đầu gối Ishigami.

Anh ngẩng nhìn bàn tay đó một lúc rồi nhìn cái xác. Anh khẽ lắc đầu.

“Vấn đề là cảnh sát sẽ nhìn nhận sự việc thế nào. Tôi nghĩ rằng họ sẽ không chấp nhận lời nói dối đó đâu.”

“Tại sao lại không?” hỏi xong, Yasuko mới nhận ra mình hỏi vậy cũng chính là tự thừa nhận đã nói dối.

Ishigami chỉ vào tay phải của cái xác.

“Ở cổ tay và mu bàn tay có dấu vết của xuất huyết trong. Nếu quan sát kỹ sẽ thấy các vết đó có hình ngón tay. Có khả năng người đàn ông này bị thất cổ từ đằng sau và anh ta đã cố hết sức để kéo sợi dây ra. Vết xuất huyết trong này là do có người túm tay của anh ta để ngăn không cho anh ta kéo sợi dây ra. Việc này rõ như ban ngày vậy.”

“Việc đó cũng là do tôi làm.”

“Chị Hanaoka, chị không thể làm việc đó.”

“Tại sao không?”

“Vì anh ta bị thất cổ từ đằng sau. Chị không thể vừa thất cổ vừa túm tay anh ta được. Cần phải có bốn cánh tay mới làm được việc đó.”

Yasuko không thể bác lại lời giải thích của Ishigami. Chị cảm giác như mình đang đi vào một đường hầm không có lối ra.

Chị cúi đầu thất vọng. Mới nhìn qua thôi Ishigami đã đoán ra được như vậy. Nếu mà là cảnh sát, họ sẽ còn điều tra kỹ hơn.

“Tôi không muốn Misato dính vào việc này. Tôi muốn cứu con tôi.”

“Con cũng không muốn mẹ vào tù đâu.” Misato nức nở.

“Tôi phải làm sao đây?” Yasuko ôm mặt.

Không khí trở nên nặng nề. Sức nặng đó dường như sắp nghiền nát

Yasuko.

“Chú... -Misato nói.” Không phải chú sang đây để khuyên mẹ cháu đầu thú đấy chứ?

Ishigami ngừng một lát rồi trả lời.

“Chú gọi điện sang vì muốn giúp mẹ con cháu. Nếu muốn tự thú, chú nghĩ cũng được thôi. Nhưng nếu không muốn tự thú thì sẽ rất vất vả khi chỉ có hai mẹ con.”

Yasuko ngẩng mặt lên khi nghe những lời này của Ishigami. Chị nhớ lại câu nói khó hiểu của Ishigami trên điện thoại: “*Phụ nữ không thể dọn dẹp được xác chết đâu*”

“Có cách nào để không phải tự thú chứ?” Misato hỏi tiếp.

Yasuko ngẩng hẳn lên. Ishigami khẽ nghiêng đầu. Trông sắc mặt anh chẳng có chút gì do dự.

“Hoặc sẽ giấu việc xảy ra. Hoặc sẽ xóa bỏ mọi sự liên quan của hai mẹ con tới việc này. Nhưng chọn cách nào thì cũng phải dọn dẹp xác chết này đã.”

“Chú nghĩ là có thể được không?”

“Misato!” Yasuko nhắc Misato. “Con đang nói cái gì thế?”

“Mẹ đừng yên cho con nói. Chú, thế nào, có được không chú?”

“Cũng khó đấy. Nhưng không phải là không thể.”

Giọng điệu của Ishigami vẫn hoàn toàn vô cảm. Nhưng Yasuko nghe như thể anh có những lý lẽ riêng để nói như vậy.

“Mẹ, hãy nhờ chú ấy giúp. Chỉ còn cách đó thôi. Misato nói.”

“Nhưng mà...” Yasuko nhìn Ishigami.

Anh đang liếc cặp mắt bé như sợi chỉ về phía chị, không nói gì. Cảm giác như anh đang yên lặng chờ đợi quyết định của hai mẹ con.

Yasuko nhớ lại lời của Sayoko. Theo Sayoko, anh giáo dạy toán này có tình cảm với chị. Bao giờ anh cũng kiểm tra xem Yasuko có đi làm không rồi mới tới mua cơm hộp.

Nếu chị không nghe được câu chuyện này thì chắc chắn chị sẽ nghi ngờ thần kinh của Ishigami. Trên thế giới này liệu có ai tận tình giúp đỡ người hàng xóm mà mới ban nãy thôi còn chẳng thân thiết gì đến thế này không? Hơn nữa, nếu giúp không cẩn thận, chính bản thân mình cũng sẽ bị bắt.

“Có giấu cái xác đi thì rồi người ta cũng sẽ phát hiện ra thôi.” Yasuko nói. Chị nhận ra mấy lời vừa thốt ra là một bước thay đổi số phận chị.

“Tôi vẫn chưa quyết định có giấu cái xác không.” Ishigami trả lời. “có những trường hợp không cần phải giấu. Chúng ta nên quyết định làm gì với cái xác sau khi sắp xếp lại thông tin. Tuy nhiên, rõ ràng là không thể để cái xác như thế này được.”

“Thông tin ư?”

“Những thông tin liên quan đến người này.” Ishigami nhìn xuống cái xác.

“Tên, tuổi, địa chỉ, nghề nghiệp. Anh ta đến đây làm gì? Sau đây anh ta định đi đâu? Anh ta có gia đình không? Chị hãy nói cho tôi những gì chị biết.”

“Những cái đó....”

“Nhưng trước hết chúng ta hãy chuyển cái xác đi. Phải dọn dẹp căn phòng này, càng sớm càng tốt. Ở đây còn sót lại nhiều dấu vết lắm.”

Ishigami dựng cái xác dậy.

“Chuyển ư? Nhưng chuyển đi đâu?”

“Sang phòng tôi.”

Ishigami trả lời với vẻ mặt như thể việc đó là đương nhiên. Ishigami đỡ cái xác lên vai. Anh phải dồn hết sức để làm việc đó. Yasuko nhìn thấy ở góc chiếc áo len màu xanh nước biển của Ishigami có dính miếng vải ghi dòng chữ *Câu lạc bộ Judo*

Ishigami dùng chân gạt mấy quyển sách toán học vương vãi trên sàn nhà rồi đặt cái xác xuống. Mắt Togashi đang mở.

Anh quay sang nhìn hai mẹ con Yasuko đang đứng lặng ở cửa.

“Misato, cháu về dọn dẹp căn phòng bên đó đã. Dùng máy hút bụi ấy. Làm cẩn thận vào. Còn Hanaoka, chị hãy ở lại đây.”

Misato gật đầu. Mặt cô bé tái xanh. Cô bé liếc nhìn mẹ rồi quay về nhà.

“Chị đóng cửa lại.” Ishigami nói với Yasuko.

“Dạ... vâng.”

Yasuko đóng cửa theo lời của Ishigami nhưng vẫn đứng ở cửa mà không đi vào.

“Chị vào đây. Phòng tôi hơi bừa bộn so với bên đó.”

Ishigami lấy tấm đệm trên ghế xuống đặt cạnh cái xác. Yasuko đã vào trong nhà nhưng chị không ngồi lên đệm mà ngồi ở góc nhà để tránh đối diện với cái xác Togashi. Rốt cuộc thì Ishigami cũng nhận ra là Yasuko sợ cái xác.

“Xin lỗi chị.” Ishigami cầm tấm đệm đưa cho Yasuko. “Chị cầm lấy mà ngồi.”

“Không sao đâu.” chị không ngẩng lên mà chỉ khẽ lắc đầu.

Ishigami đặt tấm nệm lại chỗ cũ rồi ngồi bên cạnh xác Togashi. Có một vết thâm dài ở cổ Togashi.

“Dây điện đúng không?”

“Sao cơ?”

“Dây chị dùng để thắt cổ. Chị dùng dây điện đúng không?”

“Dạ...vâng. Tôi dùng dây của bàn sưởi.”

“Cái bàn sưởi đó?” Ishigami nhớ lại mẫu hoa văn của cái chăn phủ lên xác chết ban nãy. “Chị nên vứt cái bàn sưởi đó đi. Mà thôi, tôi sẽ làm việc đó sau. Vậy là...” Ishigami quay ra nhìn cái xác, “hôm nay chị hẹn gặp anh ta?”

Yasuko lắc đầu.

“Tôi không hẹn. Buổi trưa, đột nhiên anh ta đến chỗ tôi làm. Đến buổi

chiều tôi gặp anh ta ở nhà hàng Family gần đây. Gặp xong, tôi đi về nhưng sau đó anh ta lại đến nhà tôi.”

“Nhà hàng ... Family?”

Chẳng có gì đảm bảo rằng không có người trông thấy, Ishigami nghĩ.

Ishigami thò tay vào túi áo khoác của Togashi. Tờ tiền mười nghìn yên bị vo tròn rơi ra. Có hai tờ.

“À, đó là tôi....”

“Chị đưa cho hắn?”

Thấy Yasuko gật đầu, Ishigami đưa hai tờ tiền cho chị nhưng chị không cầm.

Ishigami đứng dậy lấy ví tiền ở trong túi áo vest đang treo trên tường. Anh rút trong ví ra hai tờ mười nghìn yên, đổi với hai tờ vừa lấy ra từ túi Togashi.

“Thế này chắc chị không sợ.” Anh đưa hai tờ tiền của mình cho Yasuko.

Sau một phút chần chừ, Yasuko lí nhí nói câu cảm ơn rồi cầm lấy tiền.

“Nào....”

Ishigami lục lại các túi áo, túi quần của Togashi. Ví của Togashi để trong túi quần. Trong đó có ít tiền, giấy phép lái xe và một số biên lai.

“Togashi Shinji... Địa chỉ Nishi Shinjuko, quận Shinjuko. Anh ta vẫn đang sống ở đây à?” Ishigami hỏi Yasuko sau khi xem giấy phép lái xe.

Yasuko chau mày, khẽ nghiêng nghiêng đầu:

“Tôi cũng không rõ. Có lẽ không phải đâu. Tôi có nghe nói hình như anh ta từng sống ở Nishi Shinjuku nhưng do không trả được tiền nhà nên đã bị đuổi.”

“Bằng lái xe này mới được đổi năm ngoái. Như vậy là anh ta đã tìm được nơi nào đó để sống tạm nhưng không đổi địa chỉ.”

“Chắc anh ta cứ sống nay đây mai đó thôi. Anh ta chẳng có nghề nghiệp ổn định nên tôi nghĩ không thể thuê được nhà dài hạn.”

“Có lẽ vậy.” Ishigami nhìn vào một tờ biên lai.

Trên đó ghi: *Dịch vụ cho thuê phòng Chgiya. Tiền phòng hai đêm: 5880 yên* Có vẻ như phải trả tiền trước. Ishigami nhẩm tính: “*Vậy một đêm là 2800^[4] yên.*”

Anh đưa tờ biên lai cho Yasuko.

“Chắc anh ta đang ở đây. Nếu anh ta chưa trả tiền phòng thì sớm hay muộn nhân viên ở đó sẽ mở cửa phòng. Khi phát hiện thấy khách không còn ở đó, có thể họ sẽ báo cảnh sát. Nhưng cũng có khả năng họ sẽ không báo vì sợ phiền phức. Chuyện này thường xảy ra nên mới phải bắt khách trả tiền trước. Tuy nhiên suy nghĩ theo kiểu đoán mò như vậy rất nguy hiểm.”

Ishigami tiếp tục lục tìm ở các túi khác. Anh tìm thấy một chiếc chìa khóa có gắn mảnh bìa tròn, trên có ghi số 305.

Yasuko nhìn chiếc chìa khóa bằng ánh mắt lơ đãng. Có vẻ như bản thân chị cũng không hề nghĩ tới chuyện từ giờ phải làm thế nào.

Tiếng máy hút bụi từ phòng bên cạnh vẳng sang. Chắc hẳn Misato đang dốc hết sức lực để dọn lại nhà cửa. Chẳng biết tiếp theo sẽ thế nào nên cô bé đang cố gắng làm hết những gì có thể.

Ý nghĩ mình phải bảo vệ hai mẹ con lại đến với Ishigami. Cơ hội để một người như mình có được mối quan hệ thân mật với một phụ nữ đẹp thế này chắc chắn sẽ không có nữa. Phải dùng tất cả trí tuệ và sức mạnh để ngăn tai họa đến với hai mẹ con.

Ishigami nhìn khuôn mặt của người đàn ông đã chết. Khuôn mặt anh ta chẳng còn cảm xúc gì nữa. Tuy vậy vẫn dễ dàng hình dung được người đàn ông này lúc trẻ cũng thuộc hàng điển trai. Bây giờ tuy có hơi phì ra do tuổi tác nhưng chắc anh ta vẫn thuộc loại phụ nữ thích.

Nghĩ tới chuyện Yasuko đã từng yêu người đàn ông này, một cảm giác ghen tuông như những đợt bong bóng nhỏ dâng tràn trong lòng Ishigami. Anh lắc đầu, tự cảm thấy xấu hổ với chính mình.

“Anh ta có liên lạc thường xuyên với ai đó không?” Ishigami tiếp tục hỏi.

“Tôi không rõ. Thực sự là lâu lắm rồi tôi mới gặp lại anh ta.”

“Anh ta có nói mai sẽ làm gì không? Gặp ai đó chẳng hạn?”

“Không. Tôi xin lỗi vì chẳng giúp gì cho anh được.” Yasuko cúi đầu như thể muốn xin lỗi.

“Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Việc chị không biết là đương nhiên rồi. Chị đừng bận tâm.”

Vẫn đeo găng tay, Ishigami bóp hai má của Togashi, nhòm vào phía trong miệng. Răng hàm của Togashi được mạ vàng.

“Anh ta từng chữa răng à?”

“Có, hồi bọn tôi chưa ly dị.”

“Cách đây mấy năm?”

“Năm năm.”

“*Không thể hy vọng là không còn bệnh án,*” Ishigami nghĩ.

“Anh ta có tiền án gì không?”

“Tôi nghĩ là không. Nhưng tôi không rõ sau khi chúng tôi ly dị thì sao.”

“Hình như là có đấy.”

“Sao cơ?”

Giả sử không có tiền án thì chắc anh ta cũng từng bị lấy vân tay do vi phạm luật giao thông. Ishigami không rõ cảnh sát điều tra có đem đôi chiếu vân tay với những người vi phạm luật giao thông hay không nhưng anh nghĩ tính trước cũng không thừa.

Xử lý cái xác theo cách nào đi nữa cũng phải tính trước việc cảnh sát sẽ tìm ra tung tích của Togashi. Phải tranh thủ thời gian. Không được để lại dấu vân tay và mẫu răng của anh ta.

Yasuko thở dài. Tiếng thở dài của chị nghe như một âm thanh gợi tình khiến Ishigami nao lòng. Anh lại tự nhủ rằng không thể để chị hết hy vọng.

Nhưng điều đó không đơn giản. Nếu phát hiện ra tung tích của Togashi, cảnh sát sẽ tìm đến Yasuko. Liệu hai mẹ con chị có chịu được những câu hỏi dồn dập của cảnh sát không? Nếu chỉ chuẩn bị những lí do mang tính chống chế thì tất cả sẽ hong hét ngay khi bị phát hiện có sự mâu thuẫn. Yasuko sẽ khai ra hết.

Phải chuẩn bị lập luận và biện hộ thật hoàn hảo. Phải làm ngay từ bây giờ!

“*Không được nóng vội!*” Ishigami tự nhắc nhở mình. Nóng vội sẽ không giải quyết được vấn đề. Phương trình này chắc chắn có lời giải.

Ishigami nhắm mắt. Anh thường làm vậy mỗi khi gặp bài toán khó. Sau khi thu thập toàn bộ thông tin từ bên ngoài, các phép toán sẽ bắt đầu thay đổi khác nhau trong đầu anh. Nhưng bây giờ trong đầu anh lại không phải là một phép toán.

Anh mở mắt. Đầu tiên anh nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt trên bàn. Đồng hồ chỉ tám rưỡi. Tiếp theo anh nhìn Yasuko. Chị đang ngồi thu mình ở phía sau, thở dốc.

“Giúp tôi cởi quần áo.”

“Dạ?”

“Quần áo của người này. Cả áo khoác, áo len và quần. Không làm nhanh, xác anh ta sẽ cứng lại.” Vừa nói, Ishigami nhanh tay cởi áo khoác của Togashi.

“Vâng.”

Yasuko bắt đầu giúp Ishigami. Các ngón tay chị run run, không biết có phải chị không muốn động vào cái xác không.

“Thôi, không sao. Tôi sẽ làm việc này. Chị về giúp con gái chị đi.”

“Tôi... tôi xin lỗi.”

“Chị Hanaoka này.” Ishigami gọi, khi Yasuko quay lại, anh nói tiếp. “Chị cần có chứng cứ ngoại phạm. Chị hãy nghĩ giúp tôi.”

“Chứng cứ... ngoại phạm? Nhưng tôi làm gì có.”

“Thế tôi mới cần chị nghĩ. –Ishigami khoác chiếc áo của Togashi lên người.” Chị hãy tin tôi. Để việc này cho tư duy logic của tôi giải quyết.

3.

- TÔI MUỐN thử phân tích thật cẩn thận tư duy logic của cậu một lần nữa xem.

Yugawa Manabu chống cằm chán nản rồi ngáp một cái rõ to. Anh tháo cặp kính nhỏ có gọng bằng kim loại đặt sang một bên, ra điều như không cần dùng tới nữa.

Quả thật có vẻ anh không cần dùng tới kính nữa. Kusanagi nhìn sang bàn cờ hơn hai mươi phút mà chưa tìm được nước đi tiếp theo. Không còn đường thoát cho vua, cũng không còn nước nào để anh phản công lần cuối. Kusanagi cũng nghĩ ra nhiều nước nhưng tất cả đều đã bị chặn.

“Cờ vua thật chẳng hợp với tôi chút nào.” Kusanagi lẩm bẩm.

“Cậu lại bắt đầu đây.”

“Sao lại không được dùng quân ăn của đối thủ? Đó là chiến lợi phẩm còn gì. Dùng cũng được chứ sao.”

“Sao cậu cứ chỉ trích luật chơi thế nhỉ? Quân cờ không phải là chiến lợi phẩm. Đó là chiến binh. Chiếm được chiến binh nghĩa là lấy đi sinh mệnh của họ. Làm sao có thể sử dụng những chiến binh đã chết được.”

“Trong Shogi^[5] vẫn dùng được mà.”

“Tôi kính trọng sự linh hoạt của người đã nghĩ ra môn Shogi. Việc bắt quân không phải là giết chiến binh của đối thủ mà là bắt phải đầu hàng. Vì vậy mới có thể sử dụng lại được quân.”

“Cờ vua mà cũng làm được thế thì hay nhỉ!”

“Lật lại quân lên là phản lại tinh thần võ sĩ đạo. Cậu đừng lý sự cùn nữa. Nhìn thế trận một cách logic đi xem nào. Cậu chỉ được đi một lần thôi. Mà cậu cũng chẳng còn mấy quân đi được đâu. Đi quân nào cũng không thể cản nổi bước tiếp theo của tôi. Tôi mà đi con mã thì cậu sẽ bị chiếu tướng.”

“Thôi, tôi không chơi nữa. Môn cờ vua này thật chán.” Kusanagi ngả người ra sau ghế.

Yugawa đeo lại kính rồi nhìn đồng hồ trên tường.

“Mất bốn mươi hai phút. Toàn mình cậu suy nghĩ đấy. Mà ngồi buồn chuyện ở đây có sao không? Ông sếp hà khắc kia không mắng đấy chứ?”

“Vụ án giết người bám đuôi đã giải quyết xong rồi. Cũng phải nghỉ ngơi chút chứ.” Kusanagi với tay lấy cái cốc hơi ố bẩn. Cà phê hòa tan mà Yugawa pha ban nãy giờ đã nguội ngắt.

Chẳng có ai ngoài Yugawa và Kusanagi trong phòng nghiên cứu số 13 thuộc khoa Vật lý trường Đại học Teito. Các sinh viên đều đang lên lớp. Kusanagi biết rõ điều đó nên anh mới chọn giờ này để ghé qua.

Điện thoại trong túi Kusanagi đổ chuông. Yugawa khoác chiếc áo choàng

trắng lên người, mỉm cười châm chọc.

“Chà, lại gọi đây!”

Kusanagi nhăn nhó nhìn màn hình hiển thị số gọi đến. Có vẻ đúng như Yugawa nói, người gọi đến là cậu điều tra viên cấp dưới cùng đội với Kusanagi.

Hiện trường vụ án là bờ đê sông Edogawa. Gần đó là khu xử lý nước thải. Bên kia sông là tỉnh Chiba. “*Giá vụ án xảy ra ở bên đây có phải tốt không,*” vừa dựng cổ áo khoác, Kusanagi vừa nghĩ.

Xác chết được vớt cạnh bờ đê, bên trên phủ mộ tấm bạt xanh có vẻ như được lấy từ một công trường xây dựng nào đó.

Người phát hiện ra cái xác là một ông cụ đang chạy bộ buổi sáng. Ông nhìn thấy một vật giống như bàn chân người thò ra bên dưới tấm bạt nên đã lật lên xem.

“Ông cụ có lẽ phải bảy mươi lăm tuổi rồi. Ông ấy vẫn chạy bộ trong thời tiết lạnh thế này. Đến tuổi này mà phải nhìn thấy thứ chẳng dễ chịu như thế kia. Thật là... tôi rất thông cảm với ông cụ.”

Sau khi nghe cậu cảnh sát cấp dưới đến hiện trường trước mình thuật lại tình hình, Kusanagi nhăn mặt. Vạt áo anh bay phát phơ trong gió.

“Kishiya, cậu đã xem cái xác chưa?”

“Tôi xem rồi.” Kishiya bặm môi tỏ vẻ thương xót. “Đội trưởng bảo tôi phải xem kỹ mà.”

“Ông ta lúc nào cũng thế, trong khi bản thân thì chẳng bao giờ xem.”

“Anh không xem à?”

“Không. Xem thứ đó cũng chẳng ích gì.”

Theo lời Kishiya thì cái xác bị vớt bỏ trong tình trạng rất tàn ác. Quần áo, giày và tất đều bị lột sạch. Khuôn mặt bị bầm nát. “*Giống như quả dưa hấu bị đập vỡ ý,*” Kishiya miêu tả. Kusanagi cảm thấy khó chịu khi nghe vậy. Ngón tay nạn nhân cũng bị đứt, toàn bộ đầu vân tay đều không còn.

Nạn nhân là một người đàn ông. Thi thể còn dấu vết bị thất cổ. Ngoài ra không có thương tích nào bên ngoài nữa.

“*Không biết bên nhận dạng có cho chúng ta biết thêm điều gì không?*” Kusanagi hỏi khi đi vào đám cỏ. Vì có người ở đây nên anh phải ra vẻ như đang tìm kiếm đồ vật hung thủ còn sót lại trên hiện trường. Thật ra việc này anh trông cậy vào những chuyên gia tìm kiếm. Chẳng mấy khi anh nghĩ mình có thể tìm ra thứ gì đó quan trọng.

“Cạnh cái xác có một chiếc xe đạp nhưng người ở sở cảnh sát Edogawa đã đem đi rồi.”

“Xe đạp à? Chắc là xe ai đó vớt đi thôi.”

“Chiếc xe còn khá mới mà. Nhưng hai lốp bị thủng. Có vẻ như có người cố tính dùng đinh hay vật gì đó đâm thủng thì phải.”

“Hừm! Xe của nạn nhân à?”

“Chưa biết được. Trên xe có số đăng ký nên sẽ biết được chủ nhân là ai.”

“Cầu cho đó là xe của nạn nhân. Nếu không sẽ rắc rối đấy.”

“Thế sao?”

“Kishiya, đây là vụ đầu tiên phát hiện xác chết không rõ tung tích của cậu à?”

“Vâng.”

“Thử nghĩ xem. Hung thủ làm nát mặt và đốt sạch vân tay của nạn nhân là vì muốn che giấu tung tích. Nếu biết được tung tích nạn nhân, ta sẽ dễ dàng tìm ra dấu vết của thủ phạm. Việc có tìm được tung tích nạn nhân ngay hay không chính là điều quyết định số phận sẽ đi theo hướng nào. Tuy nhiên đó là số phận của chúng ta.”

Kusanagi đang nói thì chuông điện thoại của Kishiya reo. Sau khi trả lời vài câu trên điện thoại, Kishiya quay sang Kusanagi:

“Chúng ta phải đến sở cảnh sát Edogawa.”

“May quá! Kusanagi vặn người, tự đâm vào lưng hai cái.”

Khi tới sở cảnh sát Edogawa, Kusanagi trông thấy Mamiya đang đứng quay mặt vào lò sưởi trong phòng Hình sự. Mamiya là đội trưởng của Kusanagi. Mấy người đàn ông đang tắt bật quanh ông ta có vẻ là người của sở Edogawa. Chắc họ đang chuẩn bị thành lập đội điều tra đây.

“Cậu đến đây bằng xe riêng à?” Mamiya hỏi ngay khi nhìn thấy Kusanagi.

“Vâng. Chỗ này đi tàu điện không được tiện lắm.”

“Cậu có thông thuộc khu này không?”

“Không thông thuộc nhưng cũng biết chút ít.”

“Vậy không cần chỉ đường nữa. Cậu dẫn Kishiya tới chỗ này cho tôi.” Mamiya đưa cho Kusanagi một mẫu giấy.

Trên đó có dòng chữ viết vội một địa chỉ ở Shinozaki, quận Edogawa và một cái tên: Yamabe Yoko.

“Người này là ai vậy?”

“Cậu đã kể cho anh ta chuyện cái xe đạp chưa?” Mamiya hỏi Kishiya.

“Tôi kể rồi.”

“Có phải cái xe tìm thấy cạnh cái xác không?” Kusanagi nhìn khuôn mặt vuông vắn của người đội trưởng.

“Đúng rồi. Khi đối chiếu biên số thì thấy chiếc xe đó bị báo là mất trộm. Số đăng ký trùng nhau. Đây là chủ chiếc xe. Vừa nãy tôi đã liên lạc với chị ta. Các cậu đi đến đó hỏi chuyện ngay đi.”

“Có phát hiện ra dấu vân tay trên xe không?”

“Cậu không cần nghĩ tới việc đó. Đi nhanh lên.”

Như thể bị giọng nói khàn khàn của Mamiya đẩy đi, Kusanagi và Kishiya lập tức lao ra khỏi sở cảnh sát Edogawa.

“Chết tiệt! Hóa ra là xe ăn cắp. Tôi cũng đã tính đến trường hợp này.” Kusanagi vừa siết vô lăng vừa tặc lưỡi. Xe ô tô của anh là loại Skyline, đã đi

được gần tám năm.

“Nghĩa là hung thủ lấy nó rồi vứt đi?”

“Có thể. Nếu thế thì có hỏi chủ chiếc xe cũng chẳng được việc gì. Chắc chắn chị ta không biết ai lấy nó đâu. Nhưng dù sao, biết chiếc xe bị lấy trộm ở đâu thì ta cũng có thể khoanh vùng được dấu vết của hung thủ.”

Dựa vào bản đồ và tờ giấy ghi địa chỉ. Kusanagi đi quanh phường 2 khu Shinozaki để tìm ngôi nhà. Cuối cùng anh cũng tìm được mà không phải mất nhiều thời gian. Trước cửa ngôi nhà có gắn biển tên *Yamabe* Đó là một ngôi nhà tường trắng xây theo kiểu châu Âu.

Yamabe Yoko là vợ của chủ nhà, trông chị ta khoảng bốn mươi tuổi. Có lẽ chị ta biết các điều tra viên sẽ tới nên trang điểm rất cẩn thận.

“Tôi chắc chắn đây. Đây là xe của tôi.”

Yamabe Yoko nói dứt khoát sau khi xem tấm ảnh Kusanagi đưa. Bức ảnh chụp một chiếc xe đạp màu trắng. Kusanagi đã mượn bên nhận dạng tấm ảnh này.

“Tôi muốn chị tới xem tận mắt chiếc xe.”

“Vâng, không vấn đề gì. Tôi sẽ được nhận lại chiếc xe chứ?”

“Tất nhiên! Sau khi chúng tôi xác nhận xong vài điều còn lại.”

“Các anh không trả lại tôi sớm thì tôi không có xe để đi chợ đâu đây.” Yamabe Yoko chau mày tỏ vẻ không hài lòng, giọng điệu như thể tại cảnh sát mà chị ta mất xe. Có vẻ như chị ta chưa biết việc chiếc xe liên quan đến một vụ giết người. Nếu mà biết chắc chị ta sẽ không muốn leo lên nó nữa.

“*Thế nào chị ta cũng đòi bồi thường khi biết chiếc xe bị thủng lốp,*” Kusanagi nghĩ.

Theo Yamabe Yoko thì chiếc xe bị mất hôm qua. Khoảng từ mười một giờ trưa đến mười giờ tối ngày mùng mười tháng Ba. Hôm chị ta hẹn bạn ở Ginza đi mua sắm và ăn uống. Chị ta về đến ga Shinozaki lúc khoảng hơn mười giờ. Chẳng thấy xe đâu nên Yoko đành phải về bằng xe bus.

“Chị để ở bãi đỗ à?”

“Không, tôi để ngoài đường.”

“Chị có khóa xe không?”

“Có. Tôi còn xích cả vào lan can trên vỉa hè nữa.”

Kusanagi chưa nghe thấy có dây xích nào ở hiện trường vụ án.

Trước khi chờ Yamabe Yoko đến sở cảnh sát, Kusanagi chờ chị ta tới ga Shinozaki vì muốn xem nơi chiếc xe bị mất cắp.

“Tôi để ở chỗ này.” Chỗ Yamabe Yoko chỉ vào một nơi cách siêu thị trước cửa ga khoảng hai mươi mét. Hiện giờ vẫn có nhiều xe đang để ở đó.

Kusanagi xem xét xung quanh. Quanh đây có quỹ tín dụng và nhà sách. Buổi trưa và chiều chắc chắn nhiều người qua lại khu này. Nếu thành thạo, thủ phạm sẽ nhanh chóng cắt dây xích rồi thả nhiên dắt xe đi như thể là xe của mình mà chẳng khó khăn gì. Nhưng Kusanagi vẫn cho rằng hung thủ lấy

xe khi chỗ này đã thừa thớt người qua lại.

Xem xét xong, Kusanagi đưa Yamabe Yoko đến sở cảnh sát Edogawa.

“Thật xui quá. Tôi vừa mới mua cái xe ấy tháng trước. Ngay khi biết chiếc xe bị lấy mất, tôi rất bức mình nên vội đến báo với đồn cảnh sát ở trước cửa nhà ga xong rồi mới đi xe bus về nhà.” Yamabe Yoko nói khi ngồi ở ghế sau ô tô.

“Chị nhớ rõ số xe đăng ký nhỉ.”

“Thì tôi mới mua mà. Tôi vẫn giữ giấy biên nhận ở nhà nên gọi điện về bảo con giá đọc số cho.”

“À ra vậy.”

“Mà thực ra đây là vụ gì? Người gọi điện cho tôi cũng chẳng nói rõ ràng gì cả, tôi cứ băn khoăn suốt từ nãy đến giờ.”

“Cũng chưa thể nói đây là vụ gì được. Chúng tôi cũng không biết chi tiết.”

“Thế hả? Cảnh sát các anh thật kín miệng.”

Ngồi cạnh Kusanagi, Kishiya cố nén cười. Kusanagi cảm thấy nhẹ cả người vì hôm nay được đến nhà người phụ nữ này. Nếu anh mà đến sau khi vụ này được công bố thì chắc chắn anh sẽ là người bị chị ta tra hỏi.

Yamabe Yoko khẳng định chiếc xe là của mình khi nhìn thấy nó ở sở cảnh sát Edogawa. Chị ta phàn nàn về việc chiếc xe bị thủng lốp và trầy xước rồi hỏi Kusanagi xem phải bắt đền ai.

Cảnh sát thu thập được một số vân tay trên tay lái, khung và yên xe. Ngoài chiếc xe đạp, cảnh sát còn tìm được quần áo được cho là của nạn nhân ở cách hiện trường khoảng một trăm mét. Áo khoác, áo len, tất và đồ lót của nạn nhân được nhét vào một cái can cỡ mười tám lít. Một phần quần áo đã bị đốt cháy. Có thể đoán sau khi châm lửa đốt. Hung thủ đã bỏ đi. Tuy nhiên sau đó lửa không cháy hết như hấn dự tính.

Đội điều tra cho rằng chẳng tìm thêm được điều gì từ nguồn gốc của số quần áo trên. Vì lẽ dĩ nhiên, loại quần áo nào cũng được sản xuất với số lượng lớn. Nhưng có thể phác họa được hình dáng nạn nhân trước khi chết thông qua cái xác và số quần áo đó. Một số nhân viên điều tra cảm tấm phác họa đi dò hỏi quanh khu vực ga Shinozaki. Tuy nhiên họ không thu được thông tin gì khả quan bởi quần áo của nạn nhân không có gì nổi bật.

Hình phác họa nạn nhân cũng được chiếu lên ti vi. Sau đó, cảnh sát nhận được rất nhiều thông tin nhưng chẳng có thông tin nào liên quan tới cái xác tìm được ở bờ sông. Cảnh sát cũng đối chiếu với những người được thông báo bị mất tích nhưng không ai giống như nạn nhân.

Cảnh sát quyết định dò hỏi khắp khu vực quận Edogawa xem có người đàn ông nào sống một mình hay khách trọ nào đột nhiên bị mất tích không, cuối cùng thì họ cũng có được một thông tin có ích.

Nhà trọ Ohgiya ở Kameido có một khách trọ nam giới biến mất. Họ phát hiện ra khách bỏ đi hôm mười một tháng Ba, nghĩa là hôm cái xác được phát

hiện. Do đã quá giờ trả phòng nên nhân viên lên phòng kiểm tra nhưng chỉ thấy có vài đồ đạc bỏ lại, còn người khách thì không thấy đâu. Nhân viên báo cáo lại với chủ nhà trọ. Tuy nhiên do khách đã trả tiền nên họ không báo với cảnh sát.

Cảnh sát nhanh chóng tới thu thập vân tay, tóc của nạn nhân lưu lại ở phòng trọ và trên đồ đạc. Mẫu tóc hoàn toàn trùng khớp với tóc của nạn nhân. Ngoài ra, dấu vân tay thu được từ chiếc xe đạp cũng trùng khớp với vân tay lưu lại ở phòng trọ và trên đồ đạc.

Tên người khách lưu lại nhà trọ là Togashi Shinji, địa chỉ ở Nishi Shinjuku, quận Shinjuku.

⁵: một loại cờ rất phổ biến ở Nhật Bản, quân bị bắt có thể được đưa lại vào bàn cờ và tính là quân của người đã bắt nó

TỪ GA tàu điện ngầm Morishita, anh đi bộ về phía cầu Shin-ohashi, sau đó rẽ phải vào một con đường nhỏ ngay đối diện cầu. Những ngôi nhà xây san sát, đầu đó thấp thoáng vài cửa hàng nhỏ. Một bầu không khí buôn bán có từ xa xưa bao trùm hầu hết những cửa hàng này. *“Nếu ở khu khác, chắc chúng sẽ tàn lụi dần bởi những siêu thị và cửa hàng lớn. Nhưng ở đây, những cửa hàng nhỏ vẫn phát triển mạnh. Đó chính là điểm thú vị của các khu phố cũ”* Kusanagi vừa đi vừa nghĩ.

Đồng hồ chỉ hơn tám giờ tối. Vài phụ nữ tay bê chậu giặt đi ngược chiều với Kusanagi. Hình như đầu đó quanh đây có nhà tắm công cộng.

“Ồ đây đi lại lần mua sắm đều tiện. Sống ở đây được nhỉ.” Đi bên cạnh Kusanagi, Kiishiya nói như lẩm bẩm một mình.

“Ý cậu là sao?”

“Không, tôi không có ý gì sâu xa đâu. Tôi chỉ nghĩ nếu chỉ có hai mẹ con thì chỗ này cũng dễ sống.”

“Ra là vậy.”

Có hai lý do để Kusanagi đồng ý với Kishiya. Thứ nhất, người mà họ đang trên đường tới gặp là một phụ nữ hiện sống cùng con gái. Thứ hai, bản thân Kishiya đã từng lớn lên trong gia đình chỉ có mẹ.

Kusanagi vừa đi vừa chú ý đối chiếu tờ giấy ghi địa chỉ với các chỉ dẫn trên cột điện. Sắp tới khu nhà cần tìm. Ngoài địa chỉ, trên tờ giấy còn ghi tên một người: Hanaoka Yasuko.

Địa chỉ Togashi để lại ở nhà trọ là địa chỉ có thật. Anh ta có đăng ký tạm trú tại địa chỉ đó nhưng giờ không sống ở đó nữa.

Báo chí và ti vi đều đăng việc đã tìm ra tung tích nạn nhân, kèm theo cả câu *“Nếu ai có tin tức gì xin báo cho đồn cảnh sát gần nhất.”* Tuy nhiên hầu như cảnh sát không thu thập được gì thêm.

Từ sổ ghi chép của văn phòng nhà đất cho Togashi thuê nhà, cảnh sát biết được chỗ làm trước đây của anh ta. Đó là một công ty buôn bán xe ô tô cũ ở Ogikubo. Tuy nhiên anh ta làm ở đó không lâu, chưa được một năm thì đã bỏ.

Từ đầu mỗi ngày, đội điều tra dần dần biết được những công việc của anh ta trước đây. Thật ngạc nhiên là anh ta từng làm nghề buôn bán xe ô tô ngoại cao cấp. Nhưng do bị phát hiện là đã biển thủ tiền của công ty nên anh ta bị đuổi việc. Ngạc nhiên hơn là anh ta không hề bị kiện ra tòa. Chuyện biển thủ tiền này là do một nhân viên điều tra tình cờ nghe được. Công ty đó tất nhiên bây giờ vẫn hoạt động nhưng phía công ty nói rằng hiện không có ai biết rõ chuyện khi ấy cả.

Vào thời điểm đó, Togashi kết hôn. Theo những người biết Togashi thì sau khi ly dị anh ta vẫn rất vương vấn người vợ cũ.

Vợ cũ của Togashi có một con với chồng trước. Việc tìm ra địa chỉ mới của hai mẹ con không khó đối với đội điều tra. Họ tìm ra nơi ở của Hanaoko và Misato mà chẳng mất mấy thời gian. Đó là khu Morishita, quận Edogawa, nơi mà Kusanagi và Kishiya đang trên đường đi tới.

“Thật là một nhiệm vụ nặng nề. Tôi rút phải quẻ xấu rồi.” Kishiya thở dài.

“Sao cơ? Cậu bảo phải đi với tôi là rút phải quẻ xấu à?”

“Đâu có. Ý tôi là không muốn phá vỡ cuộc sống bình lặng của hai mẹ con.”

“Nếu họ không liên quan đến vụ án thì chẳng có gì là phá vỡ cả.”

“Có lẽ vậy. Có vẻ như Togashi không phải là một người chồng tốt và người bố tốt. Hai mẹ con họ cũng chẳng muốn nhớ gì đến anh ta đâu.”

“Nếu thế thì họ sẽ rất vui mừng khi thấy chúng ta đến. Vì chúng ta đến báo cho họ biết người đàn ông tồi tệ đó không còn sống nữa. Tạm thời thì cậu đừng có mang bộ mặt rầy rĩ đó nữa đi. Nó lây cả sang tôi rồi đây này.”

“À, có vẻ như đến nơi rồi đây.” Kusanagi dừng lại trước một khu nhà cũ.

Đó là một toàn nhà sơn màu xám. Trên tường vẫn còn dấu vết của những lần sửa chữa. Tòa nhà có hai tầng, mỗi tầng có bốn phòng. Hiện tại chỉ có khoảng nửa số phòng sáng đèn.

Phòng 204. Ở tầng hai. Kusanagi đi lên cầu thang, Kishiya cũng đi theo sau.

Phòng 204 ở trong cùng. Có ánh đèn hắt ra từ cửa sổ cạnh cửa ra vào. Kusanagi cảm thấy yên tâm. Nếu chủ nhà đi vắng thì anh lại phải đến lần nữa. Tối nay anh đến mà không báo trước.

Anh bấm chuông. Ngay sau đó anh nghe thấy có tiếng động bên trong. Có tiếng mở khóa rồi mở cửa. Chủ nhà vẫn để nguyên dây xích. Nhà chỉ có hai mẹ con nên cẩn thận thế này là điều đương nhiên.

Từ khe cửa, một người phụ nữ bối rối nhìn Kusanagi. Chị có khuôn mặt nhỏ với đôi mắt đen ấn tượng. Trông chị như chưa đến ba mươi nhưng Kusanagi nhận ra tại hơi tối nên mới thấy vậy. Mu bàn tay đang cầm nắm cửa là mu bàn tay của một người phụ nữ làm nội trợ.

“Xin lỗi, chị có phải là Hanaoka Yasuko không?” Kusanagi cố gắng để nét mặt và giọng điệu không căng thẳng.

“Vâng, tôi đây.” Ánh mắt người phụ nữ tỏ vẻ lo lắng.

“Chúng tôi là người của sở cảnh sát. Chúng tôi có chuyện muốn thông báo với chị.” Kusanagi rút thẻ cảnh sát, đưa phần có ảnh cho người phụ nữ xem. Đứng cạnh, Kishiya cũng làm theo.

“Cảnh sát...” Yasuko mở to mắt. Con người to đen trong mắt chị khẽ động đậy.

“Chúng tôi làm phiền chị một lát được không?”

“Dạ... vâng...” Yasuko đóng cửa vào để tháo sợi dây xích, rồi mở cửa.
“Có chuyện gì vậy?”

Kusanagi bước lên trước một bước để đứng hẳn vào trong nhà. Kishiya đi theo sau.

“Chắc chị biết Togashi Shinji?”

Nét mặt Yasuko trông hơi căng thẳng. Kusanagi không bỏ qua chi tiết này nhưng anh nghĩ có lẽ đó chỉ là do bất ngờ bị nhắc đến tên người chồng cũ.

“Đó là chồng cũ của tôi. Có chuyện gì với anh ta à?”

Có vẻ như người phụ nữ không biết là anh ta bị giết. Chắc chị không xem ti vi hay đọc báo. Mà đúng là báo chí cũng không làm âm ỉ chuyện này. Chẳng có gì lạ nếu chị ta bỏ lỡ không xem.

“Thực ra là...” Vừa nói, Kusanagi vừa đưa mắt nhìn vào tấm ngăn phòng phía trong. Tấm ngăn phòng đang được đóng kín.

“Ở bên trong có ai à?” Anh hỏi.

“Con gái tôi.”

“À ra vậy...” Ở thêm cửa có đôi giày thể thao. Kusanagi hạ thấp giọng
“Anh Togashi không còn nữa”

Yasuko há hốc mồm. Không có sự thay đổi nào khác thường trên khuôn mặt chị.

“Đã có chuyện gì? Yasuko hỏi.”

“Người ta tìm thấy xác Togashi ở đê sông Edogawa. Hiện giờ chúng tôi chưa thể nói gì nhưng có khả năng là anh ta bị giết.” Kusanagi nói thẳng vào vấn đề. Anh nghĩ nói thẳng ra như vậy thì về sau có thể thẳng thắn đặt câu hỏi với chị.

Lúc này, lần đầu tiên nét mặt Yasuko có sự thay đổi. Chị khẽ lắc đầu, nét mặt thất thần.

“Sao anh ta... lại bị như vậy?”

“Hiện giờ chúng tôi vẫn đang điều tra. Togashi không có gia đình, chính vì vậy mà chúng tôi mới đến tìm chị. Rất xin lỗi vì chúng tôi đến muộn thế này.” Kusanagi cúi đầu.

“À... ra thế! Yasuko nhắm mắt, đưa tay che miệng.”

Kusanagi để ý tới tấm ngăn phòng vẫn đóng suốt từ nãy. Không biết cô con gái bên trong có nghe được câu chuyện của mẹ và khách không. Giả sử có nghe thấy thì không biết cô bé đón nhận cái chết của người bố dượng như thế nào.

“Chúng tôi rất xin lỗi vì đã điều tra một chút về chị. Chị và Togashi ly dị năm năm rồi nhì. Sau đó, chị có gặp Togashi không?”

Yasuko lắc đầu:

“Hầu như không.”

“*Hầu như* có nghĩa là không hẳn hoàn toàn không gặp.”

“Nói là gần đây nhưng cũng không hẳn. Khoảng năm ngoái hay năm kia

gì đó....”

“Chị có nhận được liên lạc gì của anh ấy không? Điện thoại hay thư chẳng hạn.”

“Không.” Yasuko lắc đầu dứt khoát.

Kusanagi vừa gật đầu vừa kín đáo quan sát căn phòng. Một căn phòng kiểu Nhật, rộng khoảng sáu tám chiếu, tuy đã cũ nhưng rất ngăn nắp, sạch sẽ. Trên bàn sưởi có mấy quả quýt. Trông thấy trên tường có bộ vợt cầu lông, anh bỗng nhớ lại ngày xưa. Anh đã từng tham gia câu lạc bộ cầu lông hồi đại học.

“Togashi chết tối ngày mùng mười tháng Ba. Chị có nghĩ tới điều gì khi nghe đến mùng mười tháng Ba và đê sông Edogawa không? Dù chỉ rất nhỏ thôi cũng được.”

“Tôi không biết. Ngày đó chẳng có gì đặc biệt với tôi. Hơn nữa, gần đây tôi cũng chẳng biết anh ta làm gì.”

“Vậy à?”

Rõ ràng là Yasuko cảm thấy không thoải mái. Việc không muốn bị hỏi về người chồng đã ly dị là cảm giác rất bình thường. Kusanagi vẫn chưa thể đoán được là Yasuko có liên quan đến vụ án hay không.

Anh nghĩ hôm nay hỏi như vậy là đủ. Tuy nhiên còn một điều anh muốn xác minh lại.

“Chị có nhà hôm mùng mười tháng Ba không?”

Kusanagi vừa hỏi vừa cất quyển sổ vào túi áo, ra về nhân tiện thì hỏi thêm tí thôi.

Nhưng nỗ lực của anh không hiệu quả lắm. Yasuko nhú mày khó chịu.

“Tôi nên trình bày hết với anh về ngày hôm đó?”

Kusanagi cười:

“Chị đừng nghĩ trầm trọng như vậy. Tất nhiên nếu chị cho chúng tôi biết thì sẽ giúp ích cho chúng tôi rất nhiều.”

“Đợi tôi một chút.”

Yasuko nhìn vào bức tường mà từ vị trí của Kusanagi anh không thể nhìn thấy. Chắc chỗ đó có lịch. Nếu ở đấy có cả lịch công việc nữa thì anh rất muốn được xem. Nhưng Kusanagi quyết định kiềm chế.

“Hôm mùng mười tôi làm việc từ sáng. Sau đó tôi có đi ra ngoài với con gái.” Yasuko trả lời.

“Mẹ con chị đi đâu?”

“Buổi tối chúng tôi đi xem phim. Rạp thiên đường ở Kinshicho.”

“Chị đi lúc mấy giờ? Áng chừng thôi cũng được. Chị cho tôi biết cả tên phim nữa thì hay quá.”

“Chúng tôi ra khỏi nhà khoảng sáu rưỡi tối. Tên phim là....”

Bộ phim đó Kusanagi cũng biết. Một bộ phim rất nổi tiếng của Hollywood, hiện đang chiếu đến phần ba.

“Xem xong phim chị về nhà ngay?”

“Chúng tôi đi ăn mì ramen^[6] ở một quán nằm cùng tòa nhà với rạp chiếu phim. Sau đó thì đi hát karaoke.”

“Hát karaoke? Ở quán karaoke à?”

“Vâng, tại con gái tôi cứ đòi.”

“Thế... hai mẹ con có hay đi hát không?”

“Khoảng một, hai tháng một lần.”

“Hát khoảng bao lâu?”

“Lúc nào cũng chỉ hát khoảng tiếng rưỡi thôi, vì chúng tôi sợ về muộn.”

“Xem phim, ăn tối, sau đó đi karaoke. Vậy chị về nhà....”

“Khoảng hơn mười một giờ, tôi không nhớ chính xác.”

Kusanagi gật đầu. Nhưng không hiểu sao anh cảm thấy không được hài lòng lắm.

Sau khi hỏi tên quán karaoke, hai người chào chủ nhà rồi đứng dậy ra về.

“Có vẻ họ không liên quan đến vụ án nhỉ.” Kishiya khẽ nói sau khi rời phòng 204.

“Chưa thể nói gì được.”

“Hai mẹ con đi karaoke. Chà, hai mẹ con có vẻ hợp cạ đây.” Dường như Kishiya không nghi ngờ gì Hanaoka Yasuko.

Một người đàn ông đang đi lên cầu thang. Đó là người độ trung niên có vẻ ngoài thấp đậm. Kusanagi và Kishiya dừng lại để người đàn ông đi qua. Người đàn ông mở khóa phòng 203, đi vào trong.

Kusanagi nhìn sang Kishiya rồi quay người trở lại hướng mình vừa đi ra.

Trước cửa phòng 203 có gắn bảng tên *Ishigami* Kusanagi bấm chuông cửa. Ra mở cửa là người đàn ông ban nãy. Chắc anh ta mới kịp cởi áo khoác, trên người vẫn còn mặc quần âu và áo len.

Người đàn ông nhìn Kusanagi và Kishiya mà không tỏ thái độ gì. Nếu bình thường, chắc phải tỏ ra bối rối hay cảnh giác gì đó nhưng người đàn ông này thì hoàn toàn không. Đó là điều Kusanagi không ngờ tới.

“Xin lỗi vì gọi cửa anh vào giờ này. Tôi có thể nhờ anh một chút được không?” Kusanagi nở nụ cười thân thiện và chìa tấm thẻ cảnh sát ra.

Không một thớ thịt nào trên khuôn mặt người đàn ông nhúc nhích. Kusanagi bước lại gần một bước nữa.

“Chỉ vào phút thôi. Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Nghĩ người đàn ông chưa nhìn thấy rõ thẻ cảnh sát nên Kusanagi giơ lại trước mặt anh ta.

“Về chuyện gì?” anh ta hỏi mà không hề nhìn thẻ cảnh sát của Kusanagi. Có vẻ như anh ta đã biết Kusanagi và Kishiya là điều tra viên.

Kusanagi rút ra một tấm ảnh từ trong áo vest. Đó là ảnh Togashi từ hồi còn làm ở công ty bán ô tô ngoại nhập.

“Ảnh này hơi cũ một chút. Gần đây anh có nhìn thấy ai giống người này

không?”

Người đàn ông chăm chú nhìn vào bức ảnh, sau đó ngẩng lên nhìn Kusanagi.

“Tôi không biết người này.”

“Vâng, có lẽ anh không biết. Anh đã từng trông thấy người nào giống như vậy chưa?”

“Ở đâu cơ?”

“À, quanh đây chẳng hạn.”

Người đàn ông nhíu mày, xem lại bức ảnh. “*Có vẻ không trông đợi được điều gì*”, Kusanagi nghĩ.

“Tôi không biết.” Người đàn ông nói. “Tôi không nhớ mặt những người gặp trên đường.”

“Vậy à,” Kusanagi cảm thấy hối hận vì đã đến hỏi người đàn ông này. “anh thường về nhà vào giờ này à?”

“Không, tùy hôm thôi. Có hôm câu lạc bộ kết thúc muộn.”

“Câu lạc bộ?”

“Tôi là cố vấn của câu lạc bộ Judo. Tôi có nhiệm vụ khóa cửa phòng tập.”

“Vậy anh là thầy giáo?”

“Vâng, tôi dạy cấp III.” Người đàn ông nói tên trường anh ta đang dạy.

“Rất xin lỗi vì làm phiền anh sau giờ làm việc thế này.” Kusanagi cúi đầu xin lỗi.

Lúc cúi xuống, anh nhìn thấy một chồng sách tham khảo môn toán xếp cạnh cửa ra vào. Kusanagi ngán ngẩm: “*Giáo viên dạy toán à!*” đây là môn trước đây anh học kém nhất.

“Tên anh là Ishigami? Tôi có thấy trên bảng tên ngoài cửa.”

“Vâng, tôi là Ishigami.”

“Anh Ishigami này, hôm mừng mười tháng Ba, anh về nhà khoảng mấy giờ?”

“Mùng mười tháng Ba? Ngày đó làm sao cơ?”

“Cũng không có liên quan gì tới anh đâu, tôi chỉ đang thu thập thông tin ngày hôm đó thôi.”

“Mùng mười tháng Ba à?” Ishigami đưa mắt nhìn xa xăm rồi quay sang Kusanagi. “Tôi nghĩ là tôi về nhà ngay. Khoảng bảy giờ gì đó.”

“Khi đó anh thấy nhà bên cạnh thế nào?”

“Nhà bên cạnh?”

“Nhà của chị Hanaoka.” Kusanagi hạ giọng.

“Chị Hanaoka làm sao à?”

“Không, giờ chưa thể nói gì được. Vì vậy, chúng tôi mới cần thu thập thông tin.”

Trong Ishigami như thể đang dò xét điều gì. Chắc anh ta bắt đầu tưởng tượng này nọ về hai mẹ con nhà bên cạnh. Nhìn khắp căn phòng, Kusanagi

đoán người đàn ông này sống một mình.

“Tôi không nhớ rõ lắm. Nhưng tôi nghĩ là không có gì khác thường đâu.” Ishigami trả lời.

“Anh có nghe thấy tiếng động hay tiếng nói chuyện gì không?”

“Chà,” Ishigami lắc đầu. “Chẳng có gì đáng nhớ cả.”

“Vậy à? Anh có thân với chị Hanaoka không?”

“Là hàng xóm nên gặp thì chào. Chỉ vậy thôi.”

“Vâng, được rồi. Rất xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

“Không có gì.” Ishigami cúi xuống, với tay về phía bên trong cửa. Chỗ đó là hộp thư. Hoàn toàn không chú ý, Kusanagi nhìn thấy Ishigami đang cầm trên tay. Mắt anh dừng lại khi thấy dòng chữ *Đại học Teito* trên phong bì.

“Xin lỗi,” Kusanagi ngập ngừng hỏi. “Trước đây anh học ở Đại học Teito?”

“Vâng,” Đôi mắt nhỏ như sợi chỉ của Ishigami giãn ra. Giờ anh mới để ý tới những thứ đang cầm trên tay. “Đây là bản tin của Hội cựu sinh viên. Sao vậy?”

“À không, tôi có người quen cũng từng học ở Đại học Teito.”

“Thế à?”

“Thôi tôi xin phép.”

Kusanagi cúi chào ra về.

“Chẳng phải anh cũng tốt nghiệp đại học Teito sao?” Kishiya hỏi sau khi đã ra khỏi khu nhà.

“À, tôi thấy không được thoải mái lắm. Anh ta có vẻ là dân tự nhiên.”

“Anh mà lại cảm thấy lép vế với dân tự nhiên à?” Kishiya chế giễu.

“Ngay cạnh tôi cũng có người khiến tôi thấy bị lép vế rồi.” Kusanagi nhớ tới gương mặt của Yugawa Manabu.

Sau khi hai điều tra viên ra về. Ishigami đợi khoảng hơn mười phút rồi ra khỏi phòng. Anh kín đáo nhìn sang nhà bên cạnh. Thấy cửa sổ phòng 204 sáng đèn anh mới bước xuống cầu thang.

Anh phải đi bộ thêm gần mười phút nữa mới tới một bộ điện thoại công cộng ở chỗ vắng người. Mặc dù có điện thoại di động và cố định nhưng Ishigami cho rằng không thể sử dụng những thứ đó.

Vừa đi, Ishigami vừa nghĩ về cuộc nói chuyện với hai điều tra viên ban nãy. Anh tin chắc rằng mình không nói điều gì khiến họ nghĩ anh có liên quan đến vụ việc. Tuy nhiên vẫn có một chỗ sơ hở. Chắc chắn cảnh sát sẽ cho rằng cần phải có bàn tay đàn ông để xử lý cái xác. Cảnh sát sẽ tìm ra bằng được người đàn ông gần gũi với mẹ con Hanaoka có khả năng nhúng tay vào vụ này. Việc sống cạnh nhà Hanaoka có thể trở thành lý do để một thầy giáo dạy toán như Ishigami bị để ý tới.

Từ giờ mình sẽ không được sang nhà bên đó và tránh gặp mặt trực tiếp.

Anh không gọi điện cho chị từ nhà cũng là vì lý do này. Cảnh sát sẽ biết được số điện thoại thường gọi cho Hanaoka từ danh sách các cuộc gọi.

Còn về quán Mỹ Nhân, hiện giờ anh chưa có quyết định gì. Nếu suy nghĩ theo lối thông thường thì có lẽ anh sẽ không nên đến đó một thời gian. Tuy nhiên chẳng bao lâu nữa, cảnh sát sẽ tới để điều tra. Người ở cửa hàng sẽ khai với cảnh sát là thầy giáo dạy toán sống cạnh nhà Hanaoka ngày nào cũng tới mua cơm hộp. Trong trường hợp đó, nếu không đến quán kể từ sau vụ việc thì càng đáng nghi hơn. Có lẽ cứ đến cửa hàng như bình thường để không bị nghi ngờ.

Ishigami cảm thấy không tự tin để đưa ra câu trả lời logic nhất cho vấn đề này. Vì anh biết, bản thân anh vẫn muốn tới quán Mỹ Nhân. Đó là nơi tiếp xúc duy nhất giữa anh và Hanaoka. Nếu không đến đó, anh không thể gặp được chị.

Cuối cùng anh cũng đến được bộ điện thoại. Anh cho thẻ điện thoại vào máy. Chiếc thẻ có in ảnh đứa con của một thầy giáo đồng nghiệp.

Anh gọi cho Hanaoka Yasuko theo số di động vì sợ gọi theo số nhà sẽ có nguy cơ bị cảnh sát nghe trộm. Cảnh sát nói họ không nghe trộm điện thoại của dân nhưng anh không tin.

“A lô” giọng Yasuko trên điện thoại. Ishigami đã nói trước với chị là sẽ liên lạc bằng điện thoại công cộng.

“Tôi, Ishigami đây.”

“Dạ vâng.”

“Vừa này điều tra viên có qua nhà tôi. Tôi nghĩ là họ cũng đến nhà chị.”

“Vâng, vừa mới xong.”

“Họ hỏi chị những gì?”

Ishigami sắp xếp, phân tích và ghi nhớ những điều Hanaoka kể. Hiện tại có vẻ cảnh sát không nghi ngờ gì Yasuko. Việc xác nhận chứng cứ ngoại phạm có lẽ chỉ là thủ tục. Điều tra viên nào rảnh tay thì đi xác nhận. Vậy thôi.

Tuy nhiên, khi lần theo dấu vết của Togashi và phát hiện ra Togashi đã đến gặp Yasuko, các điều tra viên sẽ thay đổi thái độ. Họ sẽ quay sang tấn công Yasuko. Đầu tiên họ sẽ tìm đến điều tra về lời khai gần đây không gặp Togashi của chị. Ishigami đã dặn dò Yasuko về việc này.

“Ban này Misato có nói chuyện với điều tra viên không?”

“Không, nó ở phòng trong.”

“Vậy à? Nhưng chắc chắn họ sẽ đến hỏi chuyện Misato. Tôi đã dặn Misato phải trả lời thế nào rồi nhĩ.”

“Vâng. Cháu hay nhắc lại với tôi. Cháu cũng bảo không có vấn đề gì cả.”

“Tôi dặn lại là không cần phải diễn kịch. Họ hỏi gì thì trả lời cái đó thôi.”

“Vâng, tôi sẽ dặn Misato như vậy.”

“Chị có cho họ xem vé xem phim không?”

“Không, hôm nay tôi không đưa. Anh có nói là khi nào họ bảo hãy đưa.”

“Tốt. Chị cất vé xem phim ở đâu?”

“Tôi để trong ngăn kéo.”

“Chị hãy kẹp trong tờ quảng cáo phim. Không có mấy người giữ lại vé xem phim đâu. Chị để trong ngăn kéo thì sẽ bị nghi ngờ đấy.”

“Vâng, tôi sẽ kẹp trong tờ quảng cáo.”

“Nhân tiện,” Ishigami nuốt nước bọt. Anh nắm chặt ống nghe. “Người ở quán Mỹ Nhân có biết tôi hay đến mua cơm hộp không?”

“Dạ?” Bất ngờ vì câu hỏi, Yasuko không nói được câu gì.

“Nghĩa là tôi hỏi chị những người ở cửa hàng nghĩ sao về việc người đàn ông sống bên cạnh nhà chị thường xuyên tới mua cơm hộp. Đây là việc rất quan trọng nên chị hãy trả lời thật với tôi.”

“À, chủ cửa hàng có nói là hay đến mua thì tốt cho cửa hàng.”

“Họ cũng biết là tôi là hàng xóm của chị à?”

“Vâng... có gì không hay ạ?”

“À không, tôi sẽ lo chuyện đó. Chị cứ làm đúng như tôi dặn. Chị hiểu rồi chứ?”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Chào chị.” Ishigami bỏ ống nghe ra khỏi tai.

“Anh Ishigami.” Yasuko gọi.

“Sao cơ?”

“Cảm ơn anh rất nhiều. Chúng tôi mang ơn anh.”

“À... chào chị.” Ishigami gác máy.

Lời nói cuối cùng của Yasuko khiến toàn thân Ishigami run rẩy. Mặt anh nóng bừng. Cơn gió lạnh bên ngoài thật dễ chịu. Anh thấy cả mồ hôi túa ra dưới hai cánh tay mình.

Ishigami về nhà với cảm giác lâng lâng hạnh phúc. Nhưng cảm giác đó không kéo dài được lâu vì chuyện của quán Mỹ Nhân.

Anh nhận ra mình đã mắc một sai lầm với mấy tay điều tra viên. Khi họ hỏi anh về mối quan hệ với Yasuko, anh có nói là chỉ ở mức độ xã giao thôi, đáng lẽ anh nên nói thêm cả việc đến mua cơm tại cửa hàng Yasuko làm việc.

“Các cậu đã kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Yasuko chưa?” Sau khi bảo Kusanagi và Kishiya ngồi xuống, Mamiya hỏi trong khi vẫn tiếp tục cắt móng tay.

“Chúng tôi đã kiểm tra tại quán Karaoke.” Kusanagi trả lời, “Có vẻ hai mẹ con họ là khách quen nên nhân viên ở đó vẫn nhớ. Trong sổ ghi chép cũng vẫn còn. Hai mẹ con ở đó khoảng một tiếng rưỡi, từ lúc chín giờ bốn mươi.”

“Thế còn trước đó?”

“Bộ phim hai mẹ con xem hình như bắt đầu lúc bảy giờ đúng. Phim kết

thức lúc chín giờ mười phút. Sau đấy hai mẹ con có đi ăn mì ramen. Như vậy lời khai của Yasuko là đúng.” Kusanagi vừa báo cáo vừa nhìn vào sổ tay.

“Tôi không hỏi lời khai có đúng không mà tôi hỏi các cậu đã đi kiểm tra chưa?”

Kusanagi gấp sổ tay lại, nhún vai “*Chúng tôi chưa kiểm tra*”

“Các cậu nghĩ như vậy là được hả?” Mamiya ngẩng lên đầy tức giận.

“Đội trưởng cũng biết là rạp chiếu phim hay quán mì là những nơi khó kiểm tra nhất còn gì.”

Mamiya nghe xong lời phàn nàn của Kusanagi thì ném một tờ danh thiếp lên mặt bàn. Trên tờ danh thiếp ghi *Câu lạc bộ Marian*. Địa chỉ hình như là ở Kinshicho.

“Cái gì đây?”

“Cửa hàng trước đây Yasuko làm việc. Togashi đã đến đó vào ngày mùng năm tháng Ba.”

“Tức là trước hôm bị giết năm ngày?”

“Anh ta đến hỏi về Yasuko. Đến đây thì chắc những người ngu dốt như các cậu cũng hiểu tôi muốn nói gì rồi chứ. Mau đi kiểm tra đi. Nếu không kiểm tra được thì hãy tới nhà Yasuko.” Mamiya chỉ tay về hướng cửa sau lưng Kusanagi và Kishiya.

[6](#): một loại mì có nguồn gốc từ Trung Quốc

5.

BÊN TRÊN CHIẾC HỘP vuông có một cây gậy dựng đứng, dài khoảng ba mươi centimet. Một vòng tròn có đường kính chừng vài centimet lồng vào cây gậy. Tất cả trông giống như trò ném vòng. Chỉ khác ở chỗ là chiếc hộp vuông này có thêm dây điện và phích cắm.

“Cái gì vậy?” Kusanagi nhìn chăm chăm vào chiếc hộp.

“Anh không nên động vào.” Kishiya đứng bên cạnh nhắc nhở.

“Không sao đâu. Động vào mà bị làm sao thì cậu đã không để bừa bãi thế này đâu.”

Kusanagi cắm dây điện, kêu đến *khác* một cái. Ngay lập tức chiếc vòng lồng qua cây gậy nhẹ nhàng bay lên.

“Ồ!” Kusanagi hơi sửng lại. Chiếc vòng đang bay lơ lửng khẽ rung rung.

“Cậu thử ấn cái vòng xuống đi.” Có tiếng nói từ đằng sau.

Kusanagi quay người lại. Yugawa Manabu đang đi vào phòng, tay ôm sách và tập tài liệu.

“Xin chào. Cậu vừa có giờ à?” Vừa nói, Kusanagi vừa dùng đầu ngón tay ấn chiếc vòng xuống. Nhưng chưa được một giây anh đã phải vội rút tay lại. “Ồi nóng quá!”

“Đúng là những thứ nguy hiểm thì tôi không để bừa bãi nhưng cái này có kèm điều kiện. Đó là người động vào nó phải nắm vững kiến thức khoa học ở mức tối thiểu.” Yugawa đi đến chỗ Kusanagi để rút dây cắm điện. “Đây là dụng cụ thí nghiệm vật lý ở trường học.”

“Hồi đi học, tôi không chọn môn vật lý.” Kusanagi thổi đầu ngón tay. Kishiya đứng bên cạnh cười khúc khích.

“Ai đây? Tôi chưa gặp cậu này thì phải.” Yugawa nhìn Kishiya.

“Tôi là Kishiya, làm việc chung với anh Kusanagi. Tôi đã nghe nhiều về anh. Nghe nói anh đã nhiều lần giúp chúng tôi hợp tác điều tra. Cái tên Galileo^[7] rất nổi tiếng ở đội 1 chúng tôi.”

Yugawa chau mày, xua xua tay:

“Làm ơn đừng gọi tôi bằng cái tên đó. Tôi hợp tác không phải vì thích đâu. Chẳng qua là tôi không chịu nổi kiểu lý luận chẳng logic gì của anh bạn này nên buộc lòng tôi phải nói ra thôi. Cậu mà làm chung với anh ta thì sẽ bị nhiễm cái *bệnh đông não* của anh ta đấy.”

Kusanagi quay sang nhìn chăm chăm Kishiya đang phá lên cười.

“Cậu cười quá nhiều rồi đấy! Mà Yugawa này, cậu giải đồ cũng có vẻ vui đấy nhỉ?”

“Vui chỗ nào? Nhờ cậu mà luận văn của tôi không nhích thêm được bước nào. Thế nào, đừng nói với tôi là hôm nay cậu lại mang đến vấn đề rắc rối gì

nhé!”

“Khỏi lo. Hôm nay tôi không có ý làm phiền cậu đâu. Tôi chỉ tiện đường ghé qua đây thôi.”

“Thế thì tôi yên tâm rồi.”

Yugawa đi lại gần bồn rửa để lấy nước vào ấm. Sau đó anh đặt chiếc ấm lên bếp gas du lịch. Có vẻ anh định pha cà phê hòa tan như mọi khi.

“À, thế các cậu giải quyết xong vụ xác chết tìm thấy ở bờ đê sông Edogawa chưa?” Yugawa vừa hỏi vừa đổ cà phê vào cốc.

“Sao cậu biết chúng tôi phụ trách vụ đó?”

“Nghĩ một chút thôi là biết. Vào buổi tối hôm cậu bị gọi đi, ti vi có đưa tin. Trông cái mặt cậu thì hình như việc điều tra không tiến triển gì.”

Kusanagi nhăn mặt, đưa tay gãi gãi mũi.

“Cũng không hẳn là không tiến triển gì. Chúng tôi đã có một số kẻ tình nghi. Mọi việc mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Kẻ tình nghi à?” Yugawa hờ hững nghe, chẳng hề tỏ ra khâm phục.

Kishiya xen ngay vào:

“Bản thân tôi không nghĩ hướng điều tra hiện tại là đúng.”

“VẬY sao?” Yugawa nhìn Kishiya “Nghĩa là cậu không tán thành với hướng điều tra?”

“Cũng không hẳn là không tán thành....”

“Đúng có nói những điều không cần thiết.” Kusanagi nhú mày.

“Tôi xin lỗi.”

“Đâu cần phải xin lỗi. Làm theo mệnh lệnh nhưng có ý kiến của riêng mình là rất bình thường. Nếu không có những người như vậy thì công việc làm sao mà hiệu quả được.”

“Không phải vì thế mà cậu ta than phiền về hướng điều tra đâu.” Cuối cùng Kusanagi đành phải nói. “Cậu ta chỉ muốn bảo vệ người mà chúng tôi đang để mắt tới thôi.”

“Ồi không phải thế...” Kishiya đáp ứng.

“Không sao, cậu cứ nói thật đi. Cậu đang rất thương hai mẹ con chị kia đúng không nào? Nói thật, tôi cũng không muốn nghi ngờ hai người đó đâu.”

“Phức tạp đấy nhỉ!” Yugawa nhăn mặt nhìn Kusanagi rồi quay sang nhìn Kishiya.

“Chẳng có gì phức tạp cả. Người đàn ông bị giết có một người vợ đã li dị. Ngay trước lúc vụ án xảy ra, anh ta có đi dò hỏi nơi ở của vợ cũ. Chúng tôi đang xác minh lại chứng cứ ngoại phạm của chị ta.”

“Ra là vậy. Như vậy là chị ta có chứng cứ ngoại phạm?”

“À, chính là ở chỗ đó đấy.” Kusanagi gãi đầu.

“Nào nào, không nói tiếp được nữa à?” Yugawa cười rồi đứng dậy. Ấm nước ban nãy đã sôi. “Hai cậu uống cà phê nhé.”

“Cảm ơn anh.”

“Tôi không uống đâu. Mà tôi vẫn cứ băn khoăn về chứng cứ ngoại phạm đó.”

“Tôi không nghĩ là hai mẹ con chị ấy đang nói dối.”

“Cậu đừng nói năng không có căn cứ như thế. Chúng ta đã kiểm tra đâu.”

“Chẳng phải chính anh đã nói với đội trưởng là không thể kiểm tra được ở rạp chiếu phim và quán mì còn gì.”

“Tôi không nói là không thể kiểm tra. Tôi chỉ nói là khó kiểm tra thôi.”

“Nghĩa là người phụ nữ mà các anh nghi ngờ khai họ ở rạp chiếu phim vào thời điểm xảy ra vụ án?” Yugawa cầm hai cốc cà phê quay trở lại. Anh đưa một cốc cho Kishiya.

Kishiya nói “*cảm ơn*” và mở to mắt ngạc nhiên khi đỡ lấy cái cốc. Chắc anh chàng giật mình vì chiếc cốc bản quá. Kusanagi nén cười.

“Đi xem phim à... cũng khó chứng minh đây.” Yugawa ngồi xuống ghế.

“Sau đó hai mẹ con đi hát karaoke. Người của quán karaoke đã xác nhận điều này.” Kishiya nhấn mạnh từng lời.

“Chính vì thế mới không thể bỏ qua rạp chiếu phim. Vẫn có khả năng gây án xong rồi đi hát karaoke.” Kusanagi nói.

“Hai mẹ con Hanaoka đi xem phim lúc bảy hoặc tám giờ tối gì đấy. Cho dù là một rạp vắng khách đi nữa thì đó cũng không phải khoảng thời gian có thể giết người. Mà đâu chỉ bị giết, quần áo của nạn nhân cũng đã bị lột sạch.”

“Tôi cũng biết thế nhưng phải nghĩ tới mọi khả năng có thể. Không khẳng định là họ vô tội ngay được.” “*Nhất là không thể thuyết phục một người ngoan cố như Mamiya*” Kusanagi nghĩ.

“Tôi không hiểu lắm. Nghe hai cậu nói thì có vẻ đoán được thời gian thủ phạm gây án.” Yugawa cắt ngang.

“Bên giải phẫu có nói là nạn nhân chết khoảng sau sáu giờ tối ngày mùng mười.”

“Cậu không cần nói hết với người ngoài thế đâu. Kusanagi nhắc nhở.”

“Chẳng phải là anh Yugawa đã hợp tác với chúng ta rất nhiều sao?”

“Chỉ trong trường hợp có những điều tưởng như là siêu nhiên khó hiểu thôi. Còn lần này chẳng cần hỏi người ngoài đâu.”

“Tôi đúng là người ngoài thật. Nhưng các cậu đừng quên là tôi cho các cậu chỗ để ngồi tán chuyện đấy nhé.” Yugawa bình thản nhâm nhi cà phê.

“Tôi biết rồi. Bọn tôi về là được chứ gì!” Kusanagi nhắc người ra khỏi ghế.

“Hai mẹ con đó thế nào? Họ không có gì để chứng minh là đã đi xem phim à?” Vẫn cầm cốc cà phê, Yugawa hỏi.

“Chị ta vẫn nhớ nội dung bộ phim. Nhưng tôi không biết là họ đã xem lúc nào.”

“Chị ta còn giữ vé không?”

Bất giác Kusanagi quay sang nhìn Yugawa khi nghe câu hỏi. Hai mắt họ

gặp nhau.

“Vẫn giữ.”

“Chị ta lấy vé ra ở chỗ nào?” Mắt kính của Yugawa lấp lánh.

Kusanagi phá lên cười.

“Tôi hiểu cậu muốn nói gì. Bình thường chẳng ai giữ vé xem phim cẩn thận cả. Nếu thấy Hanaoka Yasuko lấy ra từ trong tủ, tôi cũng buộc phải nghĩ là không bình thường.”

“Nghĩa là không phải lấy ra từ chỗ đó à?”

“Đầu tiên tôi cũng nghĩ là chị ta đã vứt đi rồi. Nhưng khi tôi hỏi thì chị ta mở tờ quảng cáo phim ra, tấm vé kẹp trong đó.”

“Trong tờ quảng cáo? Cũng không có gì là lạ.” Yugawa khoanh tay.

“Ngày ghi trên vé là ngày xảy ra vụ án đúng không?”

“Tất nhiên. Nhưng điều đó không chứng tỏ là đã đi xem phim. Có thể họ nhặt từ thùng rác hoặc họ mua vé nhưng không vào xem.”

“Nhưng dù thế nào thì nghi can cũng đã đến rạp chiếu phim hoặc quanh đó.”

“Chúng tôi cũng nghĩ thế nên đã đi dò hỏi từ sáng để xem có ai nhìn thấy họ không. Nhưng cô nhân viên soát vé ngày hôm đó lại không đi làm hôm nay. Chúng tôi lại phải đến tận nhà cô ấy. Trên đường về nhân tiện chúng tôi rẽ qua đây.”

“Trông cậu có vẻ như không thu được thông tin gì có ích từ cô soát vé đó nhỉ.” Yugawa cười vẻ chế giễu.

“Hôm đó cách đây mấy ngày rồi. Mà làm sao có thể nhớ được từng người đến rạp được. Ngay từ đầu tôi chẳng hy vọng gì nên không có gì là thất vọng. Mà thôi. Có vẻ như bọn tôi đang làm phiền phó giáo sư. Chúng tôi đi đây.” Kusanagi vỗ vào lưng Kishiya lúc này vẫn còn đang uống cà phê.

“Cố lên nhé, anh chàng điều tra viên! Nếu chị ta đúng là thủ phạm thì cậu sẽ vất vả đấy.”

Kusanagi quay lại, “*Ý cậu là sao?*”

“Như tôi vừa nói đấy thôi. Để tạo ra bằng chứng ngoại phạm, người bình thường sẽ không tính đến cả nơi cất vé xem phim. Nếu chị ta tính đến việc cảnh sát sẽ tới hỏi nên kẹp sẵn vé vào tờ quảng cáo thì chứng tỏ chị ta là một đối thủ nặng ký đấy.” Ánh mắt Yugawa lúc này không còn vẻ bông đùa nữa.

Sau khi suy nghĩ về lời của người bạn. Kusanagi gật đầu “*Tôi sẽ lưu ý lời cậu. Tôi về đây*” nói rồi, anh bước ra cửa, nhưng khi chuẩn bị mở cửa, như chợt nhớ ra điều gì, anh quay lại: “*Người sống bên cạnh nhà chị ta trước đây học trên cậu đấy*”

“Học trên tôi? ” Yugawa nghiêng đầu tỏ ý nghi hoặc.

“Một thầy giáo dạy toán cấp III, tên là Ishigami gì đó. Anh ta bảo trước đây học ở Đại học Teito nên tôi nghĩ chắc là bên khoa tự nhiên.”

“Ishigami?” Yugawa lăm bằm nhắc lại cái tên. Đôi mắt sau cặp kính trắng

mở to. “Daruma Ishigami à?”

“Daruma?”

Yagawa bảo đợi anh sang phòng bên cạnh một chút. Kusanagi quay sang nhìn Kishiya.

Yagawa quay trở lại ngay, trên tay là một tập tài liệu bìa màu đen. Yugawa mở ra cho Kusanagi xem.

“Có phải người này không?”

Trang Yugawa giở ra có rất nhiều ảnh chân dung. Có vẻ như chụp từ thời sinh viên. Phần trên cùng của trang có in dòng chữ *Những sinh viên tốt nghiệp thạc sĩ khóa 38*

Yugawa chỉ tay vào một sinh viên có khuôn mặt tròn, nét mặt vô cảm và đôi mắt nhỏ như sợi chỉ đang nhìn thẳng về phía trước. Tên anh ta là Ishigami Tetsuya.

“Đúng người này đây.” Kishiya nói. “Trong ảnh trông còn trẻ nhưng chắc chắn là anh ta.”

Kusanagi dùng ngón tay che từ phần trán trở lên, gật đầu đồng tình.

“Đúng vậy. Bây giờ tóc anh ta mỏng hơn hồi xưa nhiều nên không nhận ra ngay, nhưng đúng là anh giáo đó. Người quen học trên cậu à?”

“Không phải học trên tôi mà cùng khóa với tôi. Thời đó sinh viên khoa tự nhiên bọn tôi lên năm thứ ba là chia theo chuyên ngành. Tôi theo ngành vật lý còn Ishigami chọn ngành toán.” Yugawa đóng tập ảnh lại.

“Thế nghĩa là anh ta bằng tuổi tôi?”

“Từ xưa trông anh ấy đã già rồi.” Yugawa cười đầy ẩn ý nhưng ngay sau đó tỏ vẻ rất ngạc nhiên. “Giáo viên? Cậu bảo Ishigami là giáo viên cấp III à?”

“Ừ, anh ta có nói là dạy toán tại một trường cấp III ở khu vực đó. Anh ta còn làm cố vấn cho câu lạc bộ Judo nữa.”

“Tôi có nghe anh ấy học Judo từ nhỏ. Hình như chú anh ấy có lớp dạy Judo. Mà thôi, thế có đúng anh ấy là giáo viên cấp III không?”

“Chính xác.”

“Vậy à. Cậu đã nói thế thì đúng rồi. Tôi cũng không nghe gì về anh ấy nên cứ nghĩ anh ấy đang nghiên cứu tại một trường đại học tư nào đó. Không thể tin được Ishigami lại làm giáo viên cấp III.” Yugawa nhìn lơ đãng.

“Anh ta giỏi vậy cơ à?” Kishiya hỏi.

“Tôi không muốn dùng từ *thiên tài* một cách bừa bãi, nhưng có lẽ từ đó thích hợp với Ishigami. Có giáo sư từng nói rằng anh ấy là một tài năng mà năm mười năm hay một trăm năm mới có được một người. Mặc dù học khác ngành nhưng bên lý bọn tôi vẫn nghe đồn về sự xuất sắc của anh ấy. Anh ấy là kiểu người không thích dùng máy tính mà thường giam mình trong phòng nghiên cứu đến nửa đêm, giải những bài toán khó chỉ bằng giấy và bút chì. Trông cái dáng ngồi tròn tròn của anh ấy khi giải bài toán rất ấn tượng nên

chẳng biết từ khi nào mọi người gọi anh ấy là Daruma. Tất nhiên là hoàn toàn với ý khâm phục.”

Nghe Yugawa kể, Kusanagi thầm nghĩ: “*Giỏi rồi nhưng vẫn có người giỏi hơn*” Kusanagi từng nghĩ chính người bạn đang đứng trước mặt anh đây mới là thiên tài.

“Có chuyện người giỏi như vậy không thể trở thành giáo sư đại học sao?” Kishiya hỏi thêm.

“À... thì đại học cũng có nhiều kiểu mà...” Hiếm lắm mới thấy Yugawa nói kiểu lấp lửng như vậy.

Kusanagi hình dung có lẽ bản thân Yugawa cũng phải chịu nhiều áp lực trước những mối quan hệ chẳng hay ho gì.

“Trông Ishigami vẫn khỏe chứ?” Yugawa nhìn Kusanagi.

“Nói thế nào nhỉ. Anh ta trông không có vẻ gì là ốm nhưng nói chuyện thì thấy hơi khó gần, hoặc đại loại lạnh lùng kiểu gì đó.”

“Một người khó đoán phải không?” Yugawa mỉm cười.

“Đúng thế. Bình thường, khi cảnh sát đến nhà, hầu như ai cũng có phản ứng nào đó, chẳng hạn ngạc nhiên hoặc hơi bối rối, nhưng anh ta hoàn toàn không có biểu hiện gì. Như thể anh ta chỉ quan tâm tới mỗi bản thân mình ấy.”

“Anh ta chẳng quan tâm tới điều gì khác ngoài toán đâu. Nhưng dù sao anh ta vẫn là một người có sức lôi cuốn đấy. Cậu cho tôi địa chỉ nhé. Có thời gian tôi sẽ đến thăm anh ấy.”

“Thật lạ khi nghe cậu nói thế.”

Kusanagi mở sổ tay, đọc cho Yugawa địa chỉ khu nhà Hanaoka Yasuko đang sống. Nhà vật lý học ghi lại địa chỉ. Có vẻ như anh hoàn toàn chẳng bận tâm tới vụ giết người ban nãy nữa.

Sáu giờ hai mươi tám phút, Hanaoka Yasuko về nhà bằng xe đạp. Từ cửa sổ nhà mình, Ishigami đã nhìn thấy Yasuko đi về. Trên chiếc bàn trước mặt anh có một đồng giấy ghi các công thức toán. Vật lộn với những công thức toán là nhiệm vụ hàng ngày của anh sau khi đi dạy về. Nhưng hôm nay, dù đã phải nghỉ cả buổi tập Judo nhưng việc giải toán không hề tiến triển. Không chỉ riêng hôm nay mà đã vài hôm rồi. Việc lặt vặt quan sát phòng bên cạnh từ phòng mình đã trở thành thói quen của anh. Anh muốn kiểm tra xem điều tra viên có tới hay không.

Có vẻ như tối qua điều tra viên cũng đến. Chính là hai người hôm nọ đã đến nhà Ishigami. Anh vẫn nhớ họ của một người ghi trong thẻ là Kusanagi.

Theo lời Yasuko, họ tới để kiểm tra bằng chứng ngoại phạm tại rạp chiếu phim. Đúng như Ishigami dự đoán. Họ hỏi Yasuko xem hôm đó tại rạp chiếu phim có chuyện gì đặc biệt không, trước và sau khi xem hoặc trong lúc đang xem chị có gặp ai không, còn giữ vé không, có mua gì ở rạp không, nếu mua

thì còn giữ hóa đơn không, nội dung phim là gì, diễn viên chính là ai,...
v.v....

Không thấy điều tra viên hỏi gì về quán karaoke. Chắc họ đã kiểm tra ở đó rồi. Việc họ kiểm tra được là điều đương nhiên. Ishigami chọn chỗ đó là có chủ ý.

Yasuko nói đã đưa cho nhân viên điều tra vé xem phim và tờ quảng cáo đúng như lời Ishigami dặn. Đối với những câu hỏi khác ngoài nội dung bộ phim, chị đều trả lời ngay là không biết. Điều này cũng là do Ishigami đã dặn trước.

Hỏi đến đó xong thì họ ra về nhưng không thể cho rằng với họ thế là xong. Cần phải nhìn nhận việc điều tra viên đến xác nhận chứng cứ ngoại phạm đi xem phim của Yasuko là do họ có đủ dữ kiện để nghi ngờ chị. Và dữ kiện đó là gì?

Ishigami đứng dậy, cầm lấy áo khoác, thẻ điện thoại, ví tiền, chìa khóa rồi ra khỏi phòng.

Đi đến chỗ cầu thang, anh nghe thấy tiếng chân đi lên. Anh đi chậm lại, đầu hơi cúi xuống.

Người đang đi lên là Yasuko. Có vẻ chị không nhận ra ngay người trước mặt là Ishigami. Khi đi ngang qua anh, chị đứng sững lại. Dù không hề ngẩng lên Ishigami hiểu là chị muốn nói điều gì đó.

Ishigami lên tiếng trước khi Yasuko kịp chào: “*Chào chị*”

Anh cố gắng hạ thấp giọng và nói đúng ngữ điệu như khi gặp người khác. Anh cũng không định nhìn vào mắt chị mà giữ nguyên nhịp chân. Anh lặng lẽ xuống cầu thang.

Không biết có điều tra viên nào theo dõi quanh đây không nhưng một trong những lời dặn dò của Ishigami với Yasuko là dù có gặp nhau cũng phải cư xử như hàng xóm bình thường. Như chợt nhớ ra điều đó, Yasuko khẽ chào đáp lại rồi lảng lảng đi lên gác.

Ishigami đi tới bộ điện thoại mọi khi. Anh nhắc ống nghe lên, đút thẻ vào máy. Cách đó khoảng ba mươi mét là một cửa hàng tạp hóa. Một người đàn ông có vẻ như là chủ đang dọn hàng. Ngoài ông ta, không thấy có ai xung quanh.

“Vâng, tôi đây.” giọng Yasuko trả lời ngay lập tức. Chị nói như thể đã biết người gọi là Ishigami. Tự nhiên Ishigami thấy vui.

“Tôi, Ishigami đây. Không có gì bất thường chứ?”

“À, điều tra viên có đến cửa hàng.”

“Quán Mỹ Nhân à?”

“Vâng, vẫn là anh điều tra viên hôm nọ.”

“Anh ta hỏi gì?”

“Anh ta hỏi là Togashi có đến quán Mỹ Nhân không?”

“Chị trả lời sao?”

“Tất nhiên tôi nói là không. Anh ta bảo có thể Togashi có đến lúc tôi không có ở cửa hàng. Xong anh ta đi vào bên trong, đưa cho chủ quán xem ảnh của Togashi và hỏi Togashi có đến không. Chủ quán trả lời là không đến. Anh điều tra viên đó đang nghi ngờ tôi.”

“Việc chị bị nghi ngờ là đúng như tính toán. Chị không phải sợ gì cả. Điều tra viên chỉ hỏi vậy thôi à?”

“Anh ta còn hỏi tôi nơi làm việc trước đây nữa. Tôi trả lời là quán bar ở Kinshicho. Anh ta hỏi tôi giờ tôi còn đến đó không hay có liên lạc với ai ở đó không. Tôi trả lời là không, đúng như anh dặn. Xong tôi hỏi là sao anh ta lại hỏi tôi chuyện đó. Anh ta bảo gần đây Togashi có đến đó.”

“Ra là vậy.” Ishigami gật gù, tai vẫn áp chặt vào điện thoại. “Togashi đã đến cửa hàng đó để dò hỏi về chị.”

“Có vẻ thế. Hình như anh ta biết quán Mỹ Nhân cũng là từ đây. Anh điều tra viên nói là Togashi đang đi tìm tôi nên không có chuyện hẳn không đến quán Mỹ Nhân. Tôi bảo là dẫu vậy thì tôi cũng chỉ có thể trả lời là không thấy anh ta đến, vậy thôi.”

Ishigami nhớ lại viên cảnh sát tên là Kusanagi. Anh ta trông có vẻ là người dễ chịu. Cách nói chuyện cũng nhẹ nhàng, không có gì là cửa quyền. Tuy nhiên, anh ta thuộc đội điều tra số 1, nghĩa là anh ta rất giỏi trong việc thu thập thông tin. Anh ta không phải kiểu người khiến đối phương khiếp sợ để phải khai ra mà thuộc kiểu khai thác sự thật một cách kín đáo. Cũng cần phải chú ý tới khả năng quan sát của anh ta lúc nhìn thấy phong bì có chữ đại học Teito hôm nọ.

“Chị còn bị hỏi gì nữa không?”

“Tôi chỉ bị hỏi như vậy thôi. Nhưng còn Misato....”

Ishigami nắm chặt điện thoại: “*Điều tra viên đến gặp Misato nữa à?*”

“Vâng, tôi vừa nghe cháu nói lại. Ngay lúc cháu vừa ra khỏi cổng trường thì gặp họ. Tôi nghĩ vẫn là hai người đã đến nhà tôi.”

“Misato có đó không?”

“Vâng, tôi sẽ chuyển máy cho cháu.”

Chắc Misato đang ngồi ngay cạnh nên có tiếng cô bé trả lời ngay.

“Điều tra viên hỏi cháu những gì?”

“Họ đưa ảnh của ông kia ra và hỏi có đến nhà cháu không?”

Ông kia là Togashi.

“Cháu trả lời là không chứ?”

“Vâng.”

“Họ còn hỏi gì không?”

“Hỏi về chuyện đi xem phim. Họ hỏi cháu có đúng là đi xem phim ngày mùng mười không? Chẳng may cháu nhớ nhầm thì sao? Cháu trả lời đúng là ngày mùng mười.”

“Thế họ bảo sao?”

“Họ hỏi cháu có kể hay nhắn tin cho ai về chuyện đi xem phim không?”

“Cháu trả lời thế nào?”

“Cháu bảo không nhắn tin nhưng có kể với bạn. Họ bảo cháu cho tên người bạn đó.”

“Cháu có cho không?”

“Cháu chỉ cho tên của Mika thôi.”

“Hôm mười hai cháu kể cho bạn Mika ấy về chuyện đi xem phim đúng không?”

“Vâng.”

“Chú hiểu rồi. Tốt rồi. Điều tra viên còn hỏi thêm gì không?”

“Cũng không có gì quan trọng đâu ạ. Chỉ là đi học có vui không, tập câu lông có vất vả không. Không biết sao chú điều tra viên đó lại biết cháu tập câu lông nhỉ? Lúc đấy cháu không cầm vợt theo mà.”

Ishigami đoán có lẽ tay điều tra viên đã nhìn thấy vợt ở trong nhà Yasuko. Đúng là không thể coi thường khả năng quan sát của anh ta.

“Sao hả anh?” Tiếng của Yasuko trên điện thoại.

“Không sao.” Ishigami nói đồng dục. Mục đích là để Yasuko yên tâm. “Mọi chuyện đang đúng như tôi dự tính. Có lẽ điều tra viên sẽ còn đến nữa, chị cứ làm như tôi đã dặn. Mọi việc sẽ ổn.”

“Cảm ơn anh. Tôi chỉ trông cậy vào mỗi anh Ishigami thôi.”

“Chị hãy cố gắng. Chỉ còn vất vả thêm chút nữa thôi. Thôi xin phép, hẹn chị ngày mai.”

Ishigami đập máy, lấy lại thẻ điện thoại. Anh cảm thấy hơi hối hận vì câu nói cuối cùng của mình. *Vất vả thêm chút nữa* – thật là vô trách nhiệm. *Chút nữa* là bao lâu? Anh không nên nói những điều không thể xác định được như vậy.

Nhưng dù mọi việc vẫn đang tiến triển đúng như dự đoán, việc cảnh sát phát hiện ra Togashi đi tìm Yasuko chỉ là vấn đề thời gian nên cần phải có chứng cứ ngoại phạm. Chứng cứ ngoại phạm ấy sẽ khiến cảnh sát nghi ngờ cũng là điều nằm trong dự tính của anh.

Việc điều tra viên tới hỏi Misato cũng là điều Ishigami đã tính trước. Có lẽ mấy tay điều tra viên cho rằng hỏi cô con gái sẽ dễ dàng và nhanh chóng lật tẩy được chứng cứ ngoại phạm hơn. Anh đoán trước được điều này nên đã chuẩn bị những phương án cần thiết. Tuy nhiên vẫn nên kiểm tra lại xem có sơ suất nào không.

Ishigami cứ nghĩ như vậy suốt trên đường về nhà. Khi về đến nhà, anh thấy có một người đàn ông đang đứng trước cửa phòng mình. Anh ta mặc một cái áo khoác mỏng màu đen, dáng người cao. Có vẻ như nghe thấy tiếng chân của Ishigami nên người đàn ông ngoảnh lại.

Đầu tiên, Ishigami nghĩ đó là điều tra viên, nhưng ngay lập tức anh nhận ra là không phải. Đôi giày của anh ta bóng đẹp như mới.

Khi Ishigami cảnh giác tiến lại gần thì người đàn ông lên tiếng: “*Ishigami à?*”

Ishigami ngẩng lên nhìn người đàn ông. Anh ta đang mỉm cười. Ishigami đã từng nhìn thấy nụ cười này.

Ishigami hít thở thật nhanh, mắt mở to: “*Yugawa Manabu?*”

Ký ức của hơn hai mươi năm về trước bỗng nhiên sống lại.

[7](#): Galileo Galilei 1564-1642: nhà vật lý, toán học, thiên văn người Ý. Vì trước đây Yugawa đã nhiều lần giúp Kusanagi phá án nên được bên cảnh sát gọi là “*Thám tử Galileo*”

6.

NHU MỌI KHI, lớp học hôm đó vắng tanh. Phòng học này có thể chứa được một trăm người nhưng hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có chừng hai mươi sinh viên. Phần lớn những sinh viên này đều ngồi ở phía dưới để có thể về ngay sau khi điểm danh hoặc có thể tự do làm việc riêng.

Có rất ít sinh viên muốn theo ngành toán. Thậm chí có thể nói là chẳng có ai ngoài Ishigami. Giờ học mà phải ngồi nghe về bối cảnh lịch sử của vật lý học ứng dụng như thế này chẳng có gì hấp dẫn sinh viên.

Ishigami cũng không mấy hứng thú với giờ học này, tuy nhiên hôm đó, theo thói quen, anh vẫn ngồi ở hàng thứ hai phía bên phải. Giờ học nào anh cũng ngồi chỗ đó hoặc gần đó. Lý do anh không ngồi ở giữa là vì muốn nghe giảng cho rõ ràng. Anh biết, ngay cả những giáo sư dù giỏi đến mấy không phải bao giờ cũng nói những điều chính xác.

Thường chỉ có mình anh ngồi chỗ đó nhưng thật lạ là hôm nay lại có người ngồi ngay sau anh. Tuy nhiên anh cũng không lấy làm bận tâm. Trong khi chờ thầy giáo đến, anh còn có việc phải làm. Anh lấy vở ra và chăm chú giải toán.

“Cậu cũng là tín đồ của Erdos^[*] à?”

Ban đầu Ishigami không nhận ra giọng nói đó hướng về mình. Nhưng sau đó, do tò mò vì có người nhắc đến tên Erdos nên anh muốn ngẩng lên xem thế nào. Anh ngoảnh đầu lại.

Một cậu sinh viên tóc dài đến vai, mặc áo khoác để phanh ngực, hai tay đang chống cằm. Trên cổ cậu ta đeo sợi dây chuyền màu vàng. Thỉnh thoảng Ishigami có nhìn thấy mặt cậu ta. Anh còn biết cậu ta muốn theo ngành vật lý nữa.

Trong lúc Ishigami còn đang nghĩ có phải cậu ta gọi mình không thì anh chàng tóc dài này lên tiếng, hai tay vẫn chống cằm: “*Chỉ giấy và bút chì thôi thì hạn chế lắm. À, nhưng dù sao bản thân việc thử làm cũng có ý nghĩa rồi.*”

Ishigami ngạc nhiên vì vẫn là giọng nói đó.

“Cậu biết tôi đang làm gì à?”

“Tôi có thoáng nhìn thấy. Tôi không có ý định nhìn trộm đâu.” Anh chàng tóc dài chỉ vào bàn của Ishigami.

Ishigami quay lại nhìn vở của mình. Có rất nhiều công thức trên đó nhưng tất cả vẫn còn đang tính dở, anh mới chỉ làm được một phần. Nếu chỉ nhìn qua mà đã biết Ishigami đang giải bài gì thì chứng tỏ anh ta đã từng giải loại bài này rồi.

“Cậu từng làm rồi à?” Ishigami hỏi.

Cuối cùng thì anh chàng tóc dài cũng bỏ tay khỏi cằm, mỉm cười:

“Tôi là kiểu người không làm những điều không cần thiết. Vì tôi có ý định theo ngành vật lý. Tôi chỉ sử dụng các định lý mà các nhà toán học tạo ra thôi. Việc chứng minh lại là của các anh.”

“Nhưng cậu lại quan tâm đến cái này?” Ishigami cảm quyền vỡ lên.

“Vì nó được chứng minh xong rồi. Biết những thứ đã được chứng minh cũng chẳng hại gì.” Anh ta tiếp tục nhìn vào mắt Ishigami. “Bài toán bốn màu đã được chứng minh. Tất cả các loại bản đồ đều có thể vẽ được bằng bốn màu.”

“Không phải tất cả.”

“Ừ, với điều kiện là mặt phẳng hoặc trên mặt cầu.”

Đây là một trong những bài toán nổi tiếng nhất của ngành toán học. Năm 1879, nhà toán học người anh A.Cayley đã nêu ra bài toán: *Liệu có thể vẽ bất kỳ bản đồ nào trên mặt phẳng hoặc mặt cầu bằng bốn màu hay không?* Cách giải là chỉ cần chứng minh có thể vẽ được hoặc đưa ra loại bản đồ không thể vẽ chỉ bằng bốn màu, thế mà phải mất gần một trăm năm mới có người chứng minh được. Hai người đó là Kenneth Appel và Wolfgang Haken thuộc trường Đại học Illinois, Mỹ. Với sự trợ giúp của máy vi tính, sau khi xác nhận rằng tất cả các loại bản đồ đều có thể xếp loại thành một trăm năm mươi loại bản đồ cơ bản, hai ông đã chứng minh rằng tất cả các loại bản đồ đều có thể vẽ được bằng bốn màu. Đó là năm 1976.

“Tôi không nghĩ chứng minh đó là đầy đủ.” Ishigami nói.

“Có thể. Vậy nên cậu mới dùng giấy và bút chì thế này?”

“Cách chứng minh đó quá đồ sộ, con người không thể kiểm chứng lại bằng tay. Chính vì thế, mặc dù đã sử dụng máy tính để chứng minh nhưng không có cách nào để khẳng định hoàn toàn rằng chứng minh như vậy là đúng hay sai. Nếu kiểm chứng lại cũng phải dùng đến máy tính thì không còn là toán học nữa rồi.”

“Đúng là tin đồn của Erdos.” Anh chàng tóc dài mỉm cười.

Paul Erdos là nhà toán học người Hungary. Ông nổi tiếng vì đã đi khắp thế giới, công tác nghiên cứu với các nhà toán học ở khắp mọi nơi. Ông tin rằng những định lý hay chắc chắn sẽ có cách chứng minh ngắn gọn, tự nhiên và đẹp. Ngay cả bài toán bốn màu kia, mặc dù ông cho rằng cách chứng minh của Appel và Haken có lẽ cũng chính xác nhưng theo ông, cách chứng minh đó chưa đẹp.

Anh chàng tóc dài đã nhận ra chính xác bản chất của Ishigami. Anh đúng là tin đồn của Erdos.

“Hôm kia tôi có đến chỗ giáo sư để thắc mắc về bài thi phân tích số trị.” Anh chàng tóc dài thay đổi đề tài. “Đề bài thi không có vấn đề gì nhưng lời giải không được tao nhã lắm. Đúng như tôi nghĩ, có một lỗi nhỏ ở khâu in ấn. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên là có một sinh viên khác cũng đến thắc mắc giống hệt tôi. Nói thật là tôi hơi thất vọng. Tôi cứ nghĩ chỉ mình tôi giải

hoàn chỉnh được bài đó.”

“Bài đó thì...” Ishigami ngừng lại.

“Đương nhiên giải được, nếu là Ishigami. Giáo sư đã nói thế. Đúng là giỏi rồi còn có người giỏi hơn. Toán học quả là quá sức đối với tôi.”

“Cậu bảo là muốn theo ngành vật lý à?”

“Tôi là Yugawa. Rất vui được gặp cậu.” Anh ta chìa tay ra bắt tay với Ishigami.

Ishigami đưa tay ra, thầm nghĩ: “*Một anh chàng không bình thường*” nhưng ngay lập tức, anh cảm thấy điều gì đó rất lạ. Anh luôn nghĩ chính mình mới là người bị cho là không bình thường.

Ishigami và Yugawa không hẳn là chơi với nhau theo kiểu bạn bè nhưng mỗi khi gặp nhau thế nào cũng nói chuyện. Yugawa là người hiểu biết rộng, ngoài vật lý và toán học, anh còn biết nhiều thứ khác. Yugawa am hiểu cả về văn học và nghệ thuật – những thứ mà trong thâm tâm Ishigami rất coi thường. Ishigami không biết Yugawa am hiểu những thứ đó đến đâu bởi bản thân anh cũng chẳng có tiêu chuẩn gì để đánh giá. Ngoài ra, không rõ có phải biết Ishigami không quan tâm đến gì khác hay không mà về sau Yugawa cũng thôi không nói đến chuyện gì khác ngoài toán học.

Nói vậy nhưng Yugawa là người bạn đầu tiên Ishigami có thể nói chuyện, đồng thời cũng là người duy nhất anh thừa nhận tài năng kể từ khi vào đại học.

Sau đó hai người ít gặp nhau hơn. Lý do là một người theo học ngành toán, còn một người theo ngành lý. Có thể chuyển đổi giữa hai ngành nếu đạt một điểm số nhất định nhưng cả hai đều không muốn thay đổi. Ishigami cho đó là lựa chọn đúng đắn đối với cả hai. Mỗi người đều chọn cho mình con đường thích hợp. Anh và Yugawa đều có tham vọng xây dựng mọi thứ trên thế giới này bằng những học thuyết nhưng lại chọn cách thức hoàn toàn trái ngược nhau. Để đạt được mục đích, Ishigami dùng từng viên gạch là những công thức toán học. Còn Yugawa lại bắt đầu từ việc quan sát, phát hiện ra vấn đề và giải quyết vấn đề. Ishigami thích sự mô phỏng trong khi Yugawa lại thích thử nghiệm.

Tuy ít gặp nhau nhưng thỉnh thoảng Ishigami vẫn nghe về Yugawa. Học kỳ cuối năm thứ hai khóa học thạc sĩ, anh có nghe một công ty của Mỹ tới mua phát minh *Bánh xe từ trường* của Yugawa. Ishigami vô cùng khâm phục.

Học xong thạc sĩ, Ishigami không biết Yugawa làm gì bởi bản thân anh đã rời trường đại học. Họ đã không gặp nhau trong suốt hơn hai mươi năm.

“Ồ, vẫn chẳng có gì thay đổi!” Yugawa thốt lên khi nhìn thấy giá sách lúc bước vào nhà.

“Cái gì không thay đổi cơ?”

“Anh vẫn miệt mài với toán. Có lẽ ngay cả những người nghiên cứu toán ở chỗ tôi cũng không ai có nhiều tài liệu thế này đâu.”

Ishigami không nói gì. Trên giá sách của anh không chỉ có những cuốn sách về toán học mà còn rất nhiều tập tư liệu của các buổi hội thảo ở nhiều nước khác nhau. Phần lớn thông tin anh lấy từ trên mạng. Anh tự hào rằng mình am hiểu ngành toán học hiện đại hơn bất kỳ nhà nghiên cứu nửa mùa nào trên thế giới.

“Cứ ngồi xuống cái đã. Tôi sẽ đi pha cà phê.”

“Cà phê cũng được nhưng tôi có mang cái này tới.” Yugawa rút từ trong túi giấy ra một cái hộp. Một loại rượu Nhật nổi tiếng.

“Gì thế? Anh không phải khách khí thế đâu.”

“Thì lâu lắm mới gặp nhau, chẳng lẽ lại đến tay không.”

“Cảm ơn anh. Để tôi gọi sushi nhé. Chắc anh cũng chưa ăn tới.”

“Ồ, đừng khách sáo thế.”

“Tôi cũng chưa ăn mà.”

Ishigami nhắc máy điện thoại và mở tập giấy quảng cáo anh hay dùng mỗi khi đặt đồ ăn qua điện thoại. Khi nhìn danh sách món ăn của cửa hàng sushi, anh hơi phân vân. Loại anh hay gọi là sushi tổng hợp cỡ thường.

Anh gọi tới cửa hàng đặt một đĩa sushi tổng hợp cỡ to và sashimi. Nhân viên điện thoại có vẻ hơi ngạc nhiên. “*Có phải mấy năm rồi ngôi nhà này mới có khách đến chơi.*” Ishigami trầm nghĩ.

“Thật ngạc nhiên vì Yugawa lại đến đây.” Ishigami nói khi ngồi vào bàn.

“Tôi tình cờ nghe về cậu qua người quen nên bỗng thấy nhớ lại ngày xưa.”

“Người quen? Có người như vậy sao?”

“Ừ, nghe có vẻ hơi lạ nhỉ.” Yugawa đưa tay lên gãi mũi ra vẻ khó giải thích. “Điều tra viên của sở cảnh sát đã đến đây đúng không? Một người tên là Kusanagi ấy.”

“Điều tra viên?”

Ishigami giật mình. Tuy nhiên anh cẩn thận để điều đó không biểu lộ ra mặt. Anh nhìn lại gương mặt của người bạn học ngày xưa. “*Không rõ hiện anh ta biết những gì?*”

“Cậu điều tra viên đó học cùng khóa với chúng ta.”

Điều Yugawa vừa nói là điều Ishigami không ngờ tới.

“Cùng khóa?”

“Cậu ấy ở câu lạc bộ cầu lông... cậu ấy cũng học ở đại học Teito ra nhưng bên xã hội.”

“À...vậy à?” Đám mây bất an đang lan tỏa trong lòng Ishigami nhanh chóng biến mất. “Hôm đến nhà tôi, anh ta cứ nhìn mãi cái bì thư gửi cho tôi. Hóa ra vì thế mà anh ta có vẻ quan tâm tới dòng chữ *Đại học Teito* trên bì thư. Lúc đấy anh ta nói luôn với tôi là cũng học ở đại học Teito thì có phải tiện không.

“Với cậu ấy, những sinh viên tốt nghiệp ngành tự nhiên ở Teito chẳng là gì cả đâu. Cậu ấy nghĩ đó là một loại người khác.”

Ishigami gật đầu. Giống nhau cả thôi. Anh cũng thấy hơi lạ khi nghĩ tới việc một người học cùng khóa, cùng trường với mình giờ lại đang là điều tra viên.

“Tôi nghe Kusanagi nói giờ cậu dạy toán ở một trường cấp III?” Yugawa nhìn thẳng vào Ishigami.

“Ở một trường gần đây.”

“Tôi cũng nghe nói thế.”

“Chắc cậu làm ở trường đại học hả?”

“Ừ. Phòng nghiên cứu số 13.” Yugawa nói với vẻ thản nhiên. Qua cách nói đó, Ishigami hiểu rằng Yugawa không đóng kịch mà có lẽ thực sự anh cũng chẳng lấy gì làm tự hào.

“Cậu là giáo sư à?”

“Không. Tôi còn đang long đong lắm. Trên tôi còn ồi người.” Yugawa bình thản trả lời.

“Tôi cứ nghĩ cậu đã có nghiên cứu về *Bánh răng từ trường* kia thì chắc giờ cũng phải là giáo sư rồi.”

Yugawa cười, đưa tay xoa xoa mặt.

“Chỉ có cậu là còn nhớ tới cái tên đó. Cuối cùng thì nó chẳng được đem ứng dụng. Giờ nó chỉ là những lý luận trên giấy thôi.” Yugawa mở nắp chai rượu.

Ishigami đứng dậy lấy hai cái cốc ở trên giá.

“Tôi thì nghĩ chính cậu mới là người làm giáo sư ở trường đại học nào đó và đang chiến đấu với giả thiết Riemann chứ.” Yugawa nói. “Thế rốt cuộc là có chuyện gì với Daruma Ishigami đây? Hay là cậu vẫn trung thành với Erdos, ca ngợi những nhà toán học lang thang nay đây mai đó?”

“Không phải vậy đâu.” Ishigami khẽ thở dài.

“Thôi chúng ta cứ làm một chén đã.” Có vẻ Yugawa không muốn hỏi kỹ thêm. Anh rót rượu vào cốc.

Đương nhiên Ishigami muốn dành cả đời mình cho toán học. Sau khi học xong thạc sĩ, cũng giống như Yugawa, anh quyết tâm ở lại trường để học tiếp lên tiến sĩ.

Nhưng điều đó đã không trở thành hiện thực do anh phải chăm sóc bố mẹ. Bố mẹ anh đã có tuổi và đều mang bệnh. Anh không thể kiếm tiền đủ cho bố mẹ dù vừa học vừa đi làm thêm.

Đúng lúc ấy, anh được giáo sư giới thiệu cho một trường đại học mới thành lập đang cần tìm trợ lý. Anh nhận lời vì trường đó cách nhà anh không xa và nghĩ làm ở đó thì vẫn có thể tiếp tục nghiên cứu toán. Kết quả là việc làm này đã phá hỏng cuộc đời anh.

Không thể làm được một việc gì gọi là nghiên cứu tại trường đại học đó.

Các giáo sư chỉ nghĩ đến tranh giành quyền lực và giữ chỗ của mình. Họ chẳng hề nghĩ tới việc đào tạo những học giả ưu tú hay thực hiện những nghiên cứu mang tính đột phá. Những báo cáo Ishigami nhọc công viết ra mãi mãi chỉ nằm trong ngăn kéo của các giáo sư. Trình độ của sinh viên thì thấp. Thời gian nghiên cứu của Ishigami cũng bị lấy mất do phải hướng dẫn những sinh viên còn chưa hiểu hết toán cấp III. Phải chịu bao nhiêu chuyện như vậy nhưng tiền lương ở đó lại ít đến mức khiến người ta muốn bỏ làm.

Ishigami định xin việc ở một trường đại học khác nhưng hy vọng của anh khó mà thành hiện thực. Rất ít trường đại học có ngành toán. Nếu có thì cũng chẳng đủ để thuê trợ lý. Khác với ngành kỹ thuật, các doanh nghiệp không tài trợ cho ngành toán.

Anh buộc phải chọn con đường khác cho cuộc đời mình. Anh chọn con đường mà tám bằng sư phạm anh lấy hồi còn là sinh viên sẽ là miếng cơm cho anh. Điều đó đồng nghĩa với việc anh phải từ bỏ con đường trở thành một nhà toán học.

Có kẻ cho Yugawa nghe chuyện này cũng không giải quyết được vấn đề gì. Những người buộc phải từ bỏ con đường nghiên cứu hầu hết đều có hoàn cảnh giống nhau. Anh biết mình không phải là một trường hợp quá hiếm hoi.

Sushi và sashimi đã được mang đến. Hai người ăn và tiếp tục uống rượu. Rượu Yugawa mang tới đã hết nên Ishigami lấy thêm rượu whisky ra. Anh ít khi uống rượu, nhưng mỗi lần giải xong một bài toán khó, anh thích nhắm nháp một chút để thư thái đầu óc.

Câu chuyện giữa hai người không hẳn là sôi nổi nhưng vừa ôn lại những kỷ niệm thời sinh viên vừa nói chuyện về toán quả là rất thú vị. Ishigami cảm thấy anh đánh mất những khoảng thời gian vui vẻ thế này từ rất lâu rồi. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh có thể nói chuyện vui vẻ như vậy kể từ khi rời trường đại học. Ishigami nhìn Yugawa và nghĩ: *“Ngoại trừ người đàn ông này, chắc không có ai hiểu mình và không có ai để mình có thể thừa nhận ngang tầm với mình”*

“À, tôi suýt quên một chuyện quan trọng.” Yugawa bất ngờ nói rồi lấy từ trong túi giấy ra một cái phong bì khổ to màu nâu, đặt trước mặt Ishigami.

“Gì vậy?”

“Thì cậu cứ xem bên trong đi.” Yugawa cười.

Bên trong là mấy tờ giấy A4 chuyên dùng để viết báo cáo ghi đầy công thức toán. Thoáng nhìn vào tờ giấy thứ nhất Ishigami đã hiểu đó là cái gì.

“Phản biện lại giả thiết Riemann?”

“Vừa mới nhìn mà cậu đã biết à?”

Giả thiết Riemann được cho là bài toán khó nhất hiện nay. Dù chỉ cần chứng minh được giả thiết của nhà toán học Riemann là đúng thôi nhưng vẫn chưa có ai làm được điều đó.

Nội dung báo cáo Yugawa mang đến là một nghiên cứu chứng minh giả

thiết Riemann sai. Ishigami biết trên thế giới này có những học giả đang cố gắng chứng minh điều đó nhưng tất nhiên là chưa ai thành công.

“Tôi photo lại của một giáo sư bên ngành toán. Bài này chưa được công bố đâu. Mặc dù chưa chứng minh được nhưng tôi nghĩ là nó đang đi đúng hướng.”

“Nghĩa là giả thiết Riemann sai?”

“Tôi chỉ nói là đi đúng hướng thôi. Nếu giả thiết đó đúng thì nghĩa là bài báo cáo này vẫn còn sai sót.”

Đôi mắt Yugawa trông như của một chú tiểu nghịch ngợm đang kiểm tra lại toàn bộ trò đùa của mình. Ishigami nhìn đôi mắt đó và thầm đoán mục đích của Yugawa. Cậu ta đang khiêu khích mình và muốn xem xem *Daruma Ishigami* đã suy yếu đến mức nào rồi đây.

“Cho tôi xem qua nhé.”

“Tôi mang đến để cậu xem mà.”

Ishigami đọc bài nghiên cứu. Sau đó anh ra bàn làm việc và bắt tay vào giải bài. Anh đặt bên cạnh một tờ giấy mới, cầm chiếc bút bi trên tay.

“Đương nhiên là anh biết bài toán $P \neq NP$ rồi nhỉ.” Yugawa nói với theo Ishigami.

Ishigami ngoảnh lại:

“Một trong những bài toán mà viện nghiên cứu toán học Clay đang treo giải thưởng cho ai chứng minh được việc tự giải một bài toán và việc kiểm tra xem lời giải của người khác, việc nào dễ hơn, hoặc chứng minh việc đó khó ở mức độ nào.”

“Đúng là Daruma Ishigami.” Yugawa cười, uống nốt chỗ rượu còn lại trong cốc.

Ishigami quay lại bàn tiếp tục giải bài. Anh cho rằng toán học cũng giống hành trình đi tìm kho báu. Đầu tiên phải xác định xem nên nhắm vào điểm nào, sau đó sẽ vạch ra lộ trình để đi tìm lời giải. Theo cách làm này, mình sẽ tập hợp các công thức lại để tìm ra dấu vết. Nếu không tìm thấy dấu vết nào thì phải thay đổi lộ trình. Cứ thế, bằng tính trung thực, kiên nhẫn và cả liều lĩnh nữa, mình sẽ tới được kho báu, nói cách khác mình sẽ tìm ra được lời giải mà không ai tìm thấy.

Nếu sử dụng cách so sánh như trên thì việc kiểm tra lại cách giải của người khác sẽ chỉ còn là việc đi theo lộ trình của họ. Nhưng thực tế không phải lúc nào cũng như vậy. Có những trường hợp họ đi sai đường, vật họ tìm thấy là kho báu giả nên chứng minh kho báu đó là giả đôi khi còn khó hơn cả đi tìm kho báu thật. Chính vì vậy mới có những bài toán ngớ ngẩn kiểu như $P \neq NP$.

Ishigami quên cả thời gian. Khao khát chiến đấu, mong muốn tìm tòi, và cả lòng tự hào nữa đang khiến anh trở nên phấn khích. Mắt anh không hề rời khỏi các công thức. Tất cả các tế bào não đều được huy động cho việc vận

dụng các công thức toán.

Đột nhiên Ishigami đứng dậy. Anh cầm bản báo cáo trên tay và ngoảnh lại phía sau. Yugawa đang co tròn nằm ngủ với chiếc áo khoác trùm lên người. Anh lay vai Yugawa.

“Dậy đi. Tôi hiểu ra rồi.”

Yugawa từ từ ngồi dậy, mắt vẫn còn ngái ngủ. Anh lấy tay xoa mặt, ngược nhìn Ishigami.

“Cậu bảo sao?”

“Tôi hiểu ra rồi. Đáng tiếc là cách chứng minh này có chỗ bị nhầm lẫn. Mặc dù đây là một thử nghiệm rất thú vị nhưng có lỗi sai cơ bản trong cách sắp xếp các số nguyên tố.”

“Đợi đã! Đợi tôi chút đã.” Yugawa đưa tay ra trước mặt Ishigami.- Tôi không tài nào hiểu được cách giải thích khó hiểu của cậu với cái đầu mới ngủ dậy như thế này đâu. Không, ngay cả khi tỉnh táo tôi cũng không hiểu được. Nói trắng ra là tôi đầu hàng với cái gọi là giả thiết Riemann này. Tôi nghĩ cậu sẽ thích nó nên mang tới thôi.

“Cậu chả bảo đi đúng hướng còn gì.”

“Đó là lời giáo sư bên bộ môn toán. Thực ra, phần chứng minh này có lỗi nên nó không được công bố.”

“Thế thì việc tôi tìm ra được chỗ sai cũng là điều đương nhiên à?” Ishigami thất vọng.

“Không, cậu quá giỏi. Ngay cả những nhà toán học có chút tiếng tăm có lẽ cũng không nhận ra ngay chỗ sai đâu. Giáo sư kia đã nói vậy.” Yugawa nhìn đồng hồ trên tay. “Trong vòng sáu tiếng đồng hồ, cậu đã tìm ra lỗi sai. Thật xuất sắc!”

“Sáu tiếng? Ishigami nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài đã bắt đầu hừng sáng. Đồng hồ chỉ gần năm giờ.”

“Cậu vẫn vậy. Thế là tôi yên tâm rồi.” Yugawa nói “Daruma Ishigami vẫn còn tráng kiện lắm. Tôi đã nghĩ thế khi nhìn dáng cậu ngồi giải bài.”

“Xin lỗi. Tôi quên mất là cậu đang ở đây.”

“Không sao. Cậu nên ngủ một chút đi. Hôm nay cậu cũng phải đi dạy, đúng không?”

“Ừ. Nhưng tôi đang rất phấn chấn nên khó mà ngủ được. Lâu lắm rồi mới tập trung được như vậy. Cảm ơn cậu.” Ishigami chìa tay ra.

“Đúng là tôi nên đến đây nhỉ.” Yugawa cũng chìa tay ra.

Ishigami ngủ đến khoảng bảy giờ. Không biết có phải tại mệt hay bởi cảm giác được thỏa mãn về mặt tinh thần hay không mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, anh ngủ rất say. Khi tỉnh dậy, anh thấy đầu óc tỉnh táo hơn hẳn mọi khi.

Trong lúc Ishigami đang sửa soạn chuẩn bị đi làm thì Yugawa nói:

“Hàng xóm nhà cậu dậy sớm nhỉ!”

“Hàng xóm?”

“Ban này tôi nghe có tiếng người đi ra ngoài. Lúc khoảng hơn sáu rưỡi.”

Có vẻ như Yugawa không ngủ. Ishigami đang nghĩ xem nên nói gì thì Yugawa tiếp tục:

“Theo như cậu điều tra viên Kusanagi mà tôi kể với cậu lúc trước thì hàng xóm nhà cậu đang là nghi can của một vụ án. Thế nên điều tra viên mới sang cả bên này để dò hỏi.”

Ishigami vẫn ra vẻ bình thản, khoác áo khoác lên người.

“Cậu ta kể cho cậu nghe chuyện các vụ án à?”

“Thỉnh thoảng thôi. Đôi khi cậu ta ghé qua chỗ tôi tán chuyện, phàn nàn này nọ rồi ra về.”

“Không hiểu đó là vụ gì nhỉ? Cậu điều tra viên đó, tên là...Kusanagi đúng không nhỉ... cũng không kể cho tôi nghe chi tiết.”

“Nghe nói là vụ một người đàn ông bị giết. Người đàn ông đó là chồng trước của hàng xóm nhà cậu.”

“Vậy à?” Ishigami vẫn không bộc lộ cảm xúc gì.

“Cậu có quan hệ gì với chị hàng xóm đó không?” Yugawa hỏi.

Ishigami suy nghĩ trong giây lát. Xét từ giọng điệu của Yugawa thì có vẻ Yugawa không có ý gì sâu xa khi hỏi vậy. Mình có thể trả lời cho qua chuyện. Nhưng Ishigami chú ý tới việc Yugawa và tay điều tra viên kia có mối quan hệ mật thiết. Chắc Yugawa sẽ kể cho Kusanagi về buổi gặp gỡ hôm nay. Xét đến yếu tố đó nên Ishigami nghĩ mình phải trả lời ngay tại đây.

“Quan hệ thì không nhưng thỉnh thoảng tôi có tới cửa hàng cơm hộp nơi chị Hanaoka ấy làm việc. Tôi quên mất chưa nói điều này với Kusanagi.”

“Quán cơm hộp à?” Yugawa gật đầu.

“Không phải tôi đến mua cơm hộp vì cô hàng xóm làm việc ở đó mà chẳng qua tình cờ cô ta lại làm ở cửa hàng mà tôi hay đến mua. Cửa hàng đó ngay gần trường tôi.”

“Vậy à? Dù chỉ quen biết thế thôi nhưng biết chị ta là nghi can một vụ án thì cảm giác cũng không được hay lắm nhỉ.”

“Chẳng sao cả. Vì chẳng liên quan gì tới tôi.”

“À...ừ...”

Yugawa không có vẻ gì là nghi ngờ.

Bảy rưỡi, hai người rời căn hộ. Yugawa không đi ra ga Morishita là ga gần nhất mà đi bộ cùng Ishigami đến gần trường cấp III nơi Ishigami dạy học. Như vậy sẽ ít phải chuyển tàu hơn.

Yugawa không nhắc đến vụ án cũng như đến Hanaoka nữa. Ban này Ishigami còn nghi ngờ Yugawa đến gặp mình là do Kusanagi nhờ dò hỏi tin tức nhưng sau đó anh nghĩ có lẽ tại mình nghĩ quá lên thôi. Chắc Kusanagi chẳng có lý do gì phải dùng đến cách đó để điều tra về Ishigami.

“Thật là một con đường đi làm thú vị!” Yugawa nói như vậy trong lúc

xuống dưới cầu Shin-ohashi, bắt đầu rảo bộ men theo bờ sông Sumida. Có lẽ do anh nhìn thấy chỗ ở của những người vô gia cư.

Người đàn ông với mái tóc điểm bạc buộc túm sau gáy đang phơi quần áo. Tiếp đến là người Ishigami đặt tên là *Ông vỏ hộp* đang ngồi ép vỏ hộp như mọi khi.

“Lúc nào cũng một cảnh tượng thế này.” Ishigami nói. “Suốt cả tháng nay chẳng có gì thay đổi cả. Họ sống chính xác như đồng hồ ấy.”

“Con người sẽ trở nên như vậy khi được giải phóng khỏi cái đồng hồ.”

“Tôi cũng cảm thấy thế.”

Hai người lên cầu thang chỗ cầu Kyobashi. Ngay cạnh đó là một toà nhà văn phòng. Nhìn bóng hai người in trên cánh cửa tầng một, Ishigami khẽ lắc đầu:

“Trông anh vẫn trẻ nhỉ. Khác hẳn với tôi. Đầu anh vẫn còn bao nhiêu tóc.”

“Không, thế này đã là rụng nhiều rồi đấy. Với cả đầu óc tôi cũng chậm chạp đi nhiều.”

“Anh còn mong gì hơn nữa!”

Ishigami đùa, đồng thời cảm thấy hơi căng thẳng. Cứ thế này có lẽ Yugawa sẽ đến tận quán Mỹ Nhân mất. Anh cảm thấy hơi lo vì có thể nhà vật lý vốn luôn xuất sắc nhìn thấu bản chất sự việc này sẽ nhận ra điều gì đó trong mối quan hệ giữa anh và Hanaoka Yasuko. Ngoài ra, nhìn thấy Ishigami và một người đàn ông lạ đến quán, không chắc là Yasuko sẽ không tỏ ra bối rối.

Khi nhìn thấy tấm biển của quán cơm hộp, Ishigami nói:

“Kia là quán cơm hộp tôi kể ban nãy.”

“Quán Mỹ Nhân à? Tên hay nhỉ.”

“Hôm nay tôi cũng đến đó mua cơm hộp.”

“Vậ à? Thôi tôi đi đến đây thôi.” Yugawa dừng lại.

Tuy cảm thấy hơi bất ngờ nhưng Ishigami vẫn thầm cảm ơn Yugawa.

“Xin lỗi vì không đón tiếp cậu được chu đáo.”

“Tôi đã được đón tiếp chu đáo nhất rồi đấy.” Yugawa nheo mắt. “Thế cậu còn muốn quay lại trường đại học nghiên cứu không?”

Ishigami lắc đầu.

“Những việc có thể làm ở trường đại học thì giờ tôi có thể làm một mình được. Hơn nữa đến tuổi này rồi chắc chẳng có trường nào nhận tôi đâu.”

“Làm gì có chuyện đó. Mà thôi, tôi không thúc nữa. Cậu cứ tiếp tục cố gắng nhé.”

“Cậu cũng thế nhé.”

“Rất vui vì được gặp cậu.”

Sau khi bắt tay, Ishigami còn nhìn theo cho đến khi Yugawa đi khuất. Không phải do anh quyến luyến. Mà vì anh không muốn bị nhìn thấy đi vào quán Mỹ Nhân.

Sau khi Yugawa đã khuất hẳn, Ishigami quay người lại, rảo bước thật nhanh.

[Paul Erdos](#) là nhà toán học người Hungary

KHÔNG HIỂU SAO Yasuko cảm thấy yên lòng khi gặp Ishigami. Nét mặt anh trông rất điềm tĩnh. Tối qua, lâu lắm mới thấy nhà anh có khách. Mỗi đến tận khuya chị vẫn còn nghe tiếng họ nói chuyện. Chị đã rất lo không biết đó có phải là điều tra viên không.

“Cho tôi suất cơm hộp loại thường.” Ishigami hỏi mua vẫn bằng giọng không ngữ điệu như mọi khi. Cũng như thường lệ, anh tránh không nhìn Yasuko.

“Vâng, một suất cơm hộp loại thường. Cảm ơn anh.”

“Tối qua nhà anh có khách à?” Yasuko thì thầm.

- À... - Ishigami ngẩng lên, chớp chớp mắt vẻ ngạc nhiên. Anh đưa mắt nhìn xung quanh rồi hạ giọng:

“Chúng ta không nên nói chuyện. Có thể có điều tra viên đang theo dõi đâu đó.”

“Tôi xin lỗi.” Yasuko cúi đầu.

Hai người không nói gì cho tới khi cơm hộp được chuẩn bị xong. Họ cũng tránh không nhìn vào mắt nhau.

Yasuko nhìn ra đường. Không dấu hiệu gì cho thấy có ai đó đang theo dõi. Tất nhiên nếu có người theo dõi thì chắc chắn điều tra viên cũng không dễ bị phát hiện.

Cơm hộp đã làm xong. Chị đưa cho Ishigami.

“Bạn học cùng tôi ngày xưa.” Ishigami kín đáo nói với Yasuko lúc trả tiền.

“Dạ?”

“Bạn hồi đại học của tôi tới chơi. Xin lỗi chị vì đã làm ồn.” Ishigami cố gắng không cử động môi.

“Không, không sao,” bất giác Yasuko mỉm cười. Chị cúi xuống để tránh cho Ishigami nhìn thấy khoé miệng chị đang cười.

“Vậy à? Lâu lắm nhà anh mới có khách nhỉ?”

“Đây là lần đầu tiên. Tôi cũng bất ngờ.”

“Thật tốt quá.”

“Vâng.” Ishigami xách hộp cơm. “Hẹn chị tối nay.”

Ý anh nói tối nay sẽ gọi cho chị. “Vâng,” Yasuko đáp.

Nhìn cái dáng tròn tròn của Ishigami đi ra khỏi cửa hàng, Yasuko ngạc nhiên vì người sống tách biệt với xã hội như Ishigami lại có bạn tới thăm.

Sau giờ cao điểm buổi sáng, Yasuko vào bên trong nghỉ giải lao với Sayoko và mọi người. Sayoko vốn thích ăn đồ ngọt, cô đưa bánh nhân đậu đỏ cho Yasuko. Yonezawa vốn thích đồ cay, anh ngồi nhâm nhi tách trà, tỏ

về hồ hững với bánh nhân đậu đỏ của Sayoko. Kaneko, nhân viên làm thêm, thì đang đi giao hàng.

“Hôm qua họ không đến hỏi gì nữa chứ?” Sayoko hỏi sau khi uống một ngụm trà.

“Ai cơ a?”

“Thì mấy người đó, điều tra viên ấy!” Sayoko nhăn mặt. “Vì họ hỏi nhiều về chồng em quá nên bọn chị đoán chắc tối họ lại đến chỗ em. Anh nhỉ!” Sayoko quay sang Yonezawa. Yonezawa gật đầu, không nói gì.

“Không, không thấy gì cả.”

Thực ra Misato có bị điều tra viên tới hỏi ở trường học nhưng Yasuko nghĩ rằng không cần thiết phải kể cho vợ chồng Yonezawa chuyện này.

“Thế thì tốt quá rồi. Vì điều tra viên họ bám dai lắm.”

“Có lẽ họ chỉ đến hỏi han chút thôi.” Yonezawa nói. “Không phải họ nghi ngờ gì Yasuko đâu. Họ cũng có những thủ tục phải làm.”

“Dù sao thì điều tra viên cũng là người nhà nước. Thật may là Togashi đã không đến đây. Nếu anh ta mà đến đây trước khi bị giết thì có khi bây giờ Yasuko đang bị nghi ngờ rồi ấy chứ?”

“Làm gì có. Sao lại có chuyện vợ vẫn thế được.” Yonezawa nhăn nhó.

“Ai mà biết được. Điều tra viên họ chả bảo là Togashi đã đến Marian để hỏi về Yasuko thì làm gì có chuyện không đến đây. Trông mặt anh điều tra viên đó thì có vẻ đúng là họ đang nghi ngờ đấy.”

Marian là tên quán ở Kinshicho nơi Yasuko và Sayoko từng làm việc.

“Họ nói thế nhưng anh ta không đến đây thì thôi chứ.”

“Thế nên em mới bảo thật may là anh ta không đến. Anh ta cứ thử đến đây, dù chỉ một lần thôi, thì thế nào anh điều tra viên đó cũng sẽ đeo bám Yasuko cho mà xem.”

“Cũng có thể.” Yonezawa trầm ngâm. Tuy nhiên trông mặt Yonezawa không có vẻ coi chuyện này là nghiêm trọng.

Giả sử hai người họ biết là Togashi có đến đây thật thì không biết trông họ sẽ thế nào. Yasuko cảm thấy day dứt.

“Thật chẳng thoải mái gì nhưng em chỉ phải chịu đựng một thời gian thôi.” Sayoko nói với giọng khá vui vẻ. “Điều tra viên họ đến vì chồng trước của em bị giết một cách không bình thường. Rồi họ sẽ không đến nữa đâu. Khi ấy em sẽ thấy thoải mái hơn. Em bận tâm nhiều về Togashi quá rồi.”

“Vâng.” Yasuko gượng cười.

“Nói thật, chị nghĩ thật may là Togashi bị giết đấy!”

“Ồ kìa...”

“Có sao đâu, em chỉ nói sự thật thôi mà. Anh không biết là Yasuko đã phải khổ sở thế nào vì anh ta đâu.”

“Thì em cũng có biết đâu.”

“Em không trực tiếp chứng kiến nhưng Yasuko kể cho em nghe rất nhiều.

Vì chạy trốn anh ta mà Yasuko phải đến làm ở Marian. Thế mà anh ta vẫn cứ tìm đến Yasuko cho được. Chỉ nghĩ đến đó thôi em cũng rùng cả mình. Chẳng biết ai đã giết anh ta nhưng em thấy cảm ơn quá chừng.”

Yonezawa chán nản đứng dậy. Sau khi nhìn chồng với vẻ không hài lòng. Sayoko quay sang Yasuko.

“Nhưng không biết là đã có chuyện gì nhỉ? Hay là anh ta bị ép nợ?”

“Có thể.” Yasuko nghiêng đầu.

“Ừ, nếu không ảnh hưởng gì tới em thì tốt. Chị chỉ lo thế thôi.” Sayoko nói nhanh rồi nuốt cho nốt miếng bánh vào miệng.

Quay trở lại quầy hàng, Yasuko vẫn thấy lòng nặng trĩu. Vợ chồng Yonezawa chẳng mấy may nghi ngờ gì. Họ còn lo cho những gì Yasuko đang phải gánh chịu vì vụ việc này. Yasuko bỗng thấy đau nhói ở tim khi nghĩ rằng mình đang lừa dối họ. Nhưng nếu Yasuko bị bắt thì những rắc rối mà chị gây ra cho họ sẽ ảnh hưởng cả đến việc kinh doanh của quán Mỹ Nhân. Vậy nên chẳng còn cách nào khác là phải ém nhẹm hết.

Yasuko cứ nghĩ miên man như vậy trong lúc làm việc. Suýt nữa chị quên mất mình đang ở đâu, rồi chị nhận ra cứ thế này thì không thể tiếp chuyện với khách hàng nên mỗi khi có khách, chị cố gắng thật tập trung.

Gần sáu giờ, khi khách đã vắng được một lúc thì cửa mở. Theo phản xạ Yasuko nói: “*Xin mời vào*” và quay ra nhìn khách. Ngay lập tức chị tròn mắt vì ngạc nhiên:

“Ồi...”

“Xin chào.” Người đàn ông mỉm cười, nếp nhăn hiện lên ở hai khoé mắt.

“Anh Kudo!” Yasuko ngạc nhiên đưa tay lên che miệng. “Có chuyện gì thế?”

“Sao lại có chuyện gì? Anh đến để mua cơm hộp. Nhiều loại quá nhỉ.” Kudo nhìn lên một loạt các ảnh giới thiệu cơm hộp của cửa hàng.

“Anh đến Marian để hỏi về em à?”

“À ừ.” Kudo cười đầy ảm ý. “Hôm qua, lâu lắm rồi anh mới qua đó.”

Yasuko gọi vào tới bên trong:

“Chị Sayoko ơi, có chuyện này. Chị lại đây chút đi!”

“Sao thế?” Sayoko tròn xoe mắt.

Yasuko cười:

“Anh Kudo, anh Kudo đến này.”

“Sao? Cậu Kudo?” Sayoko tháo tạp dề, vội vàng chạy ra. Sayoko nhìn người đàn ông mặc áo choàng đang đứng đó với khuôn mặt tươi cười, hét to: “Ồi, cậu Kudo!”

“Hai chị em vẫn khoẻ nhỉ. Thế nào mama, mama và chồng làm ăn tốt chứ. Trông cửa hàng thế này thì có vẻ làm ăn thuận lợi đây.”

“Thì cũng tạm tạm. Sao tự nhiên cậu lại đến đây thế?”

“À thì em muốn gặp hai chị em mà.” Kudo gãi gãi mũi rồi nhìn Yasuko.

Suốt bao nhiêu năm cái tật đó của anh mỗi khi xấu hổ chẳng thay đổi gì.

Kudo là khách quen từ hồi Yasuko còn làm ở Akasaka. Khi tới quán lúc nào anh cũng chọn chỗ để nói chuyện. Có lần hai người còn ăn tối trước khi chị đi làm nữa. Việc hai người đi uống với nhau sau giờ làm của Yasuko cũng là chuyện thường xuyên. Khi chuyển đến quán Marian để trốn Togashi, Yasuko chỉ báo cho mỗi Kudo biết. Sau đó anh lại trở thành khách quen của Marian. Ngay cả khi nghỉ làm ở Marian, Kudo cũng là người Yasuko báo cho đầu tiên. Khi ấy, trông Kudo có vẻ hơi buồn nhưng anh bảo: “*Em hãy cố gắng sống hạnh phúc nhé*”

Từ đó, chị không gặp lại Kudo nữa.

Yonezawa cũng từ trong bếp đi ra, sôi nổi ôn lại chuyện ngày xưa. Yonezawa cũng biết Kudo do cả hai đều là khách quen ở Marian.

Nói chuyện được một lát, Sayoko bảo: “Hai người ra đâu đó uống nước đi” Có lẽ Sayoko đoán được ý của Kudo. Yonezawa cũng gật đầu tán thành.

Thấy Yasuko nhìn mình, Kudo hỏi: “Em có rảnh không?”

Có lẽ ngay từ đầu anh muốn nói chuyện với Yasuko nên mới đến vào giờ này.

“Dạ, chỉ một chút thôi.” Chị tươi cười trả lời.

Hai người ra khỏi cửa hàng và đi bộ về phía đường Shin-ohashi.

“Thực ra anh muốn mời em đi ăn tối cho thư thả, nhưng để hôm khác vậy. Chắc con gái em đang đợi.” Kudo biết Yasuko có con gái từ hồi chị làm ở Akasaka.

“Anh Kudo này, con anh vẫn khỏe chứ?”

“Nó khỏe. Năm nay đã lên lớp mười hai rồi. Cứ nghĩ đến chuyện thi đại học của nó là anh lại đau đầu.” Kudo nhăn mặt.

Kudo đang điều hành một công ty in ấn. Yasuko có nghe nói anh sống ở Osaka cùng vợ và con trai.

Hai người vào một quán cà phê nhỏ bên đường Shin-ohashi. Ngay cạnh ngã tư là quán Family nhưng Yasuko cố tình tránh chỗ đó. Đó là nơi chị đã gặp Togashi.

“Anh đến quán Marian vì muốn hỏi thăm em. Anh có nghe nói em đến làm ở quán cơm hộp của Sayoko nhưng không biết ở đâu.”

“Tự nhiên anh nhớ tới em à?”

“Ừ, tự nhiên thôi.” Kudo châm thuốc. “Thực ra anh có biết về vụ án qua bản tin trên ti vi. Anh thấy hơi lo lo. Thật là kinh khủng, chồng cũ của em ấy.”

“À anh cũng biết anh ta nhỉ!”

Kudo vừa nhả khói thuốc vừa nhăn mặt.

“Anh biết chứ. Anh ta tên là Togashi. Anh không thể quên gương mặt đó.”

“Em... xin lỗi.”

“Em đâu cần phải xin lỗi.” Kudo vừa cười vừa xua tay.

Đương nhiên Yasuko biết Kudo có cảm tình với mình. Chị cũng yêu quý anh. Nhưng chưa bao giờ tình cảm đó trở thành tình cảm nam nữ. Anh đã mời chị đến khách sạn mấy lần nhưng chị đều khéo léo từ chối. Chị không có dũng cảm để vướng vào tình cảm với một người đã có vợ con, hơn nữa vào thời điểm đó chị cũng đang có chồng, mặc dù chị giấu Kudo.

Lần Kudo chạm trán với Togashi là khi anh đưa chị về tận nhà. Thường thì chị xuống taxi khi gần đến nhà. Hôm đó chị cũng làm vậy nhưng lại để quên hộp đựng thuốc lá ở trong taxi. Kudo đuổi theo chị để đưa trả hộp đựng thuốc và nhìn thấy chị đi vào nhà. Nhưng người mở cửa cho Kudo không phải là Yasuko mà là một người đàn ông anh không biết – Togashi.

Lúc đó Togashi đang say. Anh ta cho rằng Kudo là khách hàng bám theo Yasuko. Lập tức anh ta nổi khùng lên và xông vào đánh Kudo, chẳng chịu nghe giải thích gì. Nếu Yasuko – lúc đó đang chuẩn bị đi tắm – không kịp ra ngăn thì có thể anh ta đã cầm dao đâm Kudo rồi.

Hôm sau Yasuko dẫn Togashi đến để xin lỗi Kudo. Lúc đó, trông Togashi rất ngoan ngoãn và khiêm lời. Chắc tại anh ta sợ bị báo cảnh sát.

Kudo không giận gì cả. Anh chỉ nhắc nhở Togashi là không thể để vợ đi làm tiếp viên mãi thế được. Togashi tỏ vẻ không hài lòng ra mặt nhưng vẫn im lặng gật đầu.

Sau vụ việc, Kudo vẫn tiếp tục tới quán của Yasuko. Thái độ với Yasuko cũng vẫn như trước. Tuy nhiên hai người không còn gặp nhau ở ngoài nữa.

Thỉnh thoảng lắm, khi xung quanh không có ai, anh mới hỏi về Togashi. Đại loại là anh ta tìm được việc hay chưa...v.v... Lần nào chị cũng chỉ lắc đầu.

Kudo cũng là người đầu tiên nhận ra những trận đòn của Togashi. Dù Yasuko đã khéo léo trang điểm để che những vết thâm trên mặt và người nhưng vẫn không thể qua được con mắt của Kudo.

“Em nên nói chuyện với luật sư. Anh sẽ lo chi phí.” Kudo đã nói với Yasuko như thế.

“Thế nào, em sao rồi? Có chuyện gì bất thường không?”

“Chuyện bất thường ạ? Thì người của cảnh sát đến hỏi em.”

“Đúng như anh nghĩ. Thế nào cảnh sát cũng đến tìm em.” Kudo có vẻ muốn tặc lưỡi.

“Không sao, không có gì phải lo đâu ạ.” Yasuko cười.

“Chỉ có cảnh sát đến chỗ em thôi à? Thế còn báo chí thì sao?”

“Không thấy gì ạ.”

“Thế thì tốt. Anh cũng nghĩ đây không phải là vụ hấp dẫn với báo chí nhưng nếu họ chú ý đến em thì anh cũng muốn giúp một tay.”

“Cảm ơn anh. Anh vẫn cứ tốt với em như xưa.”

Kudo có vẻ hơi bối rối trước câu nói của Yasuko. Anh cúi xuống với tay lấy cốc cà phê.

“Vậy em không liên quan gì đến vụ án đó nhỉ.”

“Vâng. Anh nghĩ em có liên quan ả?”

“Khi xem bản tin, anh nghĩ tới em đầu tiên. Anh cảm thấy rất lo lắng. Dù sao đây cũng là một vụ giết người. Anh không biết ai đã giết anh ta và giết vì lý do gì nhưng có lẽ em cũng sẽ bị kéo vào vụ này.”

“Chị Sayoko cũng nói giống hệt như anh. Ai cũng nghĩ thế.”

“Trông em vẫn ổn thế này anh mới thấy là mình đã suy nghĩ hơi quá. Em và anh ta ly hôn mấy năm rồi, mà gần đây cũng không gặp nhau đúng không nhỉ?”

“Gặp anh ta á?”

“Ừ, Togashi ấy.”

“Không, em không gặp.” Yasuko cảm thấy má mình căng lên.

Sau đó Kudo kể về tình hình của mình gần đây. Tuy kinh tế có khó khăn nhưng công ty của anh vẫn duy trì được doanh thu. Về gia đình, anh không muốn nói đến, ngoại trừ đứa con trai. Từ ngày xưa anh đã như thế. Vì vậy Yasuko hoàn toàn không biết gì về quan hệ giữa Kudo và vợ, nhưng chị nghĩ có lẽ không phải là họ không hoà thuận. Hồi còn làm tiếp viên, Yasuko đã nhận ra rằng những người đàn ông có thể quan tâm, lo lắng cho người ngoài thường là người có gia đình rất viên mãn. Khi họ mở cửa quán cà phê để đi về thì ngoài trời đang mưa.

“Ôi, anh làm khó em rồi. Nếu về sớm thì đã không bị mưa.” Kudo quay lại nhìn Yasuko như có vẻ hối lỗi.

“Anh đừng nói thế.”

“Nhà em có xa đây không?”

“Đi xe đạp mất khoảng mười phút.”

“Em đi xe đạp ả?” Kudo cắn môi, ngược lên nhìn trời mưa.

“Không sao. Em có mang ô theo đây. Em sẽ để xe ở cửa hàng. Sáng mai chỉ cần đi làm sớm một chút thôi.”

“Vậy anh sẽ đưa em về.”

“Không sao đâu.”

Nhưng Kudo đã đi ra vỉa hè, vẫy taxi.

“Lần tới chúng ta sẽ đi ăn nhé.” Kudo lên tiếng sau khi taxi đi được một đoạn. “Gọi cả con gái em đi cũng được.”

“Anh không phải bận tâm đến nó đâu. Mà làm thế có sao không?”

“Anh thì lúc nào cũng được. Bây giờ anh không bận lắm.”

“Vậy ả?”

Yasuko định hỏi về vợ của Kudo nhưng chị không muốn hỏi trực tiếp. Chị cảm thấy Kudo cũng hiểu điều đó nhưng anh giả vờ hiểu sai lời chị. Kudo hỏi số di động nên Yasuko đã cho anh. Chị không có lý do gì để từ chối.

Anh đưa Yasuko về tận khu nhà. Anh xuống xe để tiễn chị vì Yasuko ngồi ở ghế sau.

“Anh vào xe nhanh không lại bị ướt.” Yasuko nói khi xuống xe.

“Chào em, hẹn gặp lại nhé.”

“Dạ.” Yasuko khẽ gật đầu.

Dù đã vào lại taxi nhưng Kudo vẫn cứ nhìn dõ sau lưng Yasuko. Vì vậy, chị cũng quay lại và thấy một người đàn ông cầm ô đang đứng ở dưới cầu thang. Do trời tối, chị không nhìn rõ mặt nhưng qua dáng người, chị biết đó là Ishigami.

Ishigami đang bước đi chậm rãi. Yasuko không biết có phải Kudo nhìn như vậy là do thấy Ishigami cứ nhìn hai người không.

“Anh sẽ gọi cho em.” Kudo nói trước khi taxi chuyển bánh.

Yasuko còn nhìn mãi theo cho đến khi đèn pha taxi mờ dần. Chị nhận ra lâu lắm rồi chị mới cảm thấy phấn chấn như thế. Đã bao năm rồi chị mới thấy vui như vậy khi ở bên cạnh một người đàn ông?

Chiếc taxi đi ngang qua Ishigami. Yasuko về nhà thì thấy Misato đang xem ti vi.

“Hôm nay có gì không con?” Yasuko hỏi.

Tất nhiên chị không hỏi Misato về chuyện trường lớp. Cô bé cũng biết rõ điều đó.

“Không có gì ạ. Mika không nói gì nên vẫn chưa thấy điều tra viên tới hỏi.”

“Thế à.”

Một lát sau, điện thoại của chị đổ chuông. Trên màn hình hiển thị số điện thoại công cộng.

“Alô.”

“Tôi, Ishigami đây.” Vẫn giọng nói trầm trầm đúng như chị dự đoán. “Hôm nay có gì không?”

“Không có gì cả. Cháu Misato cũng bảo không có gì.”

“Thế à. Nhưng chị đừng chủ quan. Cảnh sát vẫn đang nghi ngờ chị. Tôi nghĩ họ đang điều tra rất kỹ mọi việc xung quanh chị.”

“Tôi biết rồi.”

“Thế ngoài ra có gì khác thường không?”

“Dạ?” Yasuko bối rối. “Tôi đã nói là không có gì mà.”

“À...vâng. Xin lỗi chị. Hẹn chị ngày mai.” Ishigami dập máy.

Yasuko buông điện thoại xuống. Chị cảm thấy bối rối khi Ishigami tỏ ra lung túng như vậy.

“Không biết có phải tại anh ta nhìn thấy Kudo không? Không biết anh ta có nghi ngờ gì khi thấy Kudo nói chuyện thân mật với mình không? Anh ta hỏi câu ban nãy là vì muốn biết về Kudo chăng?”

Yasuko biết tại sao Ishigami giúp đỡ mẹ con chị. Có lẽ đúng như vợ chồng Sayoko nói, anh có tình cảm với chị. Nếu chị thân thiết với người đàn ông khác thì mọi chuyện sẽ thế nào? Liệu anh còn tiếp tục giúp đỡ mẹ con

chị như bây giờ không? Liệu anh còn sử dụng tài trí của mình vì mẹ con chị nữa không?

Mình không nên gặp Kudo nữa. Có gặp cũng không được để Ishigami biết.

Nhưng bỗng nhiên một cảm giác bức bối không nói nên lời lan tỏa khắp lòng chị.

Liệu mình phải làm thế đến bao giờ? Phải giấu Ishigami đến bao giờ? Chẳng lẽ chừng nào vụ án này chưa kết thúc thì chị sẽ mãi mãi không bao giờ có thể gần bó với người đàn ông khác ư?

8.

TIẾNG ĐẾ GIÀY trượt trên sàn, kèm theo cả những tiếng bật khe khẽ. Đó là những âm thanh đầy hoài niệm với Kusanagi.

Kusanagi đang đứng trước cửa phòng tập thể dục, mắt nhìn vào bên trong. Ở khoảng sân đối diện Kusanagi, Yugawa đang cầm vợt với tư thế sẵn sàng. So với hồi còn trẻ, cơ bắp của Yugawa có vẻ đã hơi yếu đi nhưng hình thể thì không có gì thay đổi.

Đối thủ của Yugawa nhìn như là một sinh viên. Cậu tay đánh rất khá, đỡ được cả những cú hiểm hóc của Yugawa. Cậu sinh viên đập bóng. Yugawa ngồi thụp xuống để đỡ. Anh nhăn mặt, thốt ra điều gì đó. Đúng lúc ấy anh nhìn thấy Kusanagi. Sau khi trao đổi vài câu với cậu sinh viên, anh cầm vợt tiến lại gần Kusanagi.

“Hôm nay có chuyện gì thế?”

Kusanagi khẽ né người ra sau trước câu hỏi của Yugawa.

“Cậu không phải nói thế chứ. Chính cậu gọi cho tôi. Tôi tưởng có chuyện gì nên mới đến đây.”

Điện thoại của Kusanagi vẫn còn lưu cuộc gọi nhớ của Yugawa.

“Sao cơ? Vậy à? Chẳng có gì quan trọng nên tôi không để lại lời nhắn. Tôi thấy cậu tắt máy nên nghĩ cậu đang bận.”

“Lúc ấy tôi đang xem phim.”

“Xem phim? Trong giờ làm việc? Vị trí của cậu cũng không tồi đấy nhỉ!”

“Không phải vậy. Tôi xem để xác nhận lại chứng cứ ngoại phạm của vụ án hôm nọ. Tôi muốn thử xem bộ phim thế nào. Không làm thế thì sao có thể xác nhận được độ tin cậy những điều mà nghi can nói.”

“Dù sao thì đó là vì công việc chứ gì.”

“Tôi xem phim vì công việc nên chẳng thấy hay gì cả. Nếu không có việc gì quan trọng thì đáng lẽ tôi không đến thì hơn. Tôi có gọi điện tới phòng nghiên cứu thì thấy bảo cậu đang ở phòng tập thể dục.”

“Thôi cậu đã đến đây rồi thì đi ăn cơm với tôi nhé. Mà tôi có chuyện muốn nói với cậu thật đấy.” Yugawa thay giày ở cửa ra vào.

“Thế cuối cùng là có chuyện gì?”

“Về vụ đó thôi.” Yugawa nói khi bắt đầu bước đi.

“Vụ đó?”

Yugawa dừng lại, chĩa cây vợt về phía Kusanagi: “Về vụ rạp chiếu phim.”

Hai người vào một quán rượu cạnh trường đại học. Hồi Kusanagi còn học ở đây thì quán này chưa có. Họ ngồi vào bàn trong cùng.

“Hai mẹ con nghi can nói là đi xem phim vào hôm mùng mười, tức là hôm xảy ra vụ án. Hôm mười hai, cô con gái có kể chuyện này với bạn cùng lớp.”

Kusanagi vừa nói vừa rót bia vào cốc của Yugawa. “Ban này tôi vừa mới đi xác minh xong. Tôi đi xem phim là để chuẩn bị cho việc xác minh đó.”

“Tôi hiểu lý do cậu đi xem phim. Thế kết quả thăm dò người bạn cùng lớp thế nào?”

“Không thể nói được gì. Chẳng có gì là không tự nhiên trong lời khai của cô bé đó. Cô bé tên là Ueno Mika. Đúng là hôm mười hai, Hanaoka Misato có kể cho cô bé nghe chuyện đi xem phim với mẹ. Phim này Mika cũng đã xem nên hai đứa nói chuyện với nhau rất sôi nổi.”

“Hai ngày sau vụ án thì cũng đáng quan tâm đấy nhỉ.” Yagawa nói.

“Đúng thế. Bình thường, nếu muốn kể với người bạn cũng từng xem phim thì phải kể ngay hôm sau. Nên tôi nghĩ thế này: liệu có phải ngày xem phim là ngày 11 không?”

“Có khả năng đó sao?”

“Không thể nói là không có. Chị ta làm việc đến sáu giờ, cô con gái sau khi tập cầu lông xong, nếu về nhà ngay thì sẽ kịp đi xem phim chiếu lúc bảy giờ. Thật ra thì họ có khai là đi xem phim hôm mùng mười sau khi về nhà như thế.”

“Cầu lông? Cô con gái có tham gia câu lạc bộ cầu lông à?”

“Khi tôi đến nhà họ lần đầu tiên, thấy có vợt treo trong nhà nên tôi biết ngay là cô bé tập cầu lông. Tôi cũng băn khoăn về chuyện tập cầu lông này. Có lẽ cậu cũng biết, đó là môn thể thao mất khá nhiều sức. Dù mới cấp II thôi nhưng tập ở câu lạc bộ đã khá vất vả rồi.”

“Nếu cô bé chuồn về như cậu trốn làm vừa rồi thì lại là chuyện khác đấy.” Vừa nói, Yugawa vừa lấy miếng konyaku ra từ nồi lẩu rồi chấm vào ớt.

“Cậu đừng ngắt lời tôi. Tóm lại điều tôi muốn nói là”

“Một cô bé cấp II mệt rã rời sau buổi tập ở câu lạc bộ, ngoài chuyện sau đó đi xem phim, đằng này lại còn đi hát karaoke đến tận khuya nữa thì thật không tự nhiên. Cậu muốn nói thế đúng không?”

Kusanagi ngạc nhiên nhìn người bạn. Đó đúng là điều anh muốn nói.

“Nhưng không thể nói là không tự nhiên được. Giả sử như đó là một cô bé có thể lực tốt.”

“Ừ thì thế, nhưng trông gầy thế thì thường là không được khỏe.”

“Có thể buổi luyện tập hôm đó không mệt chẳng. Hơn nữa, các cậu đã xác nhận là họ có đi hát karaoke vào tối mùng mười đúng không?”

“Ừ.”

“Họ vào quán karaoke lúc mấy giờ?”

“Chín giờ bốn mươi phút.”

“Công việc ở cửa hàng cơm hộp kết thúc lúc sáu giờ. Hiện trường vụ án ở Shinozaki, nếu trừ thời gian cả đi và về thì thời gian để gây án chỉ có hai tiếng đồng hồ. Chẳng phải là không thể sao?” Yugawa khoanh tay, trong khi vẫn cầm đĩa.

Nhìn dáng vẻ đó của Yugawa, Kusanagi nghĩ bụng không biết có phải mình đã nói với Yugawa là nghi can đang làm ở cửa hàng cơm hộp hay không.

“Này, sao tự nhiên cậu lại có hứng thú với vụ này thế. Ít khi cậu bảo tôi kể cho nghe tình hình điều tra lắm mà.”

“Cũng không đến mức là có hứng thú. Tôi chỉ quan tâm tới vụ này thôi. Tôi khá thích những vụ có chứng cứ ngoại phạm vững chắc.”

“Không phải là vững chắc, mà đó là những chứng cứ ngoại phạm khó kiểm chứng. Vì vậy mà chúng tôi hơi gặp khó khăn.”

“Nghi can đó không phải vô tội như các cậu nói à?”

“Có thể là vô tội nhưng hiện giờ không còn người nào đáng nghi ngờ nữa cả. Hơn nữa, đúng vào tối xảy ra án mạng, họ lại đi xem phim và hát karaoke. Cậu không nghĩ là quá trùng hợp ư?”

“Tôi hiểu cậu đang nghĩ gì nhưng cũng cần có những phán đoán dựa trên lý trí. Cậu cũng nên xem xét những phân khác ngoài các chứng cứ ngoại phạm.”

“Không cần cậu nói thế thì tôi vẫn đang làm việc nghiêm túc đây.” Kusanagi rút từ trong túi áo khoác đang vắt trên ghế ra một tờ giấy. Anh mở ra và đặt lên bàn. Trong tờ giấy vẽ một người đàn ông.

“Gì đây?”

“Chúng tôi đã phác họa lại hình dáng của nạn nhân lúc còn sống. Vài điều tra viên đã cảm bức phác họa này để đi điều tra xung quanh ga Shinozaki.”

“À, lại chuyện đồng quần áo cháy dở à? Có phải là áo khoác màu xanh nước biển, áo len màu xám, quần màu đen không? Ở đâu chả có người mặc thế.”

“Đúng thế! Có rất nhiều người nói là *“Hình như tôi có nhìn thấy người đàn ông này”* Nhiều đến mức phát ngáy lên ấy. Máy cảnh sát đi điều tra giờ cũng chịu thua rồi.”

“Tức là hiện giờ không có thông tin gì có ích à?”

“Cũng có người nói rằng đã nhìn thấy một người ăn mặc giống như vậy ở gần ga. Một nữ nhân viên văn phòng nhìn thấy anh ta chẳng làm gì cả mà chỉ lang thang ở đó thôi. Chúng tôi có dán bức phác họa này ở nhà ga, chị ta nhìn thấy và báo cho chúng tôi.”

“Cũng có những người hợp tác tốt nhĩ. Cậu thử hỏi kỹ hơn người phụ nữ đó xem thế nào.”

“Chẳng cần bảo thì tôi cũng hỏi rồi. Nhưng có vẻ người chị ta nhìn thấy khác với nạn nhân.”

“Sao cậu biết?”

“Ga chị ta nói không phải là ga Shinozaki mà là trước đó một ga, ga Mizue. Khuôn mặt cũng khác. Khi chúng tôi đưa ảnh nạn nhân cho chị ta xem thì chị ta bảo hình như mặt anh ta tròn hơn.”

“Mặt tròn?”

“Ừ, công việc của bọn tôi cứ luôn đi vào ngõ cụt như vậy đó. Không như công việc của cậu chỉ cần đúng lý thuyết là được công nhận.” Kusanagi vừa nói vừa dùng đũa hớt nốt những miếng khoai tây đã bị vỡ.

Yugawa không phản ứng gì trước câu nói của Kusanagi. Khi Kusanagi ngẩng lên thì thấy Yugawa đang nhìn vào không trung, hai bàn tay khẽ lồng vào nhau. Kusanagi biết rõ hình ảnh này của nhà vật lý mỗi khi anh phải suy nghĩ điều gì.

Ánh mắt của Yugawa dần dần tập trung hơn. Rồi ánh mắt đó quay về phía Kusanagi.

“Mặt của nạn nhân bị đập nát đúng không?”

“Đúng vậy. Vân tay cũng bị đốt sạch. Có vẻ như hung thủ không muốn cảnh sát tìm ra tung tích nạn nhân.”

“Hung thủ dùng vật gì để đập nát mặt nạn nhân?”

Sau khi nhìn quanh không có ai, Kusanagi chồm hẳn người lên bàn và nói:

“Chúng tôi chưa phát hiện được nhưng có lẽ hung thủ đã chuẩn bị búa hay cái gì đó tương tự. Hung thủ dùng cái đó đập nhiều nhát vào mặt nạn nhân để làm vỡ xương. Răng và cằm cũng bị đập nát nên chúng tôi không thể đối chiếu với bệnh án bên nha khoa.”

“Hung thủ dùng búa à...” Yugawa vừa dùng đũa để xấn củ cải trong nồi lẩu vừa lẩm bẩm.

“Thì sao cơ?” Kusanagi hỏi.

“Giả sử người phụ nữ ở quán cơm hộp đó là hung thủ, cậu thử nghĩ xem, ngày hôm đó chị ta sẽ hành động thế nào? Cậu cho rằng việc đi xem phim là nói dối.”

“Tôi không cho rằng đó là nói dối.”

“Được rồi. Thế kể cho tôi xem suy luận của cậu thế nào.” Yugawa giơ một tay lên ra hiệu, tay kia cầm cốc bia lên uống.

Kusanagi nhăn mặt. Anh liếm môi.

“Cũng không hẳn là suy luận, nhưng tôi nghĩ thế này... Người phụ nữ làm ở cửa hàng cơm hộp... mà thôi, cứ gọi là chị A cho tiện. Chị A làm việc xong và ra khỏi cửa hàng lúc hơn sáu giờ. Từ cửa hàng đi bộ đến ga Hamacho mất khoảng mười phút. Chị ta đi tàu điện ngầm tới ga Shinozaki mất khoảng hai mươi phút nữa. Giả sử từ Shinozaki, chị ta đi xe buýt hoặc taxi đến gần hiện trường vụ án là sông Edogawa thì chắc chắn bảy giờ chị ta đến nơi.”

“Thế lúc đó nạn nhân làm gì?”

“Nạn nhân cũng đang trên đường đến hiện trường. Có thể anh ta hẹn với chị A. Tuy nhiên để đến ga Shinozaki, nạn nhân lại dùng xe đạp.”

“Xe đạp?”

“Đúng. Bên cạnh xác nạn nhân có một chiếc xe đạp. Dấu vân tay trên xe

trùng với dấu vân tay của nạn nhân.”

“Vân tay? Chẳng phải là vân tay đã bị đốt hết à?”

Kusanagi gật đầu.

“Chúng tôi xác định được dấu vân tay sau khi tìm được tung tích của nạn nhân. Ý tôi là trùng với dấu vân tay thu được ở căn phòng nạn nhân thuê. À, tôi hiểu điều cậu định nói rồi. Nghĩa là dù có thể chứng minh người thuê phòng sử dụng xe đạp nhưng chưa chắc đó là nạn nhân đúng không? Có thể thủ phạm chính là người thuê phòng và sử dụng chiếc xe đạp đó. Nhưng tôi cũng đã kiểm tra mẫu tóc tìm được ở phòng trọ. Nó trùng với tóc của nạn nhân. Hiện bọn tôi cũng đang kiểm tra AND.”

Yugawa nhăn mặt trước kiểu nói nhanh của Kusanagi.

“Hiện tại tôi không nghĩ là cảnh sát có nhầm lẫn gì trong việc xác định tung tích nạn nhân. Tôi quan tâm tới chi tiết là chiếc xe đạp kia. Nạn nhân để xe đạp ở ga Shinozaki à?”

“À chuyện đó thì...”

Kusanagi kể cho Yugawa chuyện về chiếc xe đạp bị mất cắp.

Sau cặp kính gọng vàng, đôi mắt Yugawa mở to chăm chú.

“Nghĩa là nạn nhân mất công lấy trộm xe đạp ở ga để đi đến hiện trường mà không đi xe buýt hay taxi?”

“Đúng vậy. Chúng tôi điều tra và biết được nạn nhân đang thất nghiệp, hầu như không có tiền. Có thể anh ta tiếc cả tiền đi xe buýt chẳng?”

Yugawa ngồi khoanh tay, gương mặt có vẻ không hài lòng. Hơi thở anh phả mạnh từ đằng mũi.

“Được rồi. Như vậy chị A và nạn nhân gặp nhau tại hiện trường. Cậu kể tiếp đi.”

“Mặc dù có hẹn gặp nhưng chị A trốn ở đâu đó. Khi thấy nạn nhân xuất hiện, chị ta nhẹ nhàng lại gần từ phía sau. Chị ta quàng chiếc dây thừng vào cổ nạn nhân và siết thật mạnh.”

“Khoan đã.” Yugawa giơ một tay ra hiệu. “Nạn nhân cao bao nhiêu?”

“Khoảng hơn một mét bảy.” Kusanagi trả lời, cố kiềm chế cảm giác muốn tặc lưỡi. Anh hiểu Yugawa muốn nói gì.

“Còn chị A?”

“Khoảng một mét sáu gì đó.”

“Nghĩa là chênh nhau hơn mười centimet.” Yugawa chống cằm, nhếch môi. “Cậu hiểu ý tôi muốn nói rồi chứ?”

“Đúng là khó mà thắt cổ được người cao hơn mình. Từ góc của vết thắt trên cổ nạn nhân thì rõ ràng là nạn nhân bị thắt cổ từ trên. Tuy nhiên cũng có thể lúc đó nạn nhân đang ngồi, ngồi trên xe đạp chẳng hạn.”

“Ra thế? Cậu đang ngụ ý biện đây à?”

“Đó không phải là ngụ ý biện.” Kusanagi đăm xuống mặt bàn.

“Thế còn sau đó? Hung thủ cởi quần áo nạn nhân, dùng chiếc búa mang

theo đập nát mặt nạn nhân và dùng bật lửa đốt sạch các vân tay. Rồi sau đó đốt quần áo và chạy khỏi hiện trường. Đúng thế không?”

“VẬY thì việc có mặt ở Kishincho lúc chín giờ là không thể.”

“Về mặt thời gian thì đúng là không thể. Cách suy luận đó có quá nhiều điểm vô lý. Không phải là tất cả mọi người ở đội điều tra đồng ý với suy nghĩ đó của cậu đây chứ?”

Kusanagi bặm môi, uống cạn cốc bia. Anh gọi thêm bia với người phục vụ đi ngang qua, sau đó quay về phía Yugawa.

“Nhiều người trong đội cho rằng phụ nữ thì không thể làm được việc đó.”

“CÓ lẽ thế. Dù có tấn công bất ngờ đi nữa nhưng nếu người đàn ông chống cự thì không thể nào thất cổ được anh ta. Mà người đàn ông đó chắc chắn sẽ chống cự. Ngay cả việc xử lý cái xác cũng là khó đối với một phụ nữ. Đáng tiếc là tôi không thể tán thành với ý kiến này.”

“Tôi cũng nghĩ cậu sẽ nói thế. Bản thân tôi cũng không tin suy luận này là đúng. Tôi chỉ nghĩ đó là một trong nhiều khả năng thôi.”

“Cậu nói như thể còn có ý tưởng khác nữa ấy. Đến đây rồi thì cậu đừng giấu nữa. Thử kể cho tôi nghe giả thiết khác xem nào.”

“Không phải tôi giấu gì cả. Giả thiết tôi vừa nói ở vào trường hợp nơi tìm thấy cái xác là hiện trường vụ án. Cũng có thể có trường hợp giết ở một nơi khác và đem vớt tại hiện trường. Hiện giờ có nhiều người trong tổ điều tra nghiêng về giả thiết đó. Tạm gác chuyện chị A có phải là thủ phạm hay không sang một bên.”

“Chẳng phải thông thường thì sẽ nghĩ theo cách đó là gì. Nhưng sao lại không cho đó là giả thiết đầu tiên. Tại sao thế?”

“Đơn giản thôi. Nếu chị A là thủ phạm thì không có chuyện đó. Chị ta không có xe ô tô. Vả lại chị ta cũng không biết lái xe. Như vậy là không có cách gì để chở cái xác.”

“Ra vậy. Đó là điều không thể bỏ qua.”

“Ngoài ra còn chuyện về chiếc xe đạp ở hiện trường nữa. Có thể coi đây là cách nguy trang rằng đó là nơi xảy ra vụ án nhưng nếu thế thì việc để lại dấu vân tay ở hiện trường chẳng còn ý nghĩ gì nữa. Vì dấu vân tay ở trên thì thế đã bị đốt cháy hết.”

“Đúng là chiếc xe đạp đó vẫn còn là một dấu hỏi, theo tất cả các nghĩa.” Yugawa gõ năm đầu ngón tay trên mép bàn như thể đang chơi đàn piano. Anh dừng lại và nói: “Dù sao thì cũng nên nghĩ theo hướng thủ phạm là nam giới nhĩ.”

“Phần lớn mọi người trong đội điều tra đều nghĩ vậy. Nhưng điều đó không có nghĩa là tách riêng chị A ra.”

“Nghĩa là chị A có đồng phạm là nam giới?”

“Hiện giờ bọn tôi đang thanh lọc những người xung quanh chị ta. Trước kia chị ta từng là tiếp viên nên rất có khả năng có mối quan hệ với đàn ông.”

“Tiếp viên cả nước này mà nghe cậu nói thế chắc sẽ nổi khùng lên mất.” Yugawa nhăn mặt cười và uống bia. Nhưng rồi nét mặt anh trở lại nghiêm nghị: “Cho tôi xem bức phác họa ban nãy được không?”

“Cái này á?” Kusanagi đưa bức phác họa quần áo của nạn nhân ra.

Yugawa nhìn bức ảnh, lẩm bẩm:

“Hung thủ cởi quần áo nạn nhân ra để làm gì nhỉ?”

“Có lẽ là để che giấu tung tích nạn nhân chăng?”

“Nếu thế thì chỉ cần đem quần áo đi thôi là được. Vì quần áo không cháy hết nên cảnh sát vẽ lại được quần áo như thế này.”

“Chắc do hung thủ vội quá.”

“Từ trước tới giờ, ngoài ví và bằng lái xe ra, có xác định tung tích bằng quần áo và giày không? Việc cởi quần áo của nạn nhân có rủi ro rất lớn. Trong khi hung thủ muốn chạy trốn càng sớm càng tốt.”

“Tóm lại ý cậu là sao? Có lý do khác để hung thủ cởi quần áo nạn nhân?”

“Tôi không thể khẳng định. Tuy nhiên giả sử như có, nếu chưa tìm ra được điều đó thì các cậu không thể bắt được hung thủ đâu.” Yugawa di ngón tay vẽ một dấu hỏi lớn trên bức phác họa.

Kết quả thi cuối kì môn toán của lớp ba khối mười một vô cùng thảm hại. Không chỉ có lớp ba mà cả khối mười một đều rất tệ. Ishigami cảm thấy cứ mỗi một năm, khả năng động não của học sinh lại càng kém đi.

Sau khi trả bài đi. Ishigami thông báo lịch thi lại. Ở trường này, tất cả các môn đều có một mức giới hạn điểm tối thiểu, học sinh nếu không đạt được mức điểm đó thì sẽ không được lên lớp. Tất nhiên là trên thực tế, các kì thi lại được tổ chức rất nhiều lần nên chẳng có mấy học sinh bị ở lại lớp.

Học sinh tỏ vẻ không thích khi nghe thấy lịch thi lại. Đó là phản ứng thường thấy nên Ishigami không quan tâm. Tuy nhiên có một học sinh nói vọng về phía Ishigami.

“Thưa thầy, có những trường đại học không thi đầu vào bằng môn toán. Ai thi vào những trường đó thì điểm môn toán thế nào mà chẳng được hả thầy.”

Ishigami nhìn về phía có tiếng nói. Cậu học sinh tên là Morioka. Cậu ta đưa tay gãi gãi gáy và nói với các bạn xung quanh: “*Mọi người nhỉ!*”

Tuy không phải là giáo viên chủ nhiệm nhưng Ishigami cũng biết cậu Morioka nhỏ con này là thủ lĩnh của lớp. Cậu ta bị nhắc nhở nhiều lần vì lén dùng xe máy đi học.

“Em sẽ thi trường như thế hả Morioka?” Ishigami hỏi.

“Nếu thi thì em sẽ chọn trường như thế tuy bây giờ em chưa muốn học lên đại học. Nhưng dù thế nào thì lên lớp mười hai, em sẽ không học môn toán nữa. Điểm toán sẽ chẳng quan trọng gì đối với em. Ngay cả thầy cũng mệt vì phải dạy những đứa dốt như bọn em rồi. Thôi thì chúng ta, nói thế nào nhỉ,

hãy cư xử như người lớn với nhau.”

Cả lớp cười ồ lên trước câu nói cuối cùng của Morioka. Ishigami mỉm cười.

“Nếu em nghĩ tới các thầy thì hãy đỗ trong kì thi lại lần tới. Phạm vi chỉ có phân vi phân và tích phân thôi. Chẳng có gì đáng kể cả.”

Morioka tặc lưỡi một cái rất to. Cậu ta thu hai chân đang dạng ra hai bên rồi vất tréo lên nhau.

“Vi phân với tích phân thì có ích cho việc gì ạ? Có vẻ như chỉ phí thời gian.”

Ishigami đang quay lên bảng, định chữa bài thi cuối kì nhưng anh quay lại khi nghe thấy câu nói của Morioka. Đó là câu hỏi anh không thể bỏ qua.

“Em thích xe máy, đúng không nhỉ? Em đã xem đua xe bao giờ chưa?”

Morioka bối rối gật đầu trước câu hỏi bất ngờ của Ishigami.

“Các tay đua không chạy xe với một vận tốc nhất định. Họ luôn luôn thay đổi vận tốc, không chỉ để thích ứng với địa hình và hướng gió mà còn vì những lý do mang tính chiến thuật nữa. Việc phán đoán ngay tức thì xem chỗ nào nên giảm tốc, chỗ nào nên tăng tốc và tăng như thế nào sẽ quyết định việc thắng hay thua. Em có hiểu không?”

“Em hiểu, nhưng việc đó thì có liên quan gì tới toán học?”

“Mức tăng tốc này chính là phép vi phân của vận tốc tại thời điểm đó. Còn cự ly đua chính là phép tích phân của vận tốc liên tục thay đổi. Trong một cuộc đua, tất nhiên xe nào cũng chạy cùng một cự ly nhưng để giành chiến thắng thì việc tính vi phân vận tốc sẽ là yếu tố rất quan trọng. Thế nào, có phải vi phân và tích phân không có ích cho việc gì không?”

Mặt Morioka có vẻ bối rối, có lẽ cậu không hiểu điều Ishigami vừa nói lắm.

“Nhưng mà những tay đua họ có nghĩ đến việc đó không? Tích phân với cả vi phân ấy. Em nghĩ thắng hay thua là bằng kinh nghiệm và cảm giác thôi.”

“Tất nhiên. Nhưng những nhân viên hỗ trợ cho các tay đua thì có nghĩ đến đấy. Để lên chiến lược cho tay đua, họ sẽ phải mô phỏng thật chi tiết nhiều lần xem tăng tốc ở đoạn nào và tăng tốc như thế nào thì có thể giành phần thắng. Khi ấy họ phải dùng đến phép tích phân và vi phân. Có lẽ bản thân họ cũng không biết là mình đang sử dụng tích phân và vi phân nhưng việc học sử dụng phân mềm có ứng dụng vi phân và tích phân là sự thật.”

“Nếu thế thì chỉ cần người làm ra phần mềm đó học toán thôi phải không ạ?”

“Có lẽ vậy, nhưng không hẳn là em sẽ không trở thành người như vậy phải không Morioka?”

Morioka ưỡn người ra đằng sau.

“Em không trở thành người như thế đâu.”

“Không phải là em thì sẽ là ai đó đang có mặt ở đây. Giờ toán là để cho một ai đó như thế.” Ishigami nhìn xuống cả lớp. “Thầy nói cho các em biết, những điều thầy đang dạy các em mới chỉ là cánh cửa để bước vào thế giới toán học mà thôi. Nếu các em không biết cánh cửa đó ở đâu thì các em không thể đi vào bên trong được. Tất nhiên, em nào không thích thì không cần vào. Thầy kiểm tra các em là chỉ muốn xem các em có biết công vào ở chỗ nào hay không thôi.”

Năm nào cũng có học sinh hỏi học toán để làm gì. Mỗi lần như vậy, Ishigami lại nói những điều tương tự. Lần này, do biết Morioka thích xe máy nên anh lấy ví dụ về đua xe. Năm ngoái, với một học sinh muốn trở thành nhạc sĩ, anh đã kể về toán học được dùng trong kỹ thuật âm thanh như thế nào. Đối với Ishigami, những chuyện như thế không có gì đáng kể.

Kết thúc giờ học, anh về phòng giáo viên thì thấy trên bàn có tờ giấy nhắn. Trong đó có ghi một số điện thoại di động và dòng chữ viết vội: *Có điện thoại của một người tên là Yugawa*. Đây là chữ của một đồng nghiệp dạy toán.

Tự nhiên trông ngược Ishigami đập thành thịch. “*Không hiểu anh chàng Yugawa đó có việc gì đây?*”

Cầm điện thoại di động trên tay, Ishigami đi ra hành lang. Anh bấm số điện thoại trên tờ giấy và nhận được tiếng trả lời chỉ sau một tiếng chuông.

“Xin lỗi vì gọi cậu vào lúc này.” Yugawa bất ngờ lên tiếng trước.

“Có chuyện gì gấp à?”

“Ừ, nếu nói là gấp thì cũng gấp thật. Ta gặp nhau bây giờ được không?”

“Bây giờ à? Tôi vẫn còn một chút việc phải làm. Khoảng sau năm giờ thì được.”

Giờ toán ban nãy của Ishigami là tiết thứ sáu nên bây giờ đang là giờ họp lớp. Ishigami không chủ nhiệm lớp nào nên anh không phải họp lớp. Việc khóa cửa phòng tập Judo, anh có thể nhờ một giáo viên khác.

“Vậy năm giờ tôi chờ cậu ở cổng chính nhé. Được không?”

“Được. Nhưng bây giờ cậu đang ở đâu đấy?”

“Ở ngay cạnh trường cậu. Hẹn gặp cậu sau nhé.”

“Ừ.”

Tay Ishigami vẫn giữ chặt điện thoại dù đã cúp máy. Không biết có chuyện gì gấp đến mức mà Yugawa phải tới tận đây?

Sau khi Ishigami chấm xong bài thi và chuẩn bị ra về thì cũng vừa đến năm giờ. Anh rời khỏi phòng giáo viên, đi tắt ngang qua sân để ra cổng chính.

Anh nhìn thấy Yugawa khoác chiếc áo choàng màu đen, đứng bên cạnh cây cầu vượt ngay trước cổng trường.

“Xin lỗi cậu nhé.” Yugawa mỉm cười lên tiếng trước.

“Có chuyện gì mà tự nhiên anh đến tận đây thế?” Ishigami cũng làm điệu

nét mặt.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé.”

Yugawa bắt đầu đi dọc theo đường Kyobashi.

“Không, đường này cơ.” Ishigami chỉ vào một ngõ nhỏ bên đường. “Đi thẳng đường này thì đến nhà tôi gần hơn.”

“Tôi muốn đến đằng kia cơ. Chỗ cửa hàng cơm hộp ấy.” Yugawa nói không chút do dự.

“Cửa hàng cơm hộp? Tại sao?” Ishigami cảm thấy da mình căng ra.

“Tại sao à? Thì để mua cơm hộp. Đương nhiên là thế rồi. Hôm nay tôi chẳng có thời gian để rẽ vào đâu đó ăn uống thông thả nên định ăn luôn bữa tối bây giờ. Cửa hàng cơm đó ngon đấy chứ. Sáng nào cậu chả mua ở đấy còn gì.”

“Ra thế. Vậy thì đi thôi.” Ishigami quay lại hướng đó.

Hai người sánh bước về phía cầu Kyobashi. Một chiếc xe tải lớn chạy ngang qua.

“Hôm vừa rồi tôi có gặp Kusanagi. Cậu điều tra viên đến nhà cậu hôm trước ấy.”

Ishigami cảm thấy căng thẳng trước lời nói của Yugawa. Dự cảm không hay trong anh càng lớn hơn.

“Anh ấy có chuyện gì à?”

“Cũng chẳng có gì quan trọng cả. Mỗi khi cậu ta bế tắc trong công việc thì lại đến chỗ tôi than phiền. Lúc nào cậu ta cũng có những vấn đề rắc rối khó giải quyết thấu đáo. Trước đây, cậu ta từng bảo tôi giải thích về hiện tượng đồ vật tự di chuyển. Thật là phiền phức.”

Yugawa bắt đầu kể về vụ đồ đạc tự di chuyển. Quả thật đó là một vụ rất hấp dẫn. Nhưng chắc chắn Yugawa không cất công đến gặp Ishigami để kể về chuyện đó. Ishigami định hỏi xem Yugawa đến gặp mình vì chuyện gì thì anh đã nhìn thấy biển quán Mỹ Nhân.

Ishigami thấy bất an khi cùng Yugawa bước vào cửa hàng. Anh không đoán được Yasuko sẽ phản ứng thế nào khi thấy hai người. Bản thân việc Ishigami đến cửa hàng vào giờ này đã không bình thường rồi, đằng này anh còn dẫn theo cả người khác nữa nên có lẽ Yasuko sẽ nghĩ đến những chuyện không hay khác. Anh cầu cho Yasuko sẽ cư xử thật tự nhiên.

Yugawa mở cửa quán Mỹ Nhân và bước vào trong mà chẳng mảy may để ý tới những suy nghĩ của Ishigami. Không còn cách nào khác, Ishigami cũng theo vào. Yasuko đang tiếp một khách hàng.

“Xin mời vào.” Yasuko tươi cười chào đón Yugawa, sau đó chị nhìn sang Ishigami. Ngay lập tức, nét ngạc nhiên và bối rối hiện lên trên gương mặt chị. Nụ cười cũng tắt lịm giữa chừng.

“Anh ấy làm sao à?” Yugawa hỏi, có vẻ như đã nhận ra thái độ của Yasuko.

“À không,” Yasuko lắc đầu, cười ngượng ngịu “Anh ấy là hàng xóm của tôi, vẫn hay đến đây mua...”

“À, ra vậy. Tôi có nghe anh ấy kể về cửa hàng nên muốn ăn thử một lần.”

“Cảm ơn anh,” Yasuko cúi đầu.

“Tôi là bạn học cùng đại học với anh ấy.” Yugawa quay về phía Ishigami. “Mới đây tôi cũng vừa qua nhà anh ấy chơi.”

“À...” Yasuko gật đầu.

“Anh ấy có kể với chị rồi à?”

“Vâng, chỉ một chút thôi.”

“Vậy à? À, cửa hàng mình có loại nào ngon nhỉ? Anh ấy thường mua loại nào?”

“Anh Ishigami hay mua loại thường. Nhưng hôm nay loại đó hết mất rồi.”

“Tiếc quá! Vậy loại nào ngon? Loại nào trông cũng ngon cả.”

Trong lúc Yugawa chọn cơm hộp thì Ishigami quan sát phía bên ngoài qua tấm cửa kính. Anh nghĩ chắc đang có điều tra viên theo dõi quanh đây. Không thể để họ thấy anh thân mật với Yasuko.

“*Nhưng mà trước đó...*” Ishigami đưa mắt nhìn Yugawa, “*Liệu có tin được người này không? Có cần phải cảnh giác với anh ta không? Anh ta là bạn thân của tay điều tra viên Kusanagi nên có lẽ mọi việc ở đây lúc này sẽ được anh ta thông báo cho cảnh sát*”

Có vẻ như Yugawa đã chọn xong cơm hộp. Yasuko gọi trong bếp chuẩn bị.

Đúng lúc đó, cửa bật mở, một người đàn ông bước vào. Ishigami nhìn ra cửa một cách không chủ ý và bất giác cắn chặt môi.

Người đàn ông mặc chiếc áo khoác màu nâu tối ôm sát người chính là người hôm nọ Ishigami nhìn thấy trước khu nhà. Anh ta đưa Yasuko về bằng taxi. Ishigami lúc ấy đứng cầm ô che mưa, nhìn họ trò chuyện thân mật. Người đàn ông không nhận ra Ishigami. Anh ta đợi Yasuko từ trong bếp quay ra.

Rồi Yasuko cũng trở lại quầy hàng. Chị nhìn thấy người khách mới vào và tỏ ra bất ngờ.

Người đàn ông không nói gì. Anh ta cười và khẽ cúi chào. Chắc anh ta nghĩ đợi hết khách rồi mới nói chuyện.

“*Người đàn ông này là ai?*” Ishigami thầm nghĩ. “*Anh ta từ đâu tới? Bắt đầu thân thiết với Yasuko từ khi nào?*”

Ishigami vẫn còn nhớ rõ nét mặt của Yasuko lúc chị xuống xe taxi. Đó là một khuôn mặt rạng rỡ mà Ishigami chưa từng thấy. Đó không phải là khuôn mặt của một người mẹ, cũng không phải khuôn mặt của một nhân viên cửa hàng cơm hộp. Phải chăng đó chính là khuôn mặt thật của Yasuko? Khuôn mặt của một người đàn bà?

“*Cô ấy dành cho người đàn ông này khuôn mặt chưa bao giờ dành cho*

mình” Ishigami lần lượt nhìn người đàn ông lạ mặt và Yasuko. Có thể cảm nhận được bầu không khí giữa hai người đang xao động. Cảm giác bồn chồn lan tỏa khắp người anh.

Suất cơm Yugawa gọi đã làm xong. Yugawa nhận cơm hộp, trả tiền rồi quay sang Ishigami: “Xin lỗi vì bắt cậu phải đợi”

Sau khi rời khỏi quán Mỹ nhân, hai người rẽ xuống bờ sông Sumida từ đoạn chân cầu Kyobashi. Họ tiếp tục đi dọc bờ sông.

“Có chuyện gì với người đàn ông đó à?” Yugawa hỏi.

“Sao cơ?”

“Người đàn ông vào sau chúng ta ấy. Có vẻ như cậu để ý tới người đàn ông đó.”

Ishigami giật mình, đồng thời sửng sốt trước con mắt tinh tường của người bạn cũ.

“Thế à? Tôi hoàn toàn không biết anh ta.” Ishigami cố gắng tỏ ra bình thường.

“Ừ, nếu vậy thì thôi.” Yugawa không để lộ ra vẻ nghi ngờ.

“À, thế việc gấp của cậu là gì thế? Không phải là mỗi việc đến mua cơm hộp đấy chứ?”

“À đúng rồi. Tôi chưa nói vào việc chính.” Yugawa nhăn mặt. “Như tôi có nói ban nãy, cái anh chàng tên là Kusanagi ấy, hay đến chỗ tôi để thảo luận những vấn đề rắc rối. Lần này cũng thế, ngay khi biết cậu sống cạnh người phụ nữ làm ở cửa hàng cơm hộp, cậu ta lại đến chỗ tôi. Cậu ta đã đề nghị tôi một việc không lấy gì làm vui vẻ lắm.”

“Nghĩa là sao?”

“Có vẻ cảnh sát vẫn nghi ngờ chị ta. Nhưng họ chẳng có được bằng chứng nào chứng minh chị ta có tội cả. Vì thế họ tính đến chuyện sẽ theo dõi nhất cử nhất động của chị ta. Nhưng dù sao vẫn sẽ có mặt hạn chế khi theo dõi. Vậy nên họ để ý tới cậu.”

“Đừng đùa! Họ định bảo tôi theo dõi chị ta?”

“Tôi không đùa đâu. Gọi là theo dõi nhưng không phải là 24/24. Họ chỉ muốn cậu để ý một chút tới nhà bên cạnh, nếu thấy có gì khác thường thì báo lại. Tóm lại, họ muốn cậu làm gián điệp cho họ. Quả thật đó là đề nghị khiếm nhã, nếu không muốn nói là quá thất lễ với cậu.”

“Vậy cậu đến đây để nhờ tôi việc đó hả Yugawa?”

“Đúng vậy! Cảnh sát sẽ có lời đề nghị chính thức sau. Nhưng họ nhờ tôi thăm dò trước. Với tôi, cậu có từ chối cũng chẳng sao, mà thậm chí tôi còn nghĩ là cậu nên từ chối. Nhưng nói gì thì nói, đây cũng là nghĩa vụ khi sống trong xã hội này.”

Tâm trạng của Yugawa có vẻ bối rối. Tuy nhiên Ishigami cũng băn khoăn liệu có phải cảnh sát đề nghị dân thường làm một việc như vậy không?

“Việc cậu cất công đến quán Mỹ Nhân cũng liên quan đến việc này à?”

“Nói thật là đúng như vậy. Tôi muốn tận mắt thấy người phụ nữ đang bị tình nghi đó một lần. Nhưng tôi không thể nghĩ rằng chị ấy là kẻ giết người.”

Ishigami định nói rằng “*Tôi cũng nghĩ thế*” nhưng lại thôi và thốt ra một câu hoàn toàn trái ngược:

“Nhưng không thể đánh giá con người qua bề ngoài được.”

“Có lẽ vậy. Thế ý cậu thế nào? Nếu cảnh sát đề nghị cậu việc đó, cậu có nhận lời không?”

Ishigami lắc đầu.

“Nói thật là tôi muốn từ chối. Theo dõi cuộc sống của người khác không phù hợp với sở thích của tôi, hơn nữa tôi cũng chẳng có thời gian. Trông vậy thôi nhưng tôi cũng khá bận.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Vậy tôi sẽ nói lại với Kusanagi. Chuyện này dừng ở đây nhé. Xin lỗi nếu làm cậu phật ý.”

“Không có gì đâu.”

Họ đi đến gần cầu Shin-ohashi. Những ngôi nhà của người vô gia cư bắt đầu hiện ra.

“Vụ án xảy ra hôm mùng Mười tháng ba nhỉ.” Yugawa nói. “Kusanagi nói hôm đó cậu về nhà khá sớm.”

“Vì tôi cũng chẳng có chỗ nào để ghé qua cả. Hình như tôi trả lời với cậu điều tra viên là tôi về nhà khoảng bảy giờ thì phải.”

“Sau khi về nhà, như thường lệ cậu lại chiến đấu với những bài toán siêu khó à?”

“Ừ, thường là thế.”

Vừa trả lời, Ishigami vừa nghĩ không biết có phải người đàn ông này đang kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của mình không? Nếu vậy thì chứng tỏ anh ta đang nghi ngờ Ishigami điều gì đó.

“À mà tôi chưa bao giờ nghe về sở thích của cậu? Ngoài toán học ra, cậu có thích gì không?”

Ishigami bật cười:

“Chẳng có gì đáng gọi là sở thích cả. Chỉ có toán học mới đáng được coi là sở thích thôi.”

“Cậu không làm gì để thay đổi không khí à? Lái xe chẳng hạn.” Yugawa dùng một tay để diễn tả động tác lái xe.

“Dù có muốn thì cũng không thể. Tôi không có xe.”

“Nhưng chắc cậu có bằng lái chứ?”

“Nếu không có thì cậu thấy lạ lắm à?”

“Làm gì có chuyện đó. Tôi nghĩ bận đến mấy thì chắc cậu vẫn phải có thời gian đi học lái xe mà.”

“Sau khi từ bỏ ý định học tiếp, tôi cũng gấp rút đi lấy bằng vì nghĩ có thể sẽ giúp ích cho công việc. Nhưng thực tế thì công việc chẳng liên quan gì đến lái xe.” Nói xong Ishigami nhìn Yugawa. “Cậu muốn xác minh xem tôi

có thể lái xe không à?”

Yugawa chớp mắt về ngạc nhiên: “Không. Sao cậu lại hỏi thế?”

“Vì tôi cảm thấy thế.”

“Tôi chẳng có ý gì đâu. Tôi nghĩ chắc cậu cũng lái xe đi chơi đây đó chứ. Thỉnh thoảng tôi cũng muốn nói với cậu chuyện gì đó ngoài toán học.”

“Ngoài chuyện toán học và vụ án giết người phải không?”

Yugawa định nói câu gì đó mỉa mai nhưng anh lại phá lên cười: “Ừ, đúng thế.”

Họ đi gần tới phía dưới cầu Shin-ohashi. Một người đàn ông với mái đầu bạc trắng đặt cái nồi lên bếp gas du lịch để nấu gì đó. Bên cạnh ông ta là một cái bình chừng hai lít. Một vài người vô gia cư khác đang ở ngoài lều.

“Thôi, xin phép anh ở đây. Xin lỗi vì đã nói với cậu chuyện chẳng hay ho gì.” Yugawa nói khi đi lên bậc thang cầu Shin-ohashi.

“Cho tôi gửi lời xin lỗi tới cậu bạn điều tra viên Kusanagi. Tôi chẳng giúp gì được.”

“Cậu không phải xin lỗi. Thế hôm nào chúng ta lại gặp nhé?”

“Tất nhiên, không vấn đề gì.”

“Chúng ta sẽ vừa uống rượu, vừa nói chuyện về toán học.”

“Không phải là chuyện về toán học và vụ giết người à?”

Yugawa nhún vai, chun chun mũi.

“Có lẽ vậy. À, tôi vừa nghĩ ra một bài toán mới. Khi nào có thời gian, cậu giải giúp tôi được không?”

“Bài thế nào?”

“Giữa việc nghĩ ra một bài toán học búa và việc giải bài toán đó, việc nào khó hơn? Mà bài toán đó chắc chắn là có lời giải. Thế nào? Thú vị đấy chứ?”

“Ừ, rất thú vị.” Ishigami nhìn vào mặt Yugawa. “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Yugawa gật đầu, quay người và cứ thế bước đi.

MÓN TÔM HÙM hết cũng vừa lúc rượu trong chai cạn sạch. Yasuko uống nốt chỗ rượu trong cốc rồi khẽ thở dài. Chị thầm nghĩ không biết lần cuối cùng mình ăn món Ý đúng kiểu là khi nào.

“Em uống chút gì nữa không?” Kudo hỏi. Má anh bắt đầu hơi ửng đỏ.

“Không em đủ rồi. Anh gọi thêm gì đi.”

“Anh cũng thôi. Để dành cho món tráng miệng.” Kudo nheo mắt, dùng khăn ăn lau miệng.

Hồi còn làm tiếp viên, Yasuko từng đi ăn với Kudo vài lần. Dù là ăn món Pháp hay món Ý, chưa lần nào anh chỉ uống có một chai.

“Anh bớt uống rượu rồi à?”

Kudo trông như thể đang suy nghĩ điều gì đó trước câu hỏi của Yasuko. Anh gật đầu.

“Ừ, anh uống ít hơn trước đây. Có lẽ tại có tuổi rồi.”

“Như vậy thì hơn. Cần phải giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn em.” Kudo cười.

Yasuko được mời ăn tối từ buổi trưa. Kudo gọi vào số di động của Yasuko và chị nhận lời mặc dù hơi băn khoăn. Lý do đương nhiên là vì vụ án. Chị đã tự nhủ với mình rằng ở thời điểm quan trọng thế này thì không nên vui vẻ đi ăn tối với người ngoài. Chị cũng cảm thấy có lỗi với Misato nữa. Chắc chắn con bé sợ những cuộc tra hỏi của cảnh sát hơn cả chị. Thêm nữa, chị còn băn khoăn cả về Ishigami, người đã giúp đỡ mẹ con chị che giấu vụ án này vô điều kiện.

Nhưng Yasuko cũng nghĩ: *“Chẳng phải lúc này việc cư xử như bình thường là rất quan trọng hay sao? Người đàn ông giúp đỡ mình từ hồi còn làm tiếp viên mời đi ăn tối, nếu không có lý do gì đặc biệt thì chẳng vấn đề gì mà không nhận lời cả”* nếu chị từ chối, đó mới là không bình thường. Điều này mà đến tai Sayoko thì chị còn bị nghi ngờ hơn.

Tuy nhiên bản thân chị cũng nhận ra rằng những lý do này thực ra chỉ là chống chế mà thôi. Lý do duy nhất khiến chị nhận lời đó là vì muốn gặp Kudo. Chỉ thế thôi.

Nói vậy nhưng chính chị cũng không hiểu mình có tình cảm yêu đương với Kudo hay không. Cho đến trước hôm gặp lại anh, hầu như chị không nhớ gì tới anh cả. Chị quý anh, nhưng có đúng là chỉ thế thôi không?

Mặc dù vậy, có một sự thật không thể chối cãi là ngay sau khi nhận lời mời của Kudo, Yasuko phấn chấn hẳn lên.

Tâm trạng hào hứng đó rất giống khi có hẹn với người yêu. Thậm chí chị còn thấy người mình nóng lên chút ít. Chị mang cả tâm trạng hào hứng đó tới

xin Sayoko cho nghỉ sớm rồi về nhà thay quần áo.

Phải chăng chị trở nên như vậy là vì muốn, dù chỉ một lúc thôi, thoát ra khỏi cái tình cảnh ngột ngạt mình đang mắc phải và quên những chuyện đau khổ kia đi? Hoặc có lẽ cái bản năng muốn được cư xử như một người phụ nữ bị chon chặt bấy lâu nay trong chị đã thức tỉnh?

Nhưng dù vì lý do gì đi nữa thì Yasuko không hề hối hận là đã đi ăn tối. Chị chỉ đi có một lát. Lâu lắm rồi chị mới được nếm trải cảm giác vui vẻ này dù trong lòng vẫn luôn thấy áy náy.

“Tối nay con gái em ăn uống thế nào?” Cầm cốc cà phê trên tay, Kudo hỏi.

“Em có nhắn lại trên điện thoại là *con hãy ăn cái gì đó ở ngoài* Chắc nó sẽ ăn pizza. Con bé rất thích pizza.”

“Anh thấy thương con bé. Trong khi chúng ta thì ăn ở đây thế này.”

“Nhưng em nghĩ nó sẽ thích vừa ăn pizza vừa xem ti vi ở nhà hơn là ăn ở những nơi này. Nó không thích những chỗ phải giữ ý giữ tứ.”

Kudo nhăn mặt và gật đầu. Anh đưa tay gãi mũi.

“Ừ, có lẽ thế. Hơn nữa lại phải ăn cùng một ông chú chẳng quen biết gì, con bé sẽ không thể ăn uống thoải mái được. Lần tới anh sẽ suy nghĩ thêm. Có lẽ nên đi tiệm kaiten zushi.”

“Cảm ơn anh. Nhưng anh đừng bận tâm tới con bé.”

“Anh không bận tâm gì. Anh muốn gặp con gái em.” Vừa uống cà phê, Kudo vừa khẽ liếc nhìn Yasuko.

Khi mời Yasuko đi ăn tối, Kudo cũng dặn chị dẫn cả con gái đi cùng. Chị cảm thấy đó là những lời nói thật lòng từ anh. Chị thấy vui vì anh đã bày tỏ sự chân thành với chị.

Dù vậy thì chị không thể dẫn Misato cùng đi. Việc cô bé không thích những nơi thế này là sự thật. Nhưng còn có lý do khác là lúc này chị không muốn để con tiếp xúc với người lạ nếu không cần thiết. Trong lúc nói chuyện ngộ nhỡ lại nhắc đến vụ án thì không biết con bé có thể giữ bình tĩnh hay không. Một lý do nữa là chị không muốn con bé thấy chị thể hiện cảm xúc của một người phụ nữ trước mặt Kudo.

“Anh thì sao hả Kudo? Anh không phải ăn tối với gia đình à?”

“Anh à?” Kudo đặt cốc cà phê xuống rồi chống hai tay lên bàn “Anh mời em đi ăn tối cũng là muốn nói với em về chuyện đó.”

Yasuko nghiêng đầu, chăm chú nhìn gương mặt của Kudo.

“Thật ra, hiện giờ anh đang sống một mình.”

“Sao cơ?” Yasuko buột miệng, mắt chị mở to.

“Vợ anh bị ung thư. Cô ấy bị ung thư lá lách. Mặc dù được phẫu thuật nhưng đã quá muộn. Cô ấy mất mùa hè năm ngoái. Vì cô ấy còn trẻ nên bệnh tiến triển rất nhanh. Từ lúc phát hiện đến lúc cô ấy mất chỉ thoáng một cái.”

Kudo nói với một giọng đều đều. Có lẽ vì thế nội dung câu chuyện đến tai Yasuko mà không hề có cảm giác là sự thật. Trong một vài giây, chị nhìn anh lơ đãng.

“Thật thế ư?” Cuối cùng thì chị chỉ nói được có vậy.

“Chuyện này anh làm sao mà đùa được.” Kudo cười.

“Vâng, nhưng em chẳng biết phải nói gì.” Yasuko cúi đầu. Chị liếm môi rồi ngẩng mặt lên. “Xin thành thật chia buồn cùng anh. Chắc anh vất vả lắm.”

“Ừ cũng nhiều việc. Nhưng cũng như anh vừa nói, chỉ là thoáng một cái thôi. Cô ấy thấy đau ở bên hông nên tới bệnh viện để khám. Đột nhiên bác sĩ gọi ra báo tin căn bệnh. Rồi nhập viện, phẫu thuật, nằm viện.... Tất cả giống như là bị đưa lên một cái băng chuyền vậy. Thời gian trôi mà mình cũng chẳng nhận ra. Rồi cô ấy mất. Đến giờ anh vẫn không biết là cô ấy có biết tên căn bệnh mà mình mắc phải hay không.” Kudo cầm lấy cốc uống nước.

“Chị ấy biết mình mắc bệnh từ khi nào vậy?”

Kudo nghiêng đầu sang một bên: “Hình như cuối năm kia....”

“Lúc đó em vẫn còn làm ở Marian. Lúc đấy anh vẫn còn đến chỗ em nhỉ.”

Kudo gượng cười, nhún vai:

“Thật là quá đáng, đúng không. Đáng lẽ người chồng không được đi uống rượu ở ngoài khi không biết vợ mình sống chết thế nào.”

Yasuko ngồi thẳng người. Chị không biết phải nói gì. Chị nhớ lại khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười của Kudo mỗi lần đến quán của chị.

“Nếu cho anh nói điều gì để biện hộ thì là anh đã rất mệt mỏi vì chuyện đó. Anh muốn được xoa dịu một chút nên đến đó để gặp em.” Kudo đưa tay gãi đầu. Phía trên mũi anh hiện lên nếp nhăn.

Yasuko vẫn không thốt ra được lời nào. Chị nhớ lại hồi chị nghỉ làm ở quán Marian, Kudo đã mang đến tặng chị một bó hoa vào ngày cuối cùng. Anh bảo với chị:

“Em hãy cố gắng và sống hạnh phúc nhé!”

Anh cảm thấy thế nào khi nói với chị câu đó? Anh chẳng hé miệng nửa lời dù còn gánh trên vai gánh nặng hơn cả chị. Anh còn chúc chị có một khởi đầu mới tốt đẹp.

“Anh làm em mất vui rồi!” Kudo rút bao thuốc như thể để che giấu sự bối rối. “Tóm lại, chuyện của anh là như vậy. Anh chỉ muốn nói rằng em không cần phải lo lắng gì nữa về gia đình anh.”

“À, thế còn con trai anh? Năm nay nó thi đại học à?”

“Anh gửi con trai về cho bố mẹ anh chăm sóc. Ở đó gần trường nó hơn, hơn nữa anh cũng không thể nấu bữa tối cho nó được. Ông bà có vẻ rất vui vì được chăm sóc thằng cháu.”

“Vậy bây giờ anh đang ở một mình?”

“Gọi là ở nhưng thực ra anh chỉ về nhà để ngủ thôi.”

“Thế mà lần trước gặp anh chẳng nói gì với em cả.”

“Anh nghĩ không cần thiết. Hôm đó anh đến gặp em là vì lo cho em. Nếu anh mời em đi ăn tối thế này, thế nào em cũng bận khoản về gia đình anh. Vì vậy anh nghĩ nên kể với em trước.”

“Thì ra là vậy...” Yasuko cup mắt xuống.

Chị hiểu điều Kudo muốn nói. Anh ngầm nói rằng muốn quan hệ chính thức với chị. Có lẽ anh còn muốn mối quan hệ đó sẽ lâu dài và có tương lai. Lý do anh muốn gặp Misato cũng có thể hiểu là vì vậy.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, giống như lần trước, Kudo lại đưa Yasuko về tận nhà bằng taxi.

“Cảm ơn anh về bữa tối.” Yasuko cúi đầu trước khi bước xuống xe.

“Lần sau anh lại mời em tiếp nhé!”

Sau một chút ngập ngừng, Yasuko mỉm cười trả lời: “Vâng”

“Chúc em ngủ ngon. Cho anh gửi lời hỏi thăm con gái em.”

“Chúc anh ngủ ngon!” Vừa trả lời Kudo, Yasuko vừa nghĩ thật khó mà nói với Misato chuyện tối hôm nay. Chị nhắn trong điện thoại với Misato là đi ăn tối với Sayoko.

Yasuko lên nhà sau khi nhìn xe taxi chở Kudo đi khuất. Misato đang ngồi xem ti vi, chân để trong bàn sưởi. Trên bàn quả đúng là có vỏ hộp bánh pizza.

“Con chào mẹ!” Misato nhìn lên Yasuko.

“Chào con. Mẹ xin lỗi vì tối hôm nay để con một mình nhé.”

Chẳng hiểu sao Yasuko không thể nhìn thẳng vào mặt con gái. Chị cảm thấy như phải mắc lỗi với con vì đã đi ăn tối với một người đàn ông.

“Mẹ có nhận được điện thoại không?” Misato hỏi.

“Điện thoại?”

“Điện thoại của chú Ishigami ở nhà bên ý!” Misato hạ giọng. Có vẻ như cô bé định nhắc việc Ishigami luôn liên lạc vào một giờ nhất định.

“Mẹ tắt máy.”

“Hừm!” Mặt Misato xị xuống.

“Có chuyện gì à?”

“Không ạ.” Misato khẽ liếc đồng hồ trên tường. “Hình như chú Ishigami cứ đi ra đi vào đến mấy lần. Con nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy chú ấy xuống đường nên nghĩ chắc là đi gọi điện cho mẹ.”

“À ừ...”

“*Có lẽ đúng thế thật*” chị nghĩ. Thực ra lúc ăn tối với Kudo, chị cũng nghĩ về chuyện với Ishigami. Ngoài chuyện điện thoại ra, chị còn lo việc Ishigami bắt gặp Kudo tại quán Mỹ Nhân. Kudo thì chỉ nghĩ Ishigami là một khách hàng bình thường thôi.

Mà tại sao đúng hôm nay Ishigami lại tới cửa hàng vào giờ đó? Anh ta đi cùng với một người bạn nhưng từ trước đến giờ, chưa bao giờ anh ta đến vào

giờ đó cả.

Chắc chắn là Ishigami vẫn nhớ Kudo. Có lẽ Ishigami sẽ cảm thấy có gì đó đặc biệt khi thấy người đàn ông hôm trước đưa Yasuko về bằng taxi hôm nay lại xuất hiện ở quán Mỹ Nhân. Nghĩ thế, bỗng Yasuko cảm thấy chán nản trước cuộc điện thoại của Ishigami sắp tới trong chốc lát.

Yasuko vừa mãi mê suy nghĩ vừa treo chiếc áo khoác lên mắc thì chuông cửa reo. Chị giật mình, nhìn sang Misato. Trong một khoảnh khắc, chị nghĩ không biết có phải Ishigami sang không. Nhưng chắc chắn là Ishigami sẽ không làm thế.

“Vâng.” Chị nói vọng ra cửa.

“Xin lỗi vì làm phiền vào giờ này. Tôi xin phép một chút được không?”

Giọng một người đàn ông. Giọng nói này chị không quen.

Yasuko mở cửa, tuy nhiên vẫn để dây xích. Đứng trước cửa là một người đàn ông. Chị đã nhớ ra anh ta. Anh ta rút chiếc thẻ cảnh sát ra khỏi áo khoác.

“Tôi là Kishiya ở sở cảnh sát. Trước đây tôi đã đến cùng với anh Kusanagi.”

“À...” Yasuko nhớ ra. Hình như hôm nay không có Kusanagi. Yasuko khép cửa lại rồi đưa mắt ra hiệu với Misato. Misato rút chân ra khỏi bàn sưởi, lẳng lặng đi vào phòng trong.

Thấy tấm ngăn phòng đã đóng lại, Yasuko mới tháo dây xích và mở cửa.

“Có chuyện gì vậy?”

Kishiya cúi đầu:

“Xin lỗi chị, lại chuyện về rạp chiếu phim...”

Yasuko bất giác nhíu mày. Ishigami có nói với chị là cảnh sát sẽ hỏi nhiều về chuyện đi xem phim. Quả đúng thế thật.

“Anh hỏi về chuyện gì nữa? Tôi chẳng còn gì để nói nữa đâu.”

“Tôi hiểu những điều chị đã khai. Hôm nay tôi muốn mượn chị tấm vé.”

“Vé? Vé xem phim ạ?”

“Vâng. Lần trước chị cho chúng tôi xem, anh Kusanagi có dặn chị là phải giữ cẩn thận.”

Yasuko mở ngăn kéo tủ bếp. Lần trước khi cho cảnh sát xem, chị đang kẹp trong tờ quảng cáo. Sau đó thì chị chuyển sang để ở ngăn kéo.

Chị đưa cho anh chàng điều tra viên cả vé của Misato. Kishiya nhận lấy và nói cảm ơn. Anh ta đeo một đôi găng tay màu trắng.

“Tôi bị nghi ngờ nhiều nhất phải không?” Yasuko lấy hết can đảm để hỏi.

“Không có gì nghiêm trọng đâu.” Kishiya xua tay trước mặt.

“Chúng tôi đang gặp khó khăn vì không khoanh vùng được nghi can. Hiện chúng tôi đang loại dần những người không đáng nghi. Việc mượn chị vé xem phim cũng vì mục đích đó.”

“Các anh biết thêm được điều gì từ tấm vé này à?”

“Tôi không thể khẳng định được điều gì nhưng có lẽ nó sẽ giúp chúng tôi

tham khảo thêm. Nếu chị chứng minh được hôm đó có vào rạp chiếu phim thì tốt nhất ... À chị có nhớ thêm được gì không?”

“Không, tôi chẳng nhớ thêm được gì ngoài những thứ hôm trước tôi khai.”

“Vậy à?” Kishiya đưa mắt nhìn vào trong nhà.

“Đạo này trời lạnh suốt nhỉ. Nhà chị mọi năm vẫn dùng bàn sưởi điện à?”

“Bàn sưởi? Dạ vâng....” Yasuko quay lại đằng sau, cố gắng không để anh chàng điều tra viên nhận ra chị đang bối rối. Việc anh ta hỏi chuyện về các bàn sưởi không thể là việc ngẫu nhiên.

“Chị dùng cái bàn sưởi này từ khi nào?”

“À, cũng được bốn hay năm năm rồi. Sao cơ?”

“Không có gì đâu.” Kishiya lắc đầu. “À, hôm nay sau khi đi làm về, chị có đi đâu không? Có về chị về nhà muộn.”

Bị hỏi bất ngờ, Yasuko hơi ngập ngừng. Cùng lúc ấy, chị hiểu ra là các điều tra viên đã đợi chị ở trước khu nhà. Nếu thế, có thể họ cũng nhìn thấy chị xuống taxi.

“*Không thể nói dối tùy tiện được,*” chị nghĩ.

“Tôi đi ăn tối với một người quen.”

Chị cố để không nói ra những điều không cần thiết nhưng anh điều tra viên không bằng lòng với câu trả lời của chị.

“Với người đưa chị về bằng taxi đúng không? Anh ta là người quen thế nào với chị? Nếu không phiền, tôi muốn chị kể cho tôi.” Kishiya trông có vẻ rất khó xử.

“Tôi phải khai cả chuyện đó sao?”

“Vậy tôi mới nói là nếu không phiền mà. Rất xin lỗi chị nhưng nếu tôi ra về mà không hỏi được điều gì đó thì tôi sẽ bị cấp trên la mắng. Tôi sẽ không gây phiền hà gì cho bạn chị đâu. Chị kể cho tôi một chút thôi được không?”

Yasuko lớn tiếng thở dài.

“Anh ấy tên là Kudo. Anh ấy là khách hàng ở làm trước đây của tôi. Anh ấy lo không biết tôi có bị sốc về vụ việc lần này không nên đã đến thăm tôi.”

“Anh ấy làm gì ạ?”

“Nghe nói anh ấy điều hành một công ty in ấn. Chi tiết thì tôi không rõ.”

“Chị có địa chỉ liên lạc của anh ấy không?”

Yasuko nhú mày trước câu hỏi của Kishiya. Thấy vậy, anh chàng điều tra viên cúi gập đầu xin lỗi.

“Nếu không có gì quan trọng, chúng tôi sẽ không liên hệ gì với anh ấy đâu. Ngay cả trường hợp cần phải liên hệ, chúng tôi sẽ cố gắng để không phiền đến anh ấy.”

Không giấu vẻ khó chịu, Yasuko lấy điện thoại di động và đọc thật nhanh số điện thoại Kudo. Anh chàng điều tra viên cuống cuống ghi lại.

Sau đây với vẻ hết sức khó xử, Kishiya hỏi hết điều nọ tới điều kia về Kudo. Rốt cuộc, Yasuko khai ra cả ngày Kudo xuất hiện ở quán Mỹ Nhân

lần đầu tiên.

Sau khi Kishiya về, Yasuko khóa cửa và ngồi thụp xuống. Chị cảm thấy mình vừa phải sử dụng thần kinh quá nhiều. Có tiếng mở tủ ngăn phòng. Misato đi ra từ phòng trong.

“Có vẻ cảnh sát vẫn nghi ngờ điều gì đó về vụ xem phim mẹ nhỉ. Mọi thứ xảy ra đúng như chú Ishigami dự đoán. Chú ấy thật là giỏi!”

“Đúng thế!” Yasuko đứng lên, vén tóc đang trước lên rồi bước lên nhà.

“Mẹ, không phải mẹ đi ăn tối với mọi người ở quán Mỹ Nhân à?”

Yasuko giật mình khi nghe Misato hỏi. Chị ngẩng lên, cô bé trông như thể đang trách cứ chị.

“Con nghe thấy à?”

“Đương nhiên rồi.”

“Thế à,” Yasuko cúi xuống, cho hai chân vào bàn sưởi. Chị nhớ lại chuyện tay điều tra viên hỏi về cái bàn sưởi.

“Sao mẹ lại đi ăn với người đó trong lúc này?”

“Mẹ không thể từ chối được. Trước đây chú ấy đã giúp đỡ mẹ rất nhiều. Chú ấy lo lắng cho chúng ta nên đã đến thăm mẹ. Mẹ xin lỗi vì không nói với con.”

“Con thì chẳng sao cả....”

Đúng lúc ấy, hai mẹ con nghe thấy tiếng mở cửa rồi đóng cửa ở phòng bên cạnh.

Sau đó là tiếng chân đi về phía cầu thang, Yasuko quay sang nhìn con gái.

“Điện thoại của mẹ!” Misato nói.

“Mẹ bật lên rồi.” Yasuko trả lời.

Mấy phút sau, điện thoại di động của chị đổ chuông.

Ishigami sử dụng điện thoại công cộng như mọi khi. Tối nay, đây là lần thứ ba anh gọi điện từ đây. Hai lần trước đều không liên lạc được với Yasuko. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra nên anh đã lo là chị bị tai nạn. Nhưng khi nghe thấy tiếng chị, anh biết là không có chuyện đó.

Tối muộn Ishigami nghe thấy tiếng chuông cửa nhà Yasuko. Vẫn là mấy tay điều tra viên. Yasuko bảo anh ta tới mượn vé xem phim. Ishigami hiểu mục đích của họ. Có lẽ họ sẽ đối chiếu với nửa tấm vé còn lại ở chỗ rạp chiếu phim. Nếu họ tìm thấy nửa tấm vé khớp với nửa tấm vé Yasuko đưa, chắc chắn họ sẽ so sánh dấu vân tay. Nếu có dấu vân tay của Yasuko, khoan tính tới việc chị có xem phim hay không, việc chị vào rạp xem phim sẽ được chứng minh. Nhưng nếu không tìm thấy dấu vân tay thì sự nghi ngờ đối với hai mẹ con sẽ càng lớn hơn.

Yasuko còn kể là tay điều tra viên hỏi cả về chiếc bàn sưởi. Đó cũng là điều Ishigami đã lường trước.

“Chắc họ đã xác định được hung khí.” Ishigami nói trên điện thoại.

“Hung khí....”

“Là dây của bàn sưởi điện. Chị dùng cái đó còn gì.”

Ở đầu dây bên kia, Yasuko không nói gì. Chắc chị đang nhớ lại việc thất cổ Togashi.

“Nếu thất cổ thì dấu vết của hung khí sẽ còn lại trên cổ.” Ishigami tiếp tục giải thích. Đây không phải là lúc anh cách nói giảm nói tránh. “Việc khoa học hình sự đã tiến bộ rất nhiều nên họ có thể xác định hung khí từ vết thất.”

“Vì thế mà tay điều tra viên đó hỏi về”

“Tôi nghĩ vậy. Nhưng chị không phải lo lắng gì đâu. Tôi đã chuẩn bị cho việc đó rồi.”

Anh đã đoán trước việc cảnh sát xác định được hung khí. Đó là lý do anh đổi bàn sưởi điện bên nhà Hanaoka với cái nhà anh. Bàn sưởi của nhà chị hiện đang nằm trong tủ nhà Ishigami. Thật may là loại dây điện của chiếc bàn sưởi của anh lại khác loại với chiếc của Yasuko. Nếu các điều tra viên để mắt tới dây điện của bàn sưởi chắc chắn họ sẽ nhận ra ngay điều đó.

“Ngoài ra tay điều tra viên đó còn hỏi gì chị không?”

“Ngoài ra...” Nói đến đây, Yasuko im lặng.

“A lô, chị Hanaoka!”

“Dạ vâng.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Không, không có gì đâu. Tôi đang nhớ lại xem anh ta hỏi tôi điều gì. Không có gì đặc biệt nữa đâu. Anh ta nói với tôi là nếu có thể chứng minh được là đã đi xem phim thì sẽ không bị nghi ngờ nữa.”

“Bọn họ rất quan tâm tới vụ rạp chiếu phim. Khi lập kế hoạch, tôi đã tính đến điều đó trước. Chị bị hỏi là đương nhiên thôi. Chị không phải sợ gì cả.”

“Được anh nói vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Trước câu nói của Yasuko, Ishigami cảm thấy một ánh sáng lóe lên tận sâu thẳm trong lòng mình. Sự căng thẳng theo anh suốt hai mươi tư giờ qua dường như biến mất chỉ trong chốc lát.

“*Vì chuyện đó à... mình có nên hỏi về người đó?*” Ishigami chợt nghĩ. Đó là người đàn ông bước vào quán Mỹ Nhân lúc Ishigami và Yugawa cũng đang có mặt. Ishigami biết tối nay Yasuko được anh ta đưa về bằng taxi. Anh đã trông thấy từ cửa sổ.

“Những gì tôi có thể báo cáo chỉ vậy thôi. Thế anh có gì không?” Yasuko hỏi. “*Có lẽ anh ta sẽ không nói gì cả,*” Yasuko nghĩ.

“Tôi cũng không có gì cả. Chị cứ sinh hoạt bình thường như mọi khi. Có lẽ mấy tay điều tra viên sẽ lại tìm đến chị. Điều quan trọng là chị không được mất bình tĩnh.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm con gái chị. Chúc chị ngủ ngon.”

Ishigami gác máy sau khi nghe câu chúc ngủ ngon của Yasuko. Anh rút chiếc thẻ ra khỏi máy.

Sau khi nghe báo cáo của Kusanagi, Mamiya lộ rõ vẻ thất vọng. Ông vừa bóp vai vừa đung đưa người trên chiếc ghế.

“Như vậy cái người tên là Kudo đó gặp lại Hanaoka Yasuko sau khi vụ án xảy ra? Điều đó là chắc chắn?”

“Khi hỏi vợ chồng chủ cửa hàng cơm thì đúng như vậy. Tôi không nghĩ là họ nói dối. Họ bảo hôm đầu tiên anh ta tới cửa hàng, Yasuko cũng ngạc nhiên như họ vậy. Tất nhiên cũng có khả năng là chị ta diễn kịch.”

“Thì chị ta vốn là tiếp viên mà. Diễn kịch là nghề của chị ta rồi.” Mamiya ngược nhìn Kusanagi. “Trước tiên hãy điều tra thêm về cái tay Kudo này. Việc anh ta xuất hiện ngay sau vụ án thật là quá đúng lúc.”

“Nhưng theo lời Hanaoka Yasuko thì chính vì biết về vụ án mà anh ta tới gặp Yasuko. Vì thế tôi không cho đó là ngẫu nhiên.” Đứng bên cạnh Kusanagi, Kishiya ngập ngừng xen vào. “Hơn nữa, nếu họ là đồng phạm thì họ có gặp và đi ăn với nhau vào lúc này không?”

“Có thể đó là sự nguy trang khéo léo thì sao.”

Kishiya nhíu mày trước ý kiến của Kusanagi. “Thì có thể là thế...”

“Chúng ta có thử điều tra anh Kudo này không thưa sếp?” Kusanagi hỏi Mamiya.

“Ừ. Nếu anh ta có liên quan tới vụ án thì chắc anh ta sẽ để lộ điều gì đó. Các cậu thử điều tra cho tôi xem.”

“Vâng.” Kusanagi trả lời Mamiya rồi cùng Kishiya rời khỏi phòng.

“Cậu không được nói ra ý kiến chủ quan của mình như thế. Thủ phạm có thể lợi dụng điều đó đấy.” Kusanagi nói với tay điều tra viên đàn em.

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Có khả năng Kudo và Hanaoka có mối quan hệ thân thiết từ trước nhưng họ giấu. Có thể họ đã lợi dụng điều này trong vụ giết Togashi. Bởi vì nếu không ai biết về mối quan hệ của họ thì sẽ rất lý tưởng cho việc là đồng phạm.”

“Nếu thế thì bây giờ họ sẽ vẫn tiếp tục che giấu mối quan hệ của mình chứ?”

“Cũng không hẳn thế. Quan hệ nam nữ thì trước sau gì cũng bị lộ nên họ có thể nghĩ rằng nên tận dụng cơ hội này để giả vờ gặp lại.”

Kishiya gật đầu, mặc dù trông có vẻ không đồng tình lắm. Ra khỏi sở cảnh sát Edogawa, Kusanagi cùng Kishiya chui vào xe ô tô của Kusanagi.

“Theo như bên giám định thì nhiều khả năng hung khí là dây điện. Chính xác là loại dây điện bọc vải.” Kishiya vừa thắt dây an toàn vừa nói.

“À, loại dây thường dùng trong các dụng cụ điện tỏa nhiệt à? Bàn sưởi điện chẳng hạn.”

“Bề mặt sợi dây có bọc một lớp vải, trên vết thắt vẫn còn hằn dấu của sợi vải.”

“Vậy thì sao?”

“Tôi đã trông thấy cái bàn sưởi ở nhà chị Hanaoka. Đó không phải là loại dây điện bọc vải mà là loại dây bọc cao su.”

“Hừm, thì sao?”

“Không, chỉ có vậy thôi ạ.”

“Ngoài bàn sưởi ra thì có rất nhiều dụng cụ điện tỏa nhiệt. Không chỉ là những thứ xung quanh mình mới được dùng để làm hung khí. Có thể là hung thủ nhặt được một sợi dây nào đó quanh đây thì sao.”

“Dạ...” giọng Kishiya có vẻ rầu rĩ.

Hôm qua Kusanagi và Kishiya đã theo dõi Hanaoka Yasuko suốt ngày. Mục đích chính là xác định xem có ai có thể là đồng phạm với chị không.

Sau khi chị đóng cửa hàng và lên taxi cùng một người đàn ông, họ linh cảm thấy điều gì đó nên bám theo. Khi thấy hai người vào một nhà hàng ở Shidome, họ kiên nhẫn chờ đợi.

Ăn tối xong, hai người lại lên taxi. Nơi họ dừng lại là căn hộ của Yasuko. Người đàn ông không xuống xe. Kusanagi giao việc tra hỏi Yasuko cho Kishiya, còn mình đuổi theo chiếc taxi. Người đàn ông không biết mình bị bám theo.

Người đàn ông sống tại một chung cư ở Osaki. Kusanagi còn điều tra được cả tên của anh ta là Kudo Kuniaki.

Trên thực tế, Kusanagi nghĩ rằng vụ án lần này không thể do bàn tay của một người phụ nữ. Nếu như Hanaoka Yasuko có liên quan đến vụ án thì phải có sự giúp đỡ của một người đàn ông – thậm chí có thể nói rằng người đàn ông ấy mới là thủ phạm chính.

Chính Kudo là kẻ đồng phạm đó? Mặc dù vừa mắng Kishiya nhưng chính bản thân Kusanagi cũng không cảm thấy mình đồng tình với suy nghĩ đó. Anh có cảm giác như mình đang chạy nhầm đường.

Trong đầu Kusanagi hiện đang nghĩ tới một việc hoàn toàn khác. Anh nghĩ về những nhân vật không thể ngờ tới xuất hiện ở quán Mỹ Nhân hôm qua.

Yugawa Manabu, cùng với anh giáo dạy toán sống cạnh nhà Hanaoka Yasuko đã xuất hiện ở quán Mỹ Nhân.

HƠN SÁU GIỜ chiều, một chiếc xe Benz màu xanh lá cây đi vào ga ra ô tô ở tầng hầm khu chung cư. Việc chiếc xe đó là của Kudo Kuniaki đã được xác nhận từ khi Kudo đến công ty vào buổi trưa. Từ một quán giải khát đối diện với chung cư, Kusanagi chuẩn bị trả tiền cho hai cốc cà phê rồi đứng dậy. Cốc cà phê thứ hai anh chỉ mới nhấp một ngụm.

Anh chạy qua đường rồi lách vào gara. Khu chung cư có lối vào ở cả tầng một và tầng hầm. Cả hai đều có chế độ khóa tự động. Người sử dụng gara chắc chắn sẽ đi bằng cửa ở dưới tầng hầm. Kusanagi muốn chặn được Kudo trước khi anh ta vào nhà. Nếu anh gọi điện đàm ở bên dưới rồi mới lên nhà thì Kudo sẽ có thời gian để chuẩn bị.

Thật may là có vẻ Kusanagi đến được cửa vào trước Kudo. Lúc anh đặt tay lên tường để lấy lại nhịp thở thì Kudo xuất hiện trong bộ áo vest và cặp hồ sơ trên tay.

Kudo rút chìa khóa, định cắm vào ổ tự động thì Kusanagi từ đằng sau lên tiếng: “Anh là Kudo?”

Kudo duỗi thẳng lưng như thể bị giật mình, rút chiếc chìa khóa đang cầm dở. Anh quay lại nhìn Kusanagi, khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ.

“Vâng...” Mắt anh nhanh chóng nhìn khắp người Kusanagi.

Kusanagi giơ he hé chiếc thẻ cảnh sát đằng sau lớp áo khoác.

“Xin lỗi anh vì đến đường đột thế này, tôi là người bên cảnh sát. Đề nghị anh hợp tác với chúng tôi một chút được không?”

“Cảnh sát? Anh là điều tra viên à?” Kudo hạ giọng nhìn Kusanagi với cặp mắt dò xét.

Kusanagi gật đầu.

“Vâng. Tôi muốn nói chuyện với anh một chút về việc của chị Hanaoka Yasuko.”

Kusanagi chú ý xem phản ứng của Kudo thế nào khi nghe thấy tên của Yasuko. Nếu anh ta ngạc nhiên hay tỏ vẻ bất ngờ thì sẽ rất đáng nghi vì Kudo đã biết về vụ án. Tuy nhiên, Kudo nhún mặt rồi gật đầu như thể đã hiểu ra sự việc.

“Vâng. Anh lên phòng tôi nhé. Hay ra quán nước hoặc đâu đó?”

“Nếu được thì xin phép lên phòng anh.”

“Không sao, phòng tôi chỉ hơi bừa bộn chút thôi.” Nói xong, Kudo lại tra khóa vào ổ.

Kudo nói là phòng bừa bộn nhưng phòng anh trông tan hoang thì đúng hơn. Không biết có phải mọi thứ anh cất hết vào tủ hay không mà hầu như chẳng có đồ đạc gì trong phòng. Bộ sofa cũng chỉ có hai chiếc ghế, một cho

một người ngồi và một cho hai người ngồi. Kusanagi được mời ngồi vào chiếc ghế đôi.

“Anh uống trà hay uống gì?” Kudo hỏi mà vẫn không cởi áo vest.

“Không, không đâu. Tôi về ngay ấy mà.”

“Thế à?” Nói vậy nhưng Kudo vẫn vào bếp mang ra một bình trà Ô long và hai cái cốc.

“Xin lỗi anh, gia đình anh đâu ạ?” Kusanagi hỏi.

“Vợ tôi mất năm ngoái. Tôi có một con trai nhưng vì hoàn cảnh nên tôi gửi về cho bố mẹ tôi chăm sóc.” Kudo trả lời bằng một giọng đều đều.

“Vậy sao? Thế bây giờ anh sống một mình à?”

“Vâng.” Kudo mỉm cười, rót trà vào hai chiếc cốc. Anh đặt một cốc trước mặt Kusanagi. “Anh đến hỏi về chuyện của Togashi à?”

Kusanagi rút lại bàn tay đang định cầm lấy cốc trà. Nếu như anh ta bắt đầu trước thì không cần mất thời gian nữa.

“Vâng, tôi tới về vụ chồng cũ của chị Hanaoka Yasuko bị giết.”

“Cô ấy không liên quan gì đâu.”

“Vậy sao?”

“Thì họ đã chia tay nhau rồi. Giờ chẳng còn liên hệ gì. Cô ấy chẳng có lý do gì để giết anh ta cả.”

“Vâng, về cơ bản thì chúng tôi cũng nghĩ thế.”

“Nghĩa là sao?”

“Trên đời này có rất nhiều kiểu vợ chồng. Nhiều chuyện không thể giải quyết được bằng lý thuyết mang tính hình thức như vậy. Vì đã chia tay nên từ mai không liên quan gì, không can thiệp đến nhau, trở lại thành người dưng. Nếu chỉ thế thôi thì sẽ không có những vụ việc như đeo bám người cũ. Nhưng thực tế thì không thế. Đây rầy những vụ mà một đảng thì muốn cắt đứt nhưng đảng kia nhất định không chịu. Ngay cả khi họ đã nộp giấy ly hôn.”

“Cô ấy bảo suốt bao lâu rồi chẳng gặp Togashi.” Mắt Kudo bắt đầu có dấu hiệu phản đối.

“Anh đã nói chuyện với chị Hanaoka về vụ án?”

“Vâng. Thì tôi lo lắng cho cô ấy nên mới tới gặp.”

“*Trùng khớp với lời khai của Hanaoka Yasuko.*” Kusanagi nghĩ.

“Tóm lại, anh rất quan tâm đến chị Hanaoka? Từ trước khi vụ án xảy ra?”

Kudo nhú mày khó chịu trước câu nói của Kusanagi.

“Tôi không hiểu ý anh nói *quan tâm* là sao. Anh đã đến tận đây chứng tỏ anh biết về mối quan hệ giữa tôi và cô ấy? Tôi là khách quen của quán cô ấy làm trước đây. Tôi cũng từng gặp chồng cô ấy, chỉ là ngẫu nhiên thôi. Lúc đó tôi được biết anh ta tên là Togashi. Khi vụ án đó xảy ra, người ta đăng cả ảnh của Togashi. Tôi lo lắng nên mới tới thăm cô ấy.”

“Tôi có nghe nói anh là khách hàng quen của Yasuko. Nhưng nếu chỉ có

vậy mà tới thăm cô ấy vì lo lắng sao? Anh là giám đốc? Thế thì phải bận rộn lắm chứ!” Kusanagi cố tình làm giọng giễu cợt. Do tính chất công việc, anh thường xuyên phải sử dụng giọng điệu như vậy. Mặc dù vốn dĩ anh không hề thích kiểu nói đó.

Thủ thuật của Kusanagi có vẻ phát huy hiệu quả. Kudo khó chịu ra mặt.

“Anh đến đây để hỏi chuyện về chuyện của Hanaoka Yasuko nhưng lại hỏi toàn những chuyện liên quan đến tôi. Anh nghi ngờ gì tôi à?”

Kusanagi mỉm cười, xua tay ra trước mặt.

“Không phải vậy. Xin lỗi nếu làm anh phật ý. Chỉ là hiện giờ có vẻ anh đặc biệt thân thiết với chị Hanaoka nên tôi muốn hỏi anh một vài câu thôi.”

Kusanagi nói với giọng rất hòa nhã nhưng không vì thế mà ánh mắt tức giận của Kudo giảm đi. Kudo thở dài rồi gật đầu.

“Tôi hiểu rồi. Cứ bị hỏi dò chẳng dễ chịu chút nào nên tôi sẽ nói rõ luôn. Tôi có tình cảm với cô ấy. Đó là tình yêu. Vì vậy khi biết vụ việc, tôi nghĩ đó chính là cơ hội cho mình nên đã tới gặp cô ấy. Thế nào? Tôi nói vậy anh có hiểu không?”

Kusanagi cười gượng. Đó không phải diễn kịch hay thủ thuật gì.

“Anh không cần phải tức giận như thế đâu.”

“Thì anh chẳng muốn nghe tôi nói vậy còn gì.”

“Chúng tôi chỉ muốn xem xét lại các mối quan hệ của chị Hanaoka Yasuko thôi.”

“Tôi không hiểu. Tại sao cảnh sát lại nghi ngờ cô ấy...” Kudo tỏ vẻ khó hiểu.

“Togashi có tìm gặp Yasuko ngay trước khi bị giết. Có khả năng người cuối cùng anh ta gặp là Yasuko.” Kusanagi cho rằng có thể nói với Kudo chuyện này.

“Vì thế anh cho rằng cô ấy giết Togashi? Cảnh sát bao giờ cũng suy nghĩ đơn giản nhỉ.” Kudo thở mạnh ra đằng mũi, nhún vai.

“Xin lỗi đã làm anh thất vọng. Tất nhiên không phải chúng tôi chỉ nghi ngờ mỗi chị Hanaoka. Chỉ là hiện tại chúng tôi không thể loại cô ấy ra khỏi những người bị tình nghi. Cho dù không phải là cô ấy thì cũng có khả năng những người xung quanh cô ấy sẽ là đầu mối.”

“Xung quanh cô ấy?” Kudo nhíu mày rồi bắt đầu gật đầu như thể đã hiểu ra điều gì. “À, thì ra là thế!”

“Anh bảo sao cơ?”

“Anh cho rằng cô ấy đã nhờ ai đó giết chồng cũ của mình? Thế nên anh mới đến chỗ tôi? Tôi là ứng cử viên số một cho kẻ giết người?”

“Chúng tôi không hề cho là như vậy nhưng...” Kusanagi cố tình bỏ lửng câu nói. Nếu như Kudo nhận ra được điều gì thì anh muốn nghe điều đó trước.

“Nếu vậy thì không chỉ riêng tôi mà anh còn phải đi tìm hiểu người khác

nữa đây. Có rất nhiều khách hàng đã phải lòng cô ấy. Cô ấy đẹp đến thế cơ mà. Không chỉ riêng hồi còn làm tiếp viên đâu. Theo như lời của vợ chồng Yonezawa thì có cả khách hàng đến mua cơm hộp chỉ vì muốn gặp cô ấy thôi đây. Anh cứ thử đi gặp tất cả bọn họ mà xem.”

“Nếu biết tên và địa chỉ, đương nhiên là chúng tôi sẽ đi gặp. Anh có biết ai không?”

“Tôi không biết. Thật tiếc là tôi không phải là người mách lẻo như vậy.” Kudo xoa tay. “Nhưng giả sử anh có đi hỏi tất cả bọn họ thì cũng chỉ phí công thôi. Cô ấy không phải là người nhờ người khác làm việc đó. Cô ấy không độc ác và cũng không ngu ngốc như vậy. Cho anh biết là có được người mình yêu nhờ thì tôi cũng không ngốc đến mức lại đi giết người đâu. Anh tên là Kusanagi nhỉ. Xin lỗi anh đã vất vả đến tận đây mà chẳng thu thập được gì.” Kudo nói ra một tràng rồi đứng dậy như thể bảo với Kusanagi là anh hãy về đi.

Kusanagi đứng dậy nhưng tay anh vẫn cầm sổ ghi chép.

“Ngày mùng mười tháng Ba, anh đến công ty như mọi khi đúng không?”

Kudo tròn xoe mắt như thể bị công kích đúng vào điểm yếu. Nhưng ngay lập tức, ánh mắt anh chuyển sang tức giận.

“Anh hỏi về chứng cứ ngoại phạm à?”

“Vâng, đúng vậy.”

Kusanagi nghĩ rằng không cần phải úp mở gì nữa. Dù sao Kudo cũng đang tức giận rồi.

“Đợi tôi chút.” Kudo rút trong cặp ra một quyển sổ tay khá dày. Anh vừa lật nhanh các trang vừa thở dài. “Tôi chẳng ghi gì cả nên có lẽ hôm đó cũng như mọi khi thôi. Tôi nghĩ là tôi rời khỏi công ty lúc khoảng sáu giờ. Nếu không tin, anh đi mà hỏi nhân viên của tôi.”

“Sau khi rời khỏi công ty anh làm gì?”

“Thì tôi chẳng ghi gì cả nên chắc cũng giống như mọi khi thôi. Tôi về nhà, ăn tạm cái gì đó rồi đi ngủ. Tôi sống một mình nên chẳng có ai làm chứng cả.”

“Anh thử nhớ thêm một chút nữa được không? Bản thân tôi cũng muốn giảm bớt danh sách những người bị tình nghi.”

Kudo tỏ vẻ mệt mỏi ra mặt. Anh lại nhìn vào cuốn sổ tay.

“A, ngày mùng mười à? Ngày hôm đó à...” Anh lẩm bầm như nói một mình.

“Anh nhớ ra được chuyện gì à?”

“Hôm đó tôi tới chỗ khách hàng. Tôi đi lúc chiều... Đúng rồi, họ mời tôi đi ăn thịt gà nướng.”

“Anh có nhớ thời gian không?”

“Tôi không nhớ chính xác. Hình như là bọn tôi uống đến khoảng chín giờ. Sau đó tôi về nhà ngay. Tôi đi với người này.” Kudo rút ra một tấm danh

thiếp kẹp trong sỏ tay. Có vẻ như là người của một văn phòng thiết kế.

“Được rồi, cảm ơn anh.” Kusanagi cúi chào và đi ra cửa.

Kusanagi đang xỏ giày thì Kudo gọi với theo:

“Này anh điều tra viên, bọn anh định theo dõi cô ấy đến bao giờ?”

Kusanagi quay lại không nói gì. Kudo vẫn tiếp tục giữ vẻ mặt thù địch.

“Bọn anh theo dõi thì mới thấy tôi đi cùng cô ấy còn gì. Và rồi đi theo tôi thế này.”

Kusanagi gãi đầu: “VẬY anh biết cả rồi.”

“Nói cho tôi biết đi. Bọn anh định đi theo cô ấy đến bao giờ?”

Kusanagi thở dài. Anh thôi không định mỉm cười mà nhìn thẳng vào Kudo.

“Tất nhiên là đến khi nào không cần thiết nữa.”

Kudo có vẻ như muốn nói tiếp điều gì đó nhưng Kusanagi đã quay lưng lại. Anh mở cửa và nói: “Xin lỗi đã làm phiền anh.”

Sau khi ra khỏi khu chung cư, Kusanagi vẫy một chiếc taxi:

“Cho tôi đến Đại học Teito.”

Sau khi lái xe đáp lại và cho xe chuyển bánh, Kusanagi mở sỏ tay ra. Anh xem lại những ghi chép của mình và ngẫm lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Kudo. Cần phải kiểm tra lại chứng cứ ngoại phạm của Kudo. Nhưng bản thân anh đã có kết luận. Người đàn ông này không đáng gì cả. Anh ta nói thật. Ngoài ra, anh ta yêu Yasuko thật lòng. Đúng như anh ta nói, khả năng có người muốn giúp Hanaoka Yasuko là rất nhiều.

Cổng chính trường Đại học Teito đã đóng. Bên trong trường không tối lắm vì vài chỗ vẫn còn sáng đèn, không khí trường đại học vào buổi tối có vẻ rất huyền bí.

Kusanagi vào trường bằng lối cửa nhỏ. Sau khi thông báo với nhân viên bảo vệ mục đích đến trường, anh đi sâu vào bên trong. Anh nói với nhân viên bảo vệ là tới gặp phó giáo sư Yugawa ở phòng nghiên cứu số 13 khoa Vật lý nhưng thực ra anh không hẹn trước.

Hành lang bên trong trường rất yên ắng. Nhờ ánh đèn hắt ra qua các khe cửa nên có thể biết rằng trong các phòng vẫn có người. Chắc hẳn đang có vài nhà nghiên cứu hoặc sinh viên lặng lẽ cảm cú với việc nghiên cứu của mình. Trước đây Kusanagi từng nghe Yugawa nói rằng anh thường xuyên ở lại trường buổi tối.

Việc đến gặp Yugawa được Kusanagi quyết định từ trước khi đến gặp Kudo. Lý do là vì đường nào từ nhà Kudo cũng tiện đường tới chỗ Yugawa, nhưng có một lý do nữa là vì anh muốn xác minh lại một điều.

Tại sao Yugawa lại xuất hiện ở quán Mỹ Nhân? Yugawa đến cùng người bạn đồng môn là thầy giáo dạy toán, nhưng Yugawa có chuyện gì với anh thầy giáo đó? Nếu như Yugawa phát hiện được điều gì về vụ án thì sao lại không nói với Kusanagi? Hay là việc ghé qua quán Mỹ Nhân chẳng có gì

đặc biệt ngoài việc là Yugawa muốn tô màu thêm cho câu chuyện ngày xưa với người bạn cũ?

Tuy vậy, Kusanagi không cho rằng Yugawa lại cất công tới nơi làm việc của người đang bị tình nghi trong một vụ án chưa được giải quyết mà không có mục đích gì. Từ trước đến nay, nếu không có gì nghiêm trọng, Yugawa sẽ cố gắng không can thiệp vào những vụ án Kusanagi đảm nhiệm. Không phải là vì Yugawa tránh không muốn gặp rắc rối vì anh tôn trọng lập trường của Kusanagi.

Trước cửa phòng nghiên cứu số 13 có treo tấm bảng ghi rõ những người trong phòng nghiên cứu hiện đang ở đâu. Tấm bảng có tên của sinh viên, sinh viên cao học theo học giờ của Yugawa và cả tên Yugawa. Tấm bảng ghi Yugawa đang *đi ra ngoài* Kusanagi tặc lưỡi. Anh nghĩ chắc Yugawa đi ra ngoài rồi về thẳng nhà luôn.

Tuy nhiên anh vẫn thử gõ cửa. Theo như tấm bảng thì vẫn còn hai sinh viên cao học ở trong phòng.

Một giọng trầm đáp lại “Mời vào” nên Kusanagi mở cửa. Một thanh niên đeo kính mặc quần áo thí nghiệm đi ra từ góc phòng nghiên cứu quen thuộc. Cậu sinh viên cao học này Kusanagi đã nhìn thấy vài lần.

“Thầy Yugawa về rồi à?”

Cậu sinh viên bối rối trước câu hỏi của Kusanagi.

“Vâng, vừa mới về xong ạ. Em có số điện thoại của thầy ấy đây.”

“À, tôi cũng biết, không sao đâu. Cũng không có gì quan trọng, tôi chỉ ghé qua đây thôi.”

“À, vâng.” Cậu sinh viên dịu mặt lại. Chắc chắn Yugawa đã kể cho cậu ta biết chuyện có người điều tra viên tên là Kusanagi thỉnh thoảng hay đến buôn chuyện.

“Tôi cứ nghĩ là thầy Yugawa sẽ ở lại phòng nghiên cứu đến khuya.”

“Thường là như vậy nhưng hai, ba ngày gần đây thầy về sớm. Hôm nay thấy nói hình như phải ghé qua đâu đó thì phải.”

“Thế à? Ghé đâu cơ?” Kusanagi hỏi. *“Hay là lại tới chỗ thầy giáo dạy toán đó? Kusanagi nghĩ.”*

Nhưng nơi cậu sinh viên nói ra lại không phải là nơi Kusanagi đã đoán.

“Em không biết rõ nhưng hình như là Shinozaki.”

“Shinozaki?”

“Vâng, em nghe thấy vậy. Thầy có hỏi là đường nào đến Shinozaki nhanh nhất.”

“Anh ấy không nói là đến đó làm gì à?”

“Em có hỏi là thầy đến đó làm gì nhưng thầy chỉ bảo có chút việc thôi.”

“Thế à.”

Kusanagi chào cậu sinh viên rồi ra về, lòng tràn ngập cảm giác bất an Yugawa đến ga Shinozaki để làm gì? Chẳng cần nói, cũng biết đó là ga gần

hiện trường vụ án lần này nhất.

Sau khi ra khỏi trường đại học, Kusanagi lấy điện thoại di động ra. Nhưng khi mở đến số điện thoại của Yugawa, anh lại thôi. Giờ hỏi chuyện Yugawa không phải là cách hay. Nếu Yugawa muốn tham gia điều tra mà không bàn bạc gì với Kusanagi thì chắc chắn là có lý do.

Nhưng anh cũng nghĩ: *“Mình cứ tìm hiểu theo cách của riêng mình chắc cũng không vấn đề gì.”*

Ishigami ngừng chấm bài thi, thở dài. Hầu hết toàn điểm thấp. Kỳ thi này vốn định cho học sinh qua hết nên anh đã ra đề dễ hơn rất nhiều so với đề thi cuối kỳ. Vậy mà hầu như chẳng có bài nào giải đúng. Có thể thấy học sinh biết trước dù điểm thế nào đi nữa thì vẫn sẽ được nhà trường cho lên lớp nên chúng chẳng chịu chuẩn bị gì. Trên thực tế, không có chuyện lưu ban. Dù không đạt điểm đỗ thì cuối cùng nhà trường vẫn có đủ lý do không để học sinh lưu ban.

“Nếu thế thì ngay từ đầu cần gì phải đặt điểm toán làm điều kiện để lên lớp.” Ishigami nghĩ. *“Chỉ một số rất ít người thực sự hiểu toán học. Bắt tất cả học sinh phải nhớ những cách giải các bài toán ở trình độ thấp như toán cấp III cũng chẳng có ý nghĩa gì. Có lẽ chỉ cần dạy cho học sinh biết rằng trên thế giới này có một môn học rất khó là môn toán thôi là đủ.”*

Chấm bài xong, anh nhìn đồng hồ. Bây giờ là tám giờ tối. Sau khi kiểm tra xem cửa phòng tập Judo đã khóa chưa, anh mới về. Vừa ra khỏi cổng, đang đứng đợi ở gần đèn giao thông thì một người đàn ông tiến lại gần.

“Giờ anh mới về à?” Người đàn ông nở nụ cười thân thiện. “Thấy anh không có ở nhà nên tôi nghĩ là anh ở trường.”

Đó là một gương mặt anh từng gặp. Điều tra viên của sở cảnh sát.

“Anh là...”

“Có thể anh không còn nhớ tôi.”

Ishigami gật đầu, người đàn ông đã định cho tay vào bên trong áo khoác rồi lại thôi.

“Anh là Kusanagi? Tôi vẫn nhớ.”

Đèn đã chuyển sang màu xanh, Ishigami bước tiếp. Kusanagi cũng theo sau.

“Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?” Vừa đi Ishigami vừa nghĩ. *“Việc này có liên quan tới chuyện Yugawa đến đây hai hôm trước không? Yugawa có nói anh ta muốn nhờ hợp tác điều tra nhưng mình đã từ chối rồi cơ mà.”*

“Anh biết Yugawa Manabu nhỉ?” Kusanagi mào chuyện.

“Tôi biết. Yugawa nghe anh kể nên đã đến gặp tôi.”

“Có vẻ là như vậy. Khi biết anh từng học khoa tự nhiên ở trường Đại học Teito, tôi đã kể với Yugawa. Xin lỗi nếu như tôi nhiều chuyện.”

“Không, tôi cũng rất vui vì được gặp lại Yugawa.”

“Anh đã nói những chuyện gì với anh ấy?”

“À, chủ yếu là chuyện ngày xưa thôi. Lần đầu thì chủ yếu là thế.”

“Lần đầu?” Kusanagi tỏ vẻ khó hiểu. “Anh gặp Yugawa mấy lần à?”

“Hai lần. Lần thứ hai Yugawa bảo là vì anh nhờ.”

“Tôi ư?” Kusanagi chớp chớp mắt. “Anh ấy đã nói gì với anh?”

“Yugawa bảo anh muốn anh ấy đến thăm dò xem có nhờ tôi hợp tác điều tra được không.”

“Sao cơ? Hợp tác điều tra à?” Kusanagi vừa đi vừa gãi đầu.

Ishigami nhận ra ngay thái độ lạ lùng của Kusanagi. Anh chàng điều tra viên này có vẻ đang bối rối. Có lẽ anh ta không biết về chuyện của Yugawa.

Kusanagi nhăn nhó:

“Tôi nói nhiều chuyện với Yugawa lắm nên cũng không biết là vụ nào? Anh ấy nói là hợp tác điều tra vụ án nào cơ?”

Ishigami nghĩ về câu hỏi của tay điều tra viên. Anh ngập ngừng khi định nói ra tên của Hanaoka Yasuko. Tuy nhiên, bây giờ cũng không thể giả vờ là không biết được. Thế nào Kusanagi chẳng hỏi lại Yugawa.

“Nhờ tôi theo dõi Hanaoka Yasuko.” Ishigami nói.

Kusanagi mở to mắt ngạc nhiên.

“À... ra vậy. Tôi hiểu rồi. Đúng là tôi có nói thế với Yugawa, ý tôi là không biết nhờ anh có được không. Anh ấy hiểu ý nhanh quá nên đã đến nói chuyện ngay với anh. Thì ra là vậy.”

Điều tra viên Kusanagi dường như đang vội chống chế. Nếu thế thì Yugawa đến đề nghị mình làm việc đó hoàn toàn là do ý của Yugawa. Mục đích của Yugawa là gì? Ishigami dừng lại, quay sang nhìn Kusanagi.

“Hôm nay anh cắt công đến đây để hỏi về việc đó à?”

“Không phải. Chuyện đó là bước đệm thôi. Hôm nay tôi có việc khác.” Kusanagi rút từ trong túi áo khoác ra một tấm ảnh. “Anh đã nhìn thấy người này bao giờ chưa? Đây là ảnh tôi chụp trộm nên không được rõ lắm.”

Nhìn bức ảnh, Ishigami bỗng thấy tim đập nhanh trong vài giây. Người trong bức ảnh chính là người mà hiện tại đang làm anh bận tâm. Anh không biết tên. Cũng không biết gì về anh ta. Điều anh biết duy nhất là người đó hiện đang có quan hệ thân thiết với Yasuko.

“Thế nào ạ?” Kusanagi hỏi lại.

“*Nên trả lời thế nào đây.*” Ishigami nghĩ. Trả lời là “*Không biết*” là xong. Nhưng nếu thế thì mình sẽ không thu được thông tin gì về người đàn ông này.

“Hình như tôi nhìn thấy rồi.” Ishigami trả lời thận trọng. “Anh ta là ai?”

“Anh có thể nhớ lại hộ tôi xem là đã nhìn thấy ở đâu không?”

“Hàng ngày tôi gặp rất nhiều người. Nếu anh cho tôi biết tên hoặc nghề nghiệp thì chắc tôi sẽ dễ nhớ ra hơn.”

“Anh ta tên là Kudo, hiện đang điều hành một công ty in ấn.”

“Kudo à?”

“Vâng. Kudo.”

“*Anh ta tên là Kudo.*” Ishigami nhìn vào bức ảnh. “*Tại sao tay điều tra viên này lại điều tra về anh ta? Đương nhiên là điều đó có liên quan đến Hanaoka Yasuko rồi. Nghĩa là tay điều tra viên này đang nghĩ rằng giữa Hanaoka Yasuko và Kudo có mối quan hệ đặc biệt.*”

“Anh có nhớ được gì không ạ?”

“Tôi chỉ có cảm giác là đã nhìn thấy anh ta thôi.” Ishigami lắc đầu. “Tôi không thể nhớ ra được. Có lẽ tôi nhầm với ai đó cũng nên.”

“Vậ à?” Kusanagi cất tấm ảnh vào túi, vẻ mặt trông rất đáng tiếc. Anh rút ra tấm danh thiếp. “Nếu anh nhớ ra điều gì, xin vui lòng thông báo với tôi.”

“Tôi hiểu rồi. Người này có liên quan gì đó đến vụ án à?”

“Giờ thì chưa thể nói gì được. Chúng tôi vẫn đang điều tra.”

“Anh ta có quan hệ với Hanaoka?”

“Vâng, cũng có chút quan hệ.” Kusanagi lảng tránh. Có vẻ như Kusanagi không muốn tiết lộ thông tin. “À, hôm nọ anh cùng Yugawa đến quán Mỹ Nhân nhĩ?”

Ishigami nhìn mặt tay điều tra viên. Đây là câu hỏi hoàn toàn bất ngờ nên anh không trả lời ngay.

“Hôm kia tình cờ tôi có trông thấy. Lúc đó tôi đang làm việc nên không gọi được.”

“*Chắc hẳn anh ta đã theo dõi quán Mỹ Nhân.*” Ishigami đoán.

“Yugawa bảo muốn mua com hộp nên tôi đã dẫn đến.”

“Tại sao anh lại dẫn anh ấy đến quán Mỹ Nhân? Nếu là com hộp thì ngay cửa hàng tiện lợi cũng có.”

“À, điều đó thì anh đi mà hỏi Yugawa. Anh ta bảo tôi dẫn đến thì tôi dẫn thôi.”

“Anh Yugawa có nói gì về Hanaoka và vụ án không?”

“Thì anh nhờ anh ta đến hỏi tôi xem có hợp tác điều tra không mà.”

Kusanagi lắc đầu.

“Ngoài chuyện đó ra. Có thể Yugawa có kể cho anh nghe rồi, Yugawa thường cho tôi những lời khuyên rất hữu ích. Anh ấy là một nhà vật lý thiên tài, nhưng khả năng điều tra của anh ấy cũng rất giỏi. Không biết là anh ấy có nói ra điều gì kiểu suy luận với anh không.”

Ishigami cảm thấy hơi khó hiểu trước câu hỏi của Kusanagi. Nếu thường xuyên gặp gỡ thì chắc chắn Yugawa và tay điều tra viên này phải trao đổi thông tin rồi. Sao tay điều tra viên này lại hỏi mình điều này.

“Anh ấy chẳng nói gì cả.” Ishigami chỉ có thể trả lời như vậy.

“Thế à? Tôi hiểu rồi. Xin lỗi vì làm phiền anh.”

Kusanagi cúi đầu chào rồi quay về hướng anh đã tới. Nhìn theo dáng của Kusanagi, Ishigami bỗng thấy dấy lên cảm giác lo lắng khó tả.

Cảm giác đó rất giống khi một biểu thức mình tin chắc là hoàn hảo bỗng dần dần bị xáo trộn bởi một con số bất ngờ mà mình không biết.

RA KHỎI GA Shinozaki thuộc tuyến Toei Shinzuku, Kusanagi lấy điện thoại di động gọi cho Yugawa Manabu. Vừa áp điện thoại vào tai, Kusanagi vừa đưa mắt nhìn quanh. Mặc dù đang khoảng ba giờ chiều nhưng ở đây rất đông người. Có rất nhiều xe đạp để trước cửa siêu thị.

Có tín hiệu kết nối, Kusanagi đợi đầu dây bên kia đổ chuông. Nhưng ngay sau đó anh vội ngắt điện thoại. Anh đã thấy người cần tìm.

Yugawa đang đứng tựa vào lan can cầu thang trước cửa hiệu sách, tay cầm cây kem. Anh mặc quần trắng, áo thu đen, đeo một chiếc kính râm nhỏ.

Kusanagi băng qua đường, tiến lại gần Yugawa từ đằng sau. Yugawa vẫn đang chăm chú quan sát xung quanh khu vực siêu thị.

“Thầy Galileo!”

Kusanagi định dọa Yugawa nhưng phản ứng của Yugawa chậm đến ngạc nhiên. Miệng vẫn mút kem, Yugawa từ từ ngoảnh đầu lại như trong một thước phim quay chậm.

“Mũi cậu thính thật! Giờ tôi mới hiểu sao người ta lại ví điều tra viên giống như chó săn.” Yugawa nói mà nét mặt hầu như không thay đổi.

“Cậu làm gì ở đây thế? Tôi không muốn nghe cậu bảo là đang ăn kem dâu đấy.”

Yugawa cười:

“Tôi cũng đang muốn hỏi xem cậu làm gì ở đây. Nhưng cậu trả lời đã rõ mồn một đây rồi. Cậu đến tìm tôi? À, nói đúng hơn là cậu đến xem tôi làm gì.”

“Nếu cậu biết thế rồi thì hãy trả lời thành thật đi. Cậu đang làm gì ở đây?”

“Đợi cậu.”

“Đợi tôi? Cậu đùa đấy à?”

“Tôi nói nghiêm túc đấy. Ban nãy tôi có gọi điện về phòng nghiên cứu thì sinh viên ở đó nói cậu đến tìm tôi. Hình như tối qua cậu cũng tới. Sinh viên chỗ tôi bảo cậu là tôi đang ở Shinozaki đúng không?”

Đúng như Yugawa nói. Kusanagi vừa tới phòng nghiên cứu của Yugawa và được biết Yugawa đang đi ra ngoài giống như hôm qua. Tối qua anh có nghe cậu sinh viên ở đó nói Yugawa đến Shinozaki nên anh đoán chắc là Yugawa đang ở Shinozaki.

“Tôi đang hỏi là cậu đến đây làm gì?” Kusanagi hơi lên giọng. Anh đã quen với cách nói vòng vo của nhà vật lý này rồi nhưng lần này anh không thể kìm lòng được.

“Đừng có vội thế. Làm cốc cà phê đã nhé. Cà phê mua từ máy tự động thôi nhưng chắc chắn là ngon hơn cà phê ở phòng nghiên cứu của tôi đấy.”

Yugawa đứng dậy vứt vỏ kem vào một thùng rác gần đó.

Yugawa mua cà phê lon ở máy tự động trước cửa siêu thị. Sau đó, anh ngồi lên một chiếc xe đạp ở ngay cạnh và bắt đầu uống. Kusanagi vẫn đứng, mở nắp hộp cà phê và đưa mắt nhìn xung quanh.

“Đừng có tự tiện ngồi lên xe đạp của người khác như thế.”

“Không sao đâu. Chủ của cái xe này không quay lại đâu.”

“Sao cậu biết?”

“Sau khi để xe ở đây, chủ cái xe này đi vào ga tàu điện ngầm. Cứ cho là đến ngay ga cạnh đây đi nữa thì làm xong việc rồi quay về cũng phải mất ba mươi phút.”

Kusanagi nhấp một ngụm cà phê, nét mặt tỏ vẻ chán chường:

“Hóa ra cậu tới đây ăn kem để quan sát việc đó hả?”

“Quan sát người khác là sở thích của tôi mà. Rất thú vị.”

“Cậu không phải tự quảng cáo đâu, cho tôi biết đi nào. Sao cậu lại ở đây? Đừng có mà nói dối trắng trợn là việc này chẳng liên quan gì tới vụ án kia đâu.”

Yugawa xoay người, đưa mắt nhìn vào gác-đờ-bu trên lớp sau chiếc xe anh đang ngồi.

“Gần đây càng ngày càng có ít người ghi tên mình lên xe. Họ lo người khác biết thì nguy hiểm chẳng? Ngày xưa thì cứ nhất thiết là phải ghi tên lên xe. Thời đại thay đổi, thói quen cũng thay đổi.”

“Cậu có vẻ quan tâm đến xe đạp nhỉ. Hình như trước cậu cũng có nói thế.”

Từ những hành động ban nãy của Yugawa, Kusanagi đã hiểu Yugawa đang quan tâm tới điều gì. Yugawa gật đầu.

“Về chuyện chiếc xe đạp ở bên cạnh xác nạn nhân, hôm trước cậu bảo có ít khả năng đó là để tạo hiện trường giả đúng không?”

“Tôi bảo là chẳng có ý nghĩa gì khi tạo hiện trường giả cả. Nếu cố tình để lại dấu vân tay của nạn nhân trên xe thì cần gì phải đốt hết vân tay ở cái xác. Thực tế là từ dấu vân tay trên xe đạp mà tìm ra được tung tích nạn nhân.”

“Đúng thế, nhưng giả sử trên xe đạp không có dấu vân tay thì sao? Chắc các cậu sẽ không thể tìm được tung tích nạn nhân đúng không?”

Trước câu hỏi của Yugawa, Kusanagi im lặng chừng mười giây. Đây là câu hỏi anh chưa từng nghĩ tới.

“À không... Cuối cùng chúng tôi tìm ra tung tích nạn nhân là do dấu vân tay trên chiếc xe trùng với dấu vân tay của người đàn ông biến mất ở phòng trọ. Nhưng nếu không có dấu vân tay đó thì cũng có sao đâu. Trước tôi có nói với cậu là bên tôi cũng đã đi xác định AND rồi nhỉ.”

“Có, tôi có nghe nói. Nghĩa là bản thân việc đốt vân tay của nạn nhân cuối cùng chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng giả sử, thủ phạm tính cả đến việc đó thì thế nào?”

“Nghĩa là vẫn đốt dù biết là sẽ chẳng ích gì ư?”

“Tất nhiên việc đó có ý nghĩa đối với thủ phạm. Tuy nhiên, việc đó không phải là để che giấu tung tích nạn nhân. Có thể việc đốt vụn tay là do thủ phạm muốn cảnh sát nghi ngờ rằng không biết cái xe đạp để cạnh đó có phải là để dựng hiện trường giả hay không.”

Kusanagi không nói được lời nào trước ý kiến hoàn toàn bất ngờ này.

“Cậu muốn nói chiếc xe đạp vẫn là để tạo hiện trường giả?”

“Nhưng để làm gì thì chưa rõ.” Yugawa nhảy khỏi chiếc xe đạp. “Có vẻ hung thủ muốn cho ta thấy là nạn nhân tự mình đi xe đạp tới hiện trường. Nhưng nếu thế thì việc tạo hiện trường giả như vậy có ý nghĩa gì?”

“Để che giấu thực tế là nạn nhân không thể tự mình di chuyển được.” Kusanagi nói. “Nạn nhân đã bị giết từ trước và được chở đến đây. Đội trưởng của tôi cho là như vậy.”

“Và cậu phản đối ý kiến đó. Tôi cho rằng lý do phản đối của cậu là vì người hiện đang bị tình nghi nhất hiện nay, Hanaoka Yasuko, không có bằng lái xe.”

“Nếu như chị ta có đồng phạm thì lại khác.” Kusanagi trả lời.

“Thôi, tạm dừng chuyện đó ở đây. Tôi muốn bàn về thời điểm chiếc xe đạp bị mất cắp. Khoảng thời gian đó được cho là từ mười một giờ trưa đến mười giờ tối. Tôi thấy hơi khó hiểu trong chuyện này vì thấy xác định được giờ quá rõ.”

“Thì chủ của chiếc xe nói thế mà. Thực ra việc đó cũng chẳng khó khăn gì.”

“Điều lạ là ở đó.” Yugawa chìa lon cà phê về phía Kusanagi. “Sao các cậu lại tìm được chủ chiếc xe ngay thế?”

“Có khó gì đâu. Chủ nhân chiếc xe thông báo bị mất trộm, chúng tôi đổi chiếu là tìm được ra.”

Nghe Kusanagi trả lời, Yugawa khẽ rên lên. Có thể nhận ra ánh mắt anh đang trở nên sắc lạnh sau cặp kính râm.

“Sao thế? Cậu thấy không vừa lòng ở điểm gì à?”

Yugawa nhìn chằm chằm vào Kusanagi.

“Cậu biết chỗ chiếc xe bị mất cắp chứ?”

“Tôi biết. Chính tôi đến hỏi chủ chiếc xe mà.”

“Phiền cậu dẫn tôi tới đó nhé. Gần đây đúng không?”

Kusanagi quay lại nhìn Yugawa. Anh muốn hỏi Yugawa đến đó để làm gì nhưng lại thôi. Mắt Yugawa ánh mắt lên vẻ sắc sảo thường thấy mỗi khi anh chú tâm suy đoán điều gì.

“Ở đây này.”

Chiếc xe bị mất cách chỗ họ vừa uống cà phê chưa đầy năm mươi mét. Kusanagi đứng trước một hàng xe đạp dựng san sát.

“Chủ chiếc xe đã xích nó vào hàng rào này.”

“Thủ phạm đã cắt dây xích?”

“Có vẻ là như vậy.”

“Nghĩa là thủ phạm mang theo cả kìm để cắt dây xích...” Yugawa chăm chú nhìn dãy xe đạp xếp cạnh nhau. “Chẳng phải là có nhiều xe khác không bị khóa xích à? Tại sao thủ phạm lại mất công làm một việc như vậy nhỉ?”

“Tôi không biết. Có thể đúng chiếc xe hung thủ thích thì lại bị xích?”

“Thích?” Yugawa lẩm bẩm như thể nói một mình. “*Thích ở điểm gì mới được?*”

“Ý cậu là sao?” Kusanagi hơi nóng ruột.

Yugawa quay lại nhìn Kusanagi.

“Cậu biết là hôm qua tôi cũng đến đây. Tôi cũng quan sát xung quanh như hôm nay. Người ta để xe đạp ở đây cả ngày. Có khá nhiều xe. Có xe được khóa cẩn thận, có xe để như thể biết trước là sẽ bị mất vậy. Tại sao thủ phạm lại chọn chiếc xe đó?”

“Chưa thể kết luận là thủ phạm đã ăn cắp chiếc xe.”

“Thế nào chẳng được. Cứ cho là chính nạn nhân ăn cắp chiếc xe đó đi. Dù là ai đi nữa thì tại sao lại là chiếc xe đó?”

Kusanagi lắc đầu.

“Tôi không hiểu cậu muốn nói gì. Chiếc xe bị ăn cắp chẳng có gì đặc biệt cả. Có thể thủ phạm chỉ chọn đại lấy một cái thôi.”

“Không phải.” Yugawa giơ ngón trỏ lên rồi xua xua sang hai bên. “Tôi nói cho cậu nghe suy đoán của tôi. Chiếc xe đó là xe mới hoặc gần như mới. Đúng không?”

Kusanagi có cảm giác như bị đánh trúng chỗ sơ hở. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện với người phụ nữ là chủ chiếc xe đạp.

“Đúng thế.” Anh trả lời. “Xe vừa mua tháng trước.”

Yugawa gật đầu với vẻ mặt như thể đó là điều đương nhiên.

“Phải vậy rồi. Vì thế người ta mới khóa xích cẩn thận, xe mới là vội vàng đến báo cảnh sát luôn. Thủ phạm đã định lấy một chiếc xe như thế. Cho nên dù biết là có rất nhiều chiếc xe khác không bị xích nhưng vẫn mang theo kìm cắt xích.”

“Nghĩa là hắn cố tình nhắm vào xe mới?”

“Đúng thế.”

“Để làm gì?”

“Vấn đề là ở chỗ đó. Nếu nghĩ theo hướng này thì chỉ thấy được duy nhất một mục đích mà thôi. Hung thủ muốn chủ chiếc xe sẽ thông báo với cảnh sát. Có thể điều này sẽ tạo một thuận lợi nào đó cho hắn. Cụ thể, nó sẽ có tác dụng dẫn cảnh sát đi sai hướng.”

“Thời điểm chiếc xe bị lấy cắp được xác định là khoảng từ mười một giờ trưa tới mười giờ tối. Cậu muốn nói điều đó là không đúng? Nhưng thủ phạm làm sao mà biết được chủ chiếc xe đạp sẽ khai thế nào.”

“Về mặt thời gian thì đúng là thế. Nhưng có một điều mà chủ chiếc xe

không thể khai sai: nơi chiếc xe bị đánh cắp là ga Shinozaki.”

Kusanagi nín thở nhìn nhà vật lý.

“Cậu muốn nói thủ phạm làm thế để hướng cảnh sát tới ga Shinozaki?”

“Có thể cho là như vậy.”

“Đúng là bọn tôi đã mất nhiều thời gian và nhân lực để điều tra quanh khu vực ga Shinozaki. Nếu suy luận của cậu là đúng thì tất cả những thứ đó đều mất công vô ích?”

“Không phải là mất công vô ích đâu. Vì việc chiếc xe bị mất ở đây đúng là sự thật. Tuy nhiên sự việc không đơn giản đến mức có thể thu được điều gì từ việc đó. Vụ này được sắp đặt khéo léo, cẩn thận hơn rất nhiều.” Yugawa quay đi.

Kusanagi vội vàng đuổi theo: “Cậu đi đâu đấy?”

“Đi về. Tất nhiên rồi.”

“Đợi đã.” Kusanagi nắm lấy vai Yugawa. “Tôi chưa hỏi cậu điều quan trọng nhất. Lý do cậu quan tâm tới vụ này là gì?”

“Tôi không được phép quan tâm à?”

“Đó không phải là câu trả lời.”

Yugawa hất tay Kusanagi ra khỏi vai:

“Tôi bị tình nghi đấy à?”

“Bị tình nghi? Làm gì có chuyện đó.”

“Nếu thế thì tôi làm gì mà chả được. Tôi không có ý định làm phiền các cậu đâu.”

“Vậy thì tôi hỏi cậu điều này, có phải cậu lấy tên tôi để nói dối anh giáo dạy toán cạnh nhà chị Hanaoka Yasuko không? Cậu bảo với anh ta là tôi muốn nhờ anh ta hợp tác điều tra vụ án. Tôi có quyền được biết lý do.”

Yugawa chăm chăm nhìn Kusanagi. Nét mặt anh trở nên lạnh lùng mà bình thường hiếm khi nhìn thấy.

“Cậu đã đến chỗ anh ấy?”

“Tôi đã đến đó. Vì cậu chẳng nói gì với tôi cả.”

“Anh ấy đã nói gì?”

“Đợi đã. Người đặt câu hỏi là tôi. Cậu nghĩ thầy giáo dạy toán đó có dính líu đến vụ án à?”

Yugawa không trả lời, đưa mắt nhìn ra chỗ khác rồi tiếp tục đi về phía ga.

“Này đợi đã!” Kusanagi gọi với theo.

Yugawa dừng bước rồi ngoảnh lại.

“Tôi nói trước với cậu, chỉ riêng lần này thôi, tôi không thể hợp tác hoàn toàn với cậu được. Tôi theo đuổi vụ này vì có lý do riêng. Cậu đừng trông đợi gì ở tôi.”

“Nếu thế thì tôi cũng không thể cung cấp thông tin cho cậu như mọi khi đâu.”

Yugawa nhìn xuống rồi khẽ gật đầu.

“Vậy thì chẳng còn cách nào khác. Lần này chúng ta hãy làm việc độc lập.” Nói rồi Yugawa tiếp tục bước đi. Dáng vẻ nhìn từ đằng sau của anh như nói lên ý định mạnh mẽ đó. Kusanagi thôi không gọi nữa.

Hút xong điều thuốc, Kusangi đi về phía ga. Anh đứng chờ vì không muốn lên xe điện cùng với Yugawa. Anh không biết lý do tại sao nhưng Yugawa tham gia vụ án lần này vì có vấn đề riêng và anh ấy muốn tự giải quyết vấn đề đó. Kusanagi không muốn làm ảnh hưởng tới Yugawa.

Ngồi trên xe điện Kusanagi vừa nghĩ: *“Yugawa đang lo lắng điều gì? Chắc chắn là về anh giáo đó? Anh ta tên là Ishigami. Cho đến bây giờ, cái tên Ishigami chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc điều tra của cảnh sát. Anh ta chỉ là người hàng xóm sống cạnh nhà Hanaoka Yasuko. Tại sao Yugawa lại quan tâm đến anh ta?”*

Trong đầu Kusanagi hiện lên hình ảnh ở cửa hàng cơm hộp. Đó là vào tầm xế chiều, Yugawa cũng xuất hiện ở đó với Ishigami. Theo lời Ishigami thì Yugawa muốn tới quán Mỹ Nhân.

Yugawa không phải là người mất công làm việc gì mà không có mục đích. Việc Yugawa đến đó với Ishigami chắc hẳn có lý do nào đó. Nhưng lý do đó là gì?

Ngay sau đấy Kudo xuất hiện. Việc Yugawa đến đó là do đoán trước Kudo sẽ xuất hiện là điều không thể.

Kusanagi nhớ lại rất nhiều chuyện nghe được từ Kudo. Anh ta không hề nhắc đến Ishigami. Nói đúng hơn là anh ta chẳng nhắc đến tên ai cả. Kudo đã tuyên bố thẳng rằng mình không phải người mách lẻo.

Một điều gì đó chợt nảy ra trong đầu Kusanagi. *“Tôi không phải là người mách lẻo.”* Kudo nói ra câu ấy khi hai người đang nói về chuyện gì? *“Có cả khách hàng đến mua cơm hộp chỉ vì muốn gặp cô ấy thôi đấy.”* Anh nhớ lại gương mặt sắp nổi khùng lên của Kudo.

Kusanagi hít thở thật sâu, ưỡn thẳng người. Người phụ nữ ngồi đối diện nhìn anh với vẻ mặt khó chịu. Kusanagi nhìn lên bản đồ tuyến tàu điện ngầm. Anh sẽ xuống ở ga Hamacho.

Lâu lắm mới ngồi sau tay lái nên phải mất ba mươi phút anh mới quen được. Việc đỗ xe tại nơi cần đến mất khá nhiều thời gian do anh thấy dừng chỗ nào cũng làm ảnh hưởng tới các xe khác. Thật may, một chiếc xe tải nhỏ từ đâu tới nhẹ nhàng tấp vào lề đường nên anh quyết định đỗ xe ngay sau đó.

Đây là lần thứ hai anh thuê xe. Hồi còn làm trợ giảng ở đại học, khi dẫn sinh viên tới tham quan nhà máy phát điện, anh thuê ô tô do bắt buộc phải đi xe đến đó. Hồi đó anh thuê một chiếc Wagon bảy chỗ, còn hôm nay anh thuê một chiếc xe nội địa nhỏ, loại thông dụng. Do vậy việc lái xe khá là thoải mái.

Ishigami nhìn về phía tòa nhà nhỏ chênh chếch bên tay phải. Một tấm biển

đề Công ty trách nhiệm hữu hạn Đồ họa Hikari. Đây là công ty của Kudo Kuniaki.

Tìm ra công ty này không phải là một việc khó. Tay điều tra viên Kusanagi đã cho anh biết họ của người đàn ông này và thông tin anh ta đang điều hành một công ty in ấn. Ishigami tìm thấy trên mạng một trang Web có đường link của các công ty làm về in. Anh tìm trong số các công ty ở khu vực Tokyo thì thấy duy nhất công ty Đồ họa Hikari là có giám đốc mang họ Kudo.

Hôm nay, ngay sau khi dạy học xong, Ishigami đến thẳng hãng cho thuê xe để lấy chiếc xe anh đã đặt trước. Anh lái chiếc xe đó đến đây.

Việc thuê xe bên ngoài đương nhiên là nguy hiểm vì nó sẽ để lại mọi dấu vết. Nhưng anh đã suy nghĩ rất kỹ và vẫn quyết định làm như vậy.

Đồng hồ điện tử gắn trên xe báo năm giờ năm mươi phút. Từ cửa chính của tòa nhà, một vài người đi ra. Sau khi nhìn thấy có Kudo Kuniaki trong số họ, Ishigami ngồi thẳng người. Anh với tay lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số để ở ghế bên cạnh. Anh bật máy và nhìn vào ống kính rồi đặt tiêu điểm vào Kudo và bật zoom lên.

Kudo, như thường lệ vẫn mặc một bộ quần áo rất thời trang. Ishigami thậm chí còn không biết những bộ quần áo như vậy được bán ở đâu. *“Yasuko thích người đàn ông như thế này à? Không chỉ riêng Yasuko mà rất nhiều phụ nữ trên thế giới này, nếu phải chọn một trong hai, mình hoặc Kudo thì chắc chắn họ sẽ chọn Kudo.”*

Anh bấm máy với một cảm giác ghen tị bóp chặt lồng ngực. Anh đã đặt chế độ không nháy đèn flash. Tuy vậy, trên màn hình máy ảnh, hình ảnh Kudo vẫn hiện lên rất rõ vì lúc này vẫn còn nắng và xung quanh khá sáng.

Kudo vòng ra phía sau tòa nhà. Ishigami đã tìm hiểu trước rằng ở đó có bãi đỗ xe. Anh ngồi đợi Kudo lái xe ra.

Một chiếc Benz đi ra. Chiếc xe màu xanh lá cây. Sau khi thấy người ngồi sau tay lái là Kudo, Ishigami vội vàng nổ máy. Anh vừa lái xe vừa quan sát phía sau chiếc Benz. Do không quen lái xe nên việc bám theo xe Kudo thật chẳng dễ dàng gì. Một xe khác bỗng len vào giữa làm anh suýt mất dấu. Khó nhất là ở những đoạn phải chờ đèn đỏ. Thật may là Kudo lái xe khá cẩn thận. Kudo không đi quá nhanh và dừng xe ngay mỗi khi có đèn vàng. Vậy nhưng Ishigami vẫn rất lo không biết liệu có bị Kudo nhận ra mỗi khi xe anh tới quá gần. Anh không thể bỏ cuộc giữa chừng. Trong đầu Ishigami đã tính trước trường hợp xấu nhất là bị Kudo phát hiện.

Vừa lái xe, thỉnh thoảng Ishigami lại nhìn bản đồ điện tử trên xe. Anh không thông thạo đường lắm. Có vẻ như xe của Kudo đang đi về phía Shinagawa. Xe ngày một nhiều hơn nên việc đi theo chiếc Benz cũng khó hơn. Ishigami mới hơi lơ đãng một chút thì có chiếc xe tải chen vào. Anh không thấy chiếc Benz đâu nữa. Đang phân vân không biết liệu có phải chiếc

Benz chuyển sang làn đường khác thì đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Chiếc xe tải đứng ở đầu tiên. Như vậy là chiếc Benz đã đi mất.

“Mất dấu ở đây rồi!” Ishigami tặc lưỡi.

Đèn giao thông chuyển sang màu xanh. Ishigami chạy được một đoạn tới ngã tư tiếp theo thì thấy chiếc Benz đang bật xi nhan để rẽ phải. Đó là xe của Kudo. Phía bên phải đường có một khách sạn. Có vẻ Kudo định rẽ vào đó.

Ishigami không ngần ngại cho xe tiến tới ngay sau xe của Kudo. Có thể anh đã bị phát hiện nhưng đã đến đây rồi thì chẳng còn gì để mất nữa.

Đèn giao thông báo hiệu cho phép rẽ phải, chiếc Benz chuyển bánh. Ishigami cũng rẽ sang theo. Bên trong công khách sạn, phía tay trái có một lối xuống tầng hầm. Có vẻ như đó là lối vào bãi đỗ xe. Ishigami theo chiếc Benz đi vào trong.

Lúc dừng lại lấy vé xe, Kudo khẽ ngoái lại đằng sau. Ishigami hơi cúi đầu xuống. Anh không rõ có phải Kudo nhận ra điều gì đó.

Bãi đỗ xe rất vắng. Chiếc Benz đỗ ở gần lối vào khách sạn. Ishigami cho xe đỗ hơi xa chỗ đó một chút. Ngay khi vừa tắt máy, anh vội vàng chuẩn bị máy ảnh.

Kudo bước xuống xe. Ishigami chụp luôn cảnh đó. Kudo có vẻ hơi đề ý tới phía Ishigami. Đúng là Kudo đã thấy có gì đáng nghi. Ishigami cúi thấp đầu hơn nữa.

Tuy vậy Kudo vẫn tiếp tục đi vào cửa khách sạn. Sau khi thấy Kudo đã đi khuất, Ishigami cho xe nổ máy.

“Trước mắt, hai tấm này là đủ.”

Do thời gian đỗ xe trong bãi không lâu nên khi ra khỏi cửa, Ishigami không bị tính tiền gửi. Ishigami cẩn thận nắm chặt tay lái, cho xe đi khỏi lối đi hẹp.

Anh suy nghĩ xem nên ghi gì vào hai bức ảnh này. Trong đầu anh hiện lên những câu đại khái như sau:

“Tôi đã tìm ra danh tính người đàn ông mà em thường xuyên gặp gỡ. Tôi nghĩ em sẽ hiểu khi xem những bức ảnh này. Tôi rất muốn hỏi em: Em có quan hệ như thế nào với người đàn ông này?”

Nếu là mối quan hệ yêu đương thì đó sẽ là hành động phản bội vô cùng tồi tệ. Em có biết tôi đã làm điều gì vì em không?

Tôi có quyền được ra lệnh cho em: Hãy từ bỏ người đàn ông này ngay lập tức. Nếu không cơn tức giận của tôi sẽ chuyển sang anh ta.

Đối với tôi, việc cho anh ta một kết cục giống như Togashi là điều vô cùng đơn giản. Tôi đã chuẩn bị rồi, thậm chí còn chuẩn bị cả cách thức tiến hành nữa.

Tôi nhắc lại, nếu em có mối quan hệ nam nữ với người đàn ông này, tôi sẽ không tha thứ cho hành động phản bội đó. Chắc chắn tôi sẽ trả thù.”

Ishigami lẩm bẩm những lời đó trong miệng. Anh muốn kiểm tra lại xem

nó có tác dụng đe dọa hay không.

Đèn giao thông chuyển sang màu xanh, anh chuẩn bị cho xe ra khỏi cổng khách sạn. Đúng lúc đó anh nhìn thấy bóng Hanaoka Yasuko đi vào khách sạn. Mắt anh nhìn trùng trùng vào Yasuko.

YASUKO bước vào phòng trà của khách sạn thì thấy có người ở bàn phía góc phòng giờ tay về phía mình. Đó là Kudo trong chiếc áo khoác màu xanh đậm. Mới khoảng một phần ba số ghế trong phòng là có người ngồi. Có cả các cặp tình nhân lẫn các nhà kinh doanh đang bàn chuyện làm ăn với nhau. Yasuko khẽ cúi người khi đi ngang qua họ để tiến về phía Kudo.

“Xin lỗi vì anh gọi em ra đường đột thế này.” Kudo mỉm cười. “Em uống gì?”

Nhân viên phục vụ tới, Yasuko gọi một cốc trà sữa.

“Có chuyện gì vậy anh?” Yasuko hỏi.

“À, cũng không có gì quan trọng đâu.” Kudo cầm cốc cà phê lên nhưng trước khi đưa lên miệng, anh nói tiếp: “Hôm qua có một điều tra viên đến chỗ anh.”

Yasuko mở to mắt:

“Thật sao....”

“Em kể với điều tra viên về anh à?”

“Em xin lỗi. Lần trước sau khi đi ăn với anh về, có một tay điều tra viên đến nhà em. Anh ta hỏi em đi đâu, với ai. Lúc đó em nghĩ nếu không nói thì sẽ bị nghi ngờ này nọ nên....”

Kudo xua xua tay:

“Em không cần phải xin lỗi. Anh không trách em đâu. Phải cho họ biết mối quan hệ của chúng ta để từ giờ trở đi, chúng ta có thể gặp nhau đàng hoàng. Anh nghĩ điều này hóa ra lại hay đấy.”

“Vậy sao?” Yasuko khẽ liếc nhìn Kudo.

“À nhưng chắc là anh sẽ bị nhòm ngó một thời gian. Vừa nãy, trên đường đến đây, anh bị bám theo.”

“Bám theo?”

“Ban đầu anh không biết đâu, mãi sau mới nhận ra. Một chiếc xe cứ đi theo anh suốt. Anh cứ nghĩ hay là mình cảm giác thế thôi nhưng chiếc xe đó theo anh vào tận bãi đỗ xe của khách sạn.”

Yasuko chăm chú nhìn vào gương mặt đang thản nhiên như không có chuyện gì của Kudo.

“Thế sau đó thì sao?”

“Anh không biết.” Kudo nhún vai. “Vì ở xa nên anh không thể thấy rõ mặt người đó. Rồi tự nhiên anh không thấy cái xe ấy đâu nữa. Trước khi em đến, anh đã ngồi đây quan sát xung quanh nhưng có vẻ như là không có ai như vậy cả. Tất nhiên có thể họ đang theo dõi từ một nơi mà anh không nhận ra.”

Yasuko nhìn sang hai bên, quan sát dáng vẻ của những người xung quanh.

Chị chẳng thấy ai có vẻ đáng khả nghi cả.

“Vậy là họ đang nghi ngờ anh rồi.”

“Hình như họ đang dựng lên một kịch bản kiểu như em là người chủ mưu giết Togashi, còn anh là kẻ đồng phạm. Tay điều tra viên đến chỗ anh hôm qua còn hỏi thẳng anh luôn về chứng cứ ngoại phạm nữa.”

Trà sữa của Yasuko được mang tới. Trong lúc người phục vụ đặt trà xuống bàn, Yasuko lại đưa mắt nhìn xung quanh.

“Nếu anh vẫn đang bị họ theo dõi thì trông thấy anh gặp em như thế này, thế nào họ cũng nghi ngờ điều gì đó.”

“Không sao đâu. Như anh vừa nói với em rồi đây, anh muốn công khai chuyện của chúng ta. Bọn mình mà lén lút gặp nhau thì sẽ càng bị nghi ngờ hơn. Quan hệ của chúng ta chắc chắn không phải là mối quan hệ cần phải né tránh người khác.” Như để chứng tỏ sự quả quyết của mình, Kudo ngả người trên ghế sofa và uống cà phê.

Yasuko cũng đặt ngón tay vào cốc trà sữa.

“Anh nói như vậy thì em thấy vui rồi, nhưng nếu gây phiền hà cho anh thì em thấy rất có lỗi. Em nghĩ chúng ta không nên gặp nhau một thời gian.”

“Anh nói vậy là vì em thôi.” Kudo đặt cốc cà phê xuống, rướn người về phía trước. “Chính vì thế hôm nay anh mới bảo em tới đây. Trước sau gì thì chuyện điều tra viên đến nhà anh cũng sẽ đến tai em, anh không muốn đến lúc đấy em lại giữ ý này nọ. Em không cần lo lắng gì cho anh đâu. Anh có bị hỏi về chứng cứ ngoại phạm nhưng rất may là có người đứng ra làm chứng được cho anh. Rồi các tay điều tra viên sẽ chẳng bận tâm gì đến anh nữa đâu.”

“Nếu vậy thì tốt nhưng mà....”

“Điều anh lo lắng vẫn là em thôi.” Kudo nói tiếp. “Chuyện anh không phải là đồng phạm sớm muộn gì cũng sẽ được chứng minh. Nhưng mấy tay điều tra viên đó, họ vẫn thôi chưa nghi ngờ em đâu. Cứ nghĩ tới việc họ sẽ còn đến làm phiền em nữa là anh lại thấy rầu cả người.”

“Thì chẳng còn cách nào khác cả. Việc Togashi đến tìm em có vẻ như đúng là sự thật.”

“Thật đúng là! Anh ta nghĩ gì mà còn theo đuổi em nữa chứ?... Anh ta chết rồi mà vẫn làm khổ em.” Kudo nhăn mặt. Anh nhìn Yasuko. “Em chẳng liên quan gì tới vụ án đúng không? Không phải là anh nghi ngờ gì em đâu, nhưng nếu em có liên hệ gì với Togashi, dù chỉ một chút thôi cũng mong em nói với riêng anh.”

Yasuko nhìn khuôn mặt điển trai của Kudo. Đây là lý do anh đột nhiên muốn gặp chị. Không phải là anh hoàn toàn không nghi ngờ gì chị.

Yasuko mỉm cười:

“Không sao đâu. Vì em chẳng có liên quan gì.”

“Ừ, anh cũng biết thế. Nhưng được nghe chính em nói ra anh thấy yên tâm

hơn.” Kudo gật đầu rồi nhìn đồng hồ đeo tay. “Em đã đến đây rồi thì chúng mình cùng đi ăn nhé. Anh biết một hàng gà nướng rất ngon.”

“Xin lỗi anh, hôm nay em không dặn gì Misato cả.”

“Vậy à? Vậy anh không thể ép em được rồi.” Nói rồi Kudo đứng dậy, cầm lấy hóa đơn thanh toán. “Chúng mình đi thôi.”

Trong lúc Kudo trả tiền, Yasuko lại khẽ nhìn xung quanh một lần nữa. Chẳng có ai giống như điều tra viên. Chị biết làm vậy không phải với Kudo nhưng việc anh đang bị nghi ngờ là đồng phạm chẳng phải vấn đề gì với chị. Vì như vậy nghĩa là cảnh sát đang theo hướng điều tra khác xa sự thật.

Nói vậy nhưng chị cũng lo vì không biết có thể để mối quan hệ với Kudo tiến triển như thế này được không. Chị mong muốn sẽ có mối quan hệ mật thiết hơn nữa. Nhưng nếu điều đó thành sự thật, chị lo nó sẽ mang lại một hậu quả to lớn. Trong đầu chị hiện lên gương mặt vô cảm của Ishigami.

“Anh sẽ đưa em về.” Kudo nói sau khi thanh toán tiền.

“Hôm nay không cần. Em sẽ về bằng tàu điện.”

“Không sao, anh sẽ đưa em về.”

“Thực sự không cần đâu anh ạ. Em còn muốn mua mấy thứ trên đường về nữa.”

“Vậy à.” Trông Kudo có vẻ không hài lòng nhưng cuối cùng anh cũng cười bảo: “Vâng, chào em nhé. Anh sẽ gọi điện sau.”

“Cảm ơn anh.” Nói rồi Yasuko quay đi.

Đang đi trên cầu đi bộ để ra ga Shinagawa thì điện thoại của chị đổ chuông. Yasuko vừa đi vừa mở túi lấy điện thoại. Số gọi đến là của Sayoko ở quán Mỹ Nhân.

“Alô.”

“Yasuko à, chị Sayoko đây. Nói chuyện được không em?” Giọng Sayoko có vẻ như hơi căng thẳng.

“Vâng, không sao. Có chuyện gì vậy?”

“Vừa nãy sau khi em về, điều tra viên lại tới đây. Họ hỏi chị những chuyện rất lạ nên chị muốn báo cho em.”

Yasuko nhắm mắt, tay vẫn nắm chặt điện thoại. Lại điều tra viên à? Họ bao vây quanh mình hết như tờ nhện vậy.

“Chuyện lạ là chuyện gì hả chị?” Yasuko thấy rất lo.

“Chuyện về cái anh đó. Anh thầy giáo cấp III ấy. Tên anh ta là Ishigami phải không nhỉ?”

Yasuko suýt nữa thì đánh rơi điện thoại.

“Anh ta làm sao hả chị?” Giọng Yasuko run run.

“Điều tra viên họ bảo là nghe nói có khách hàng tới mua cơm hộp chỉ vì muốn gặp em. Họ hỏi người khách đó là ai. Hình như họ nghe được chuyện đó từ cậu Kudo.”

“Anh Kudo?”

Kudo thì có liên quan gì ở đây?

“Hôm trước chị có nói với cậu Kudo về chuyện này. Chị bảo cậu ấy là có người muốn gặp em nên sáng nào cũng đến cửa hàng. Hình như Kudo nói lại với điều tra viên về chuyện đó.”

Yasuko đã hiểu ra. Tay điều tra viên đến chỗ Kudo vừa rồi đã đến quán Mỹ Nhân để kiểm tra lại câu chuyện.

“Thế chị trả lời sao?”

“Chị nghĩ giấu thì không hay nên chị đã nói thật. Chị bảo là anh giáo sống bên cạnh nhà em. Nhưng chị cũng bảo đấy chỉ là suy đoán của vợ chồng chị thôi chứ thực hư thế nào thì không biết.”

Yasuko thấy cổ họng mình khô cứng. Cuối cùng thì cảnh sát cũng đã để mắt tới Ishigami. Lý do có phải do mỗi lời khai của Kudo không hay còn lý do nào khác nữa?

“Alô, Yasuko ơ!” Sayoko gọi.

“Vâng, em đây.”

“Chị đã trót nói vậy rồi, không biết có sao không. Không biết chị có nói gì bất lợi cho em không?”

Yasuko không thể nói “Có” được.

“Em nghĩ là không sao đâu. Em chẳng có quan hệ gì với anh giáo đó cả.”

“Ừ, phải rồi. Chị chỉ muốn báo cho em vậy thôi.”

“Em hiểu rồi. Cảm ơn chị.”

Yasuko ngắt điện thoại. Lòng chị nặng trĩu. Chị thấy hơi buồn nôn.

Cảm giác đó còn đeo bám chị cho đến khi về tới nhà. Trên đường về, mặc dù có rẽ vào siêu thị nhưng chị cũng không nhớ là mình đã mua những gì nữa.

Ishigami đang ngồi trước máy tính thì nhà bên cạnh có tiếng mở rồi đóng cửa. Trên màn hình máy tính hiện ra ba tấm ảnh. Hai bức chụp Kudo còn một bức chụp cảnh Yasuko đang đi vào khách sạn. Anh muốn chụp cảnh hai người ở bên nhau nhưng rất sợ Kudo sẽ phát hiện ra. Hơn nữa nếu Yasuko mà biết thì sẽ rất rắc rối.

Ishigami đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Khi đó các bức ảnh này sẽ có tác dụng nhưng tất nhiên dù gì anh cũng không muốn điều đó xảy ra.

Ishigami liếc nhìn đồng hồ đặt trên bàn rồi đứng lên. Giờ là gần tám giờ tối. Khoảng thời gian Yasuko gặp Kudo ban này không phải là dài. Anh nhận ra mình cảm thấy an tâm hơn vì điều này.

Ishigami cho thẻ điện thoại vào túi rồi đi ra khỏi nhà. Như mọi khi, anh chọn đường tối để đi. Vừa đi vừa cẩn thận xem mình có bị theo dõi không.

Anh nhớ lại tay điều tra viên tên Kusanagi. Vụ việc của anh ta rất khó hiểu. Tuy anh ta đến hỏi về Hanaoka Yasuko nhưng có vẻ như mục đích chính là để hỏi về Yugawa Manabu. Không biết bọn họ đã nói gì với nhau? Rất khó để Ishigami thực hiện bước tiếp theo nếu chưa biết được là mình có

bị nghi ngờ hay không.

Từ bất điện thoại mọi khi, Ishigami bấm số gọi cho Yasuko. Chuông reo tới lần thứ ba thì có tiếng Yasuko trả lời.

“Tôi đây.” Ishigami nói. “Bây giờ nói chuyện được chứ?”

“Vâng.”

“Hôm nay có điều gì bất thường không?”

Anh muốn hỏi chị gặp Kudo và nói những chuyện gì nhưng anh không tìm được từ để hỏi. Bản thân việc Ishigami biết được hai người gặp nhau là điều không bình thường rồi.

“À, thực ra thì...” Yasuko ngập ngừng.

“Sao cơ? Đã có chuyện gì?” “*Hay là Kudo đã hỏi cô ấy chuyện gì đó không hay?*” Ishigami nghĩ.

“Cửa hàng... Điều tra viên họ đã tới quán Mỹ Nhân. Và họ hỏi, hỏi về... anh...”

“Hỏi về tôi? Họ hỏi như thế nào?” Ishigami nuốt nước bọt.

“À, chuyện hơi khó hiểu... Chuyện là người ở cửa hàng tôi, trước đây, họ có... xì xào về anh... Có thể anh sẽ giận khi biết chuyện này....”

“*Vòng vo quá!*” Ishigami sốt ruột. “*Yasuko chắc chắn rất kém môn toán.*”

“Tôi không giận đâu. Chị cứ nó thẳng ra đi. Họ xì xào thế nào về tôi? Chắc là họ lại bảo trông mình rõ ngớ ngẩn đây mà.”

“Tôi đã bảo với họ là không có chuyện đó đâu, nhưng mà người ở cửa hàng, họ bảo anh tới mua cơm hộp là vì... muốn gặp tôi... họ bảo thế....”

“Sao cơ...” Ishigami cảm thấy đầu óc mình trống rỗng trong chốc lát.

“Xin lỗi anh. Họ chỉ đùa vậy cho vui thôi. Họ không có ý gì đâu. Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ như vậy.” Yasuko cố gắng giải thích cho Ishigami. Tuy nhiên, phân nửa những lời đó của chị chẳng đến nỗi tai Ishigami lúc này.

Anh đã bị một người thứ ba không phải là Yasuko phát hiện ra. Họ không hiểu sai. Sự thật là hàng sáng anh đến mua cơm hộp là vì muốn nhìn thấy gương mặt của Yasuko. Không phải anh không mong muốn Yasuko biết được điều đó. Tuy nhiên, nghĩ đến việc bị người khác phát hiện, toàn thân anh nóng bừng lên. Chắc chắn họ đã cười nhạo anh khi thấy một kẻ xấu xí như anh lại đem lòng yêu một người phụ nữ đẹp như Yasuko.

“Alô. Anh giận đấy à?” Yasuko hỏi.

Ishigami vội vàng đăng hắng một tiếng.

“À, thế điều tra viên họ bảo sao?”

“Họ có nghe được lời đồn đó nên họ tới cửa hàng hỏi xem người đó là ai. Người của cửa hàng đã khai ra cả tên anh.”

“Ra là vậy.” Người Ishigami vẫn nóng bừng bừng. “Thế điều tra viên họ nghe được lời đồn từ ai?”

“Cái đó... thì tôi không rõ.”

“Điều tra viên họ chỉ hỏi vậy thôi à?”

“Vâng, nghe nói là họ chỉ hỏi vậy.”

Ishigami gật đầu, tay vẫn nắm tai nghe. Giờ không phải là lúc anh tỏ ra bối rối. Không biết tại sao điều tra viên lại biết được điều này nhưng việc họ đang chú ý tới anh là sự thật không thể chối cãi. Anh cần phải nghĩ cách đối phó.

“Có con gái chị ở đó không?” Ishigami hỏi.

“Misato ạ? Có.”

“Chuyển máy cho cô bé hộ tôi.”

“Dạ vâng.”

Ishigami nhắm mắt lại. “*Mấy tay điều tra viên Kusanagi đó đang có kế hoạch hành động gì? Họ sẽ làm gì tiếp theo?*” Ishigami tập trung hết tâm trí để suy nghĩ. Bỗng nhiên, khuôn mặt của Yugawa Manabu hiện lên khiến anh mất tập trung. “*Nhà vật lý đó đang nghĩ gì vậy?*”

“Alô!” Giọng nói nhí nhảnh của Misato vọng tới tai Ishigami.

“Chú Ishigami đây.”

Anh dừng lại một chút rồi tiếp tục.

“Cái bạn mà cháu kể chuyện đi xem phim hôm mười hai là Mika nhỉ?”

“Vâng. Cháu đã nói chuyện đó với điều tra viên.”

“Ừ, cháu kể cho chú rồi. Nhưng còn một bạn nữa, bạn đó tên là Haruka phải không?”

“Vâng ạ. Bạn ý tên là Tamaoka Haruka ạ.”

“Từ hôm đó cháu có nói với bạn Haruka về bộ phim nữa không?”

“Không. Chỉ mỗi lần ấy thôi ạ. Nếu có thì cũng chỉ một chút thôi.”

“Cháu chưa kể gì cho điều tra viên về bạn ấy đúng không?”

“Chưa ạ. Cháu chỉ kể về bạn Mika thôi. Chú bảo là chưa nên nói về bạn Haruka mà.”

“Ừ đúng rồi. Nhưng bây giờ cháu có thể kể cho điều tra viên được rồi.”

Ishigami vừa để ý xung quanh, vừa chỉ bảo chi tiết cho Misato.

Một đám khói xám bay lên từ khoảng đất trống cạnh sân tennis. Trong bộ blouse trắng, Yugawa đang xắn tay áo chọc chọc cây gậy vào một cái can mười tám lít. Có vẻ như khói bay ra từ chiếc can đó.

“Hình như cậu đang theo dõi tôi.”

“Điều tra viên sẽ bám theo những người đáng nghi.”

“Sao? Nghĩa là tôi đáng nghi à?” Yugawa nheo mắt như thể đó là điều thú vị. “Lâu lắm rồi mới thấy cậu có ý nghĩ táo bạo thế đấy. Cậu mà linh hoạt như vậy thì còn thành công nữa.”

“Cậu không hỏi tại sao tôi lại nghi ngờ cậu à?”

“Chẳng cần. Thời nào các nhà khoa học chẳng bị người ta nghi ngờ.” Yugawa lại tiếp tục thọc thọc chiếc gậy vào bên trong cái can.

“Cậu đang đốt cái gì đấy?”

“Chẳng có gì đâu. Mấy báo cáo và tài liệu bỏ đi ấy mà. Không thể tin tưởng được mấy cái máy xé giấy đó.” Yugawa nhấc cái xô để bên cạnh lên, đổ nước vào bên trong can. Cùng với tiếng xì do nước gặp lửa là một làn khói trắng đục bốc lên.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Cho tôi hỏi cậu với tư cách là điều tra viên.”

“Nghe đáng sợ nhỉ.” Sau khi kiểm tra thấy lửa trong can đã tắt, Yugawa xách xô nước bước đi.

Kusanagi đi theo sau anh.

“Hôm qua, sau khi gặp cậu, tôi có tới quán Mỹ Nhân. Đến đó, tôi được biết một chuyện khá thú vị. Cậu có muốn nghe không?”

“Không muốn nghe lắm.”

“Thôi tôi cứ nói vậy, Ishigami” người bạn thân của cậu “đang đem long yêu Hanaoka Yasuko.”

Đang sải những bước dài, nghe thấy vậy Yugawa liền đứng lại. Anh quay lại, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

“Người ở cửa hàng nói với cậu à?”

“Ừ. Lúc đang nói chuyện với cậu, tôi bỗng nảy ra ý đó nên đến quán Mỹ Nhân để xác nhận lại. Lý thuyết rất quan trọng nhưng trực giác cũng là một thứ vũ khí đáng giá đối với một điều tra viên.”

“Thế thì sao?” Yugawa quay người bước đi tiếp. “Anh ấy yêu Hanaoka Yasuko thì có ảnh hưởng thế nào tới việc điều tra của các cậu?”

“Đến nước này rồi, cậu đừng giả vờ không biết nữa. Tôi không rõ cậu biết từ lúc nào nhưng chính vì nghi ngờ không biết có phải Ishigami là đồng phạm với Hanaoka Yasuko không nên cậu mới giấu tôi, lén lút hành động một mình như thế.”

“Tôi không thấy mình lén lút khi nào cả.”

“Tạm thời thì tôi đã tìm được lý do để nghi ngờ Ishigami. Từ giờ chúng tôi sẽ chú ý từng li từng tí tới anh ta. À, hôm qua tôi có nói chúng ta không hợp tác, nhưng hôm nay lại hòa bình nhé. Tôi sẽ cung cấp thông tin cho cậu, đổi lại cậu sẽ cho tôi biết những gì cậu biết. Thế nào? Một ý không tồi đấy chứ?”

“Cậu đang trả giá hờ rỗi đấy. Tôi chưa biết được điều gì cả. Tôi mới chỉ tưởng tượng ra thôi.”

“Nếu thế thì hãy cho tôi biết những tưởng tượng đó.” Kusanagi nhìn thẳng vào mắt bạn mình.

Yugawa nhìn tránh ra chỗ khác, chân vẫn tiếp tục bước: “Về phòng tôi đã.”

Về tới phòng nghiên cứu số 13, Kusanagi ngồi xuống chiếc bàn có mấy vết cháy khó hiểu. Yugawa đặt lên đó hai chiếc cốc. Như thường lệ, khó có thể nói đó là hai chiếc cốc sạch.

“Nếu như Ishigami là đồng phạm thì vai trò của anh ta là gì?” Yugawa bắt đầu ngay.

“Tôi nói trước à?”

“Chính cậu đề nghị hòa bình trước.” Yugawa ngồi xuống, nhăm nháp thứ cà phê hòa tan như mọi khi.

“Được thôi. Tôi chưa nói gì với sếp tôi về chuyện của Ishigami. Đây hoàn toàn là suy đoán của tôi. Giả sử nơi gây án là chỗ khác thì người chở cái xác đi là Ishigami.”

“Ồ chẳng phải chính cậu đã phản đối giả thiết là cái xác được chở đến đó à?”

“Tôi có nói là nếu như có đồng phạm thì lại khác. Nhưng thủ phạm chính, tức người ra tay thì là Hanaoka Yasuko. Có thể Ishigami cũng giúp một tay nhưng Yasuko có mặt ở đó và chắc chắn có tham gia.”

“Cậu nói như thể kết luận vậy.”

“Nếu việc ra tay và xử lý cái xác cũng là do Ishigami làm thì anh ta không còn là đồng phạm nữa. Anh ta sẽ là chủ mưu, hay nói đúng hơn, anh ta hành động một mình. Nhưng dù có yêu Yasuko thế nào thì anh ta cũng không thể làm chuyện đó được. Nếu mà bị Yasuko phản bội thì coi như xong. Chắc chắn vụ này có đem lại rủi ro gì đó cho Yasuko.”

“Thế còn trường hợp giết Togashi là do mình Ishigami thực hiện, còn xử lý cái xác là cả hai thì sao?”

“Tôi không nói là không có khả năng nhưng khả năng đó rất thấp. Chứng cứ ngoại phạm của Hanaoka Yasuko ở rạp chiếu phim tuy chưa rõ ràng, nhưng chứng cứ ngoại phạm sau khi xem phim thì khá là vững chắc. Có lẽ họ đã tính trước thời gian hành động. Nếu vậy thì Yasuko khó có thể tham gia vào việc xử lý cái xác, một việc mà không thể biết được cần bao nhiêu thời gian.”

“Chứng cứ ngoại phạm chưa kiểm tra được của Hanaoka Yasuko là...”

“Là khoảng thời gian cô ấy khai đi xem phim từ bảy giờ đến chín giờ mười phút. Việc cô ấy đi ăn mì và hát karaoke sau đó thì kiểm tra được. Tuy nhiên, việc cô ấy có vào rạp tôi nghĩ là không sai. Chúng tôi có tìm thấy dấu vân tay của mẹ con Hanaoka trên cuống vé xem phim được giữ lại ở rạp.”

“Như vậy cậu cho là trong khoảng hai tiếng mười phút đó, Ishigami và Yasuko đã ra tay sát hại Togashi?”

“Việc thủ tiêu cái xác cũng được thực hiện trong thời gian đó. Nếu xét về mặt thời gian thì nhiều khả năng Yasuko rời khỏi hiện trường trước Ishigami.”

“Nơi họ ra tay sát hại ở đâu?”

“Cái đó thì tôi không biết. Dù ở đâu thì cũng là do Yasuko gọi Togashi tới.”

Yugawa không nói gì, nghiêng nghiêng cái cổ. Anh chau mày, nét mặt có

về không hài lòng.

“Cậu muốn nói gì à?”

“À không.”

“Nếu cậu có điều gì muốn nói thì nói thẳng ra đi. Tôi đã nói ý kiến của tôi rồi. Giờ đến lượt cậu.”

Yugawa thở dài.

“Anh ấy không dùng xe ô tô.”

“Sao cơ?”

“Tôi nói là chắc chắn Ishigami không dùng xe ô tô. Phải cần có ô tô để chở cái xác. Vì anh ấy không có xe nên cần phải lấy một chiếc xe ở đâu đó. Không có cách nào để anh ấy kiếm được một chiếc xe mà không để lại dấu vết. Thông thường, với một người bình thường, không ai có thể làm được chuyện đó mà không để lại dấu vết.”

“Tôi đang định đi kiểm tra từng cửa hàng cho thuê xe đây.”

“Sẽ mệt đấy. Nhưng tôi đảm bảo chắc chắn rằng cậu sẽ không tìm ra đâu.”

“*Chết tiệt!*” Kusanagi nghĩ. Anh nhìn chằm chằm Yugawa nhưng Yugawa có vẻ như không nhận ra điều đó.

“Tôi chỉ nói là nếu nơi họ sát hại Togashi là chỗ khác thì người chở cái xác đi là Ishigami. Vẫn có khả năng nơi tìm thấy cái xác cũng là nơi họ ra tay. Dù sao cũng là hai người nên điều gì chả làm được.”

“Ý cậu là hai người bọn họ giết Togashi, đập nát mặt anh ta, đốt dấu vân tay, cởi quần áo và đốt? Sau đó họ đi bộ ra khỏi hiện trường?”

“Thì có thể có sự chênh lệch về mặt thời gian. Vì Yasuko phải quay về trước khi bộ phim kết thúc.”

“Theo như giả thiết của cậu thì chiếc xe đạp để lại hiện trường vẫn là do nạn nhân đi đến?”

“Đúng vậy.”

“Nếu thế thì nghĩa là Ishigami đã quên không xóa dấu vân tay trên đó. Người như Ishigami chẳng lẽ lại phạm một lỗi sơ đẳng như vậy sao? Daruma Ishigami cơ mà!”

“Thiên tài thì vẫn có lúc mắc lỗi.”

Yugawa chậm rãi lắc đầu. “Anh ấy không phạm một lỗi như thế đâu.”

“Thế lý do không xóa dấu vân tay là gì?”

“Tôi đã nghĩ suốt về chuyện đó.” Yugawa khoanh tay. “Nhưng vẫn chưa có kết luận.”

“Hay tại cậu nghĩ quá lên rồi. Có thể anh ta là thiên tài toán học thật nhưng cũng chỉ là người không có kinh nghiệm trong việc này thôi.”

“Giống nhau cả thôi.” Yugawa thản nhiên nói. “Chắc chắn việc giết người với anh ấy còn dễ hơn giải toán.”

Kusanagi chậm rãi lắc đầu. Anh cầm chiếc cốc khá bần lên.

“Tạm thời, tôi sẽ chú ý tới Ishigami. Nếu có khả năng có đồng phạm là

đàn ông thì hướng điều tra sẽ được mở rộng.”

“Theo như giả thiết của cậu thì hành động của thủ phạm có vẻ cầu thả quá. Nào là quên không xóa dấu vân tay ở xe đạp, đốt quần áo nạn nhân..., quá nhiều sơ hở. Tôi hỏi một câu: Thủ phạm hành động có kế hoạch hay là hành động bột phát do nguyên nhân nào đó?”

“Chuyện đó thì...” Kusanagi quay lại nhìn Yugawa để quan sát gương mặt anh. “Có vẻ như là do bột phát. Giả sử là Yasuko gọi Togashi đến để nói chuyện gì đó. Ishigami đi cùng, kiêu làm vệ sĩ cho cô ấy. Nhưng câu chuyện lại diễn biến theo chiều hướng xấu. Cuối cùng thì họ đã giết Togashi. Có thể là như vậy.”

“Nếu vậy thì lại mâu thuẫn với chuyện đi xem phim. Nếu chỉ là để nói chuyện thôi thì không cần phải tạo chứng cứ ngoại phạm. Cho dù là chứng cứ ngoại phạm không vững chắc đi nữa.”

“Vậy nếu là có kế hoạch thì ngay từ đầu họ đã có ý định giết Togashi và đợi anh ta tới?”

“Cái đó cũng khó có khả năng.”

“Cậu bảo sao cơ?” Kusanagi tỏ vẻ chán nản.

“Nếu Ishigami mà lên kế hoạch thì nó sẽ không lỏng lẻo thế này đâu. Anh ấy không lập một kế hoạch đầy những sơ hở như vậy.”

“Cậu nói vậy thì...” Bỗng điện thoại của Kusanagi đổ chuông, anh nói “*Xin lỗi*” rồi nghe máy.

Người gọi là Kishiya. Thông tin của Kishiya mang tới rất quan trọng. Kusanagi vừa hỏi vừa nhanh tay ghi lại.

“Lại có chuyện hay đây.” Kusanagi quay sang Yugawa sau khi nghe xong điện thoại. “Yasuko có một cô con gái. Tên cô bé là Misato. Chúng tôi vừa có được lời khai rất thú vị từ bạn cùng lớp của cô bé.”

“Chuyện gì thế?”

“Buổi trưa hôm nay xảy ra vụ án, bạn của Misato có nghe cô bé kể là buổi tối sẽ đi xem phim với mẹ.”

“Thật không?”

“Cậu Kishiya đã đi xác minh. Có vẻ là đúng. Như vậy, mẹ con Yasuko đã quyết định việc đi xem phim vào buổi trưa.” Kusanagi quay về hướng Yugawa, gật gật đầu. “Chắc chắn đây là hành động được lên kế hoạch.”

Tuy nhiên, Yugawa lắc đầu với ánh mắt nghiêm nghị.

“Không thể nào!” Anh nói chắc nịch.

TỪ GA Kinshicho, đi bộ khoảng năm phút là tới quán Marian. Quán nằm trên tầng năm của một tòa nhà cũng có vài quán bar khác nữa. Tòa nhà đã cũ, cầu thang máy cũng là kiểu từ ngày xưa.

Kusanagi nhìn đồng hồ. Bây giờ là bảy giờ tối. Anh đoán chắc tầm này chưa có mấy khách. Anh muốn hỏi nhiều chuyện nên tránh khoảng thời gian quán đông người. “*Nhưng chẳng biết ở một quán thế này thì đông đến mức nào?*”, vừa nhìn vào tường trong thang máy đã có những vết gi sét, Kusanagi vừa nghĩ.

Tuy nhiên, khi bước chân vào Marian, anh không khỏi ngạc nhiên. Có tới một phần ba trong số hơn hai mươi bàn đã kín chỗ. Từ trang phục của khách có thể thấy phần đông trong số họ là nhân viên công ty. Nhưng cũng có những khách không rõ làm nghề gì.

“Trước tôi có đến điều tra tại một câu lạc bộ ở Ginza.” Kishiya ghé sát vào tai Kusanagi. “Mama ở đó bảo không biết những người hồi kinh tế còn phát triển tới nào cũng đến uống ấy, giờ họ đi đâu rồi. Hóa ra là họ trôi dạt đến đây.”

“Tôi nghĩ không phải thế đâu.” Kusanagi nói. “Người nào đã từng sống xa hoa rồi thì khó mà hạ nhu cầu lắm. Những người ở đây không giống với những người ở Ginza đâu.”

Hai người gọi một cậu phục vụ tới và bảo muốn nói chuyện với người có trách nhiệm. Nụ cười trên gương mặt cậu phục vụ biến mất. Cậu ta nhanh chóng đi vào bên trong. Sau đó, một cậu phục vụ khác đi ra. Cậu ta dẫn Kusanagi và Kishiya đến phía quầy.

“Hai anh uống gì không?” Cậu phục vụ hỏi.

“Cho tôi bia.” Kusanagi đáp lại.

Đợi cậu phục vụ đi khỏi, Kishiya liền quay sang bảo Kusanagi:

“Chúng ta đang trong giờ làm việc đấy.”

“Nếu không uống gì thì những người khách khác họ sẽ thấy lạ.”

“Thế thì uống trà cũng được chứ sao.”

“Chẳng lẽ hai gã đàn ông đến đây chỉ để uống trà à?”

Đúng lúc đó thì một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, mặc bộ vest màu xám bạc xuất hiện. Chị ta trang điểm đậm, tóc vấn cao. Tuy hơi gầy nhưng trông chị ta rất đẹp.

“Chào hai anh. Hai anh đến có việc gì?” Chị ta lên giọng, nụ cười lướt qua trên môi.

“Chúng tôi ở sở cảnh sát.” Kusanagi cũng hạ giọng.

Kishiya thò tay vào trong túi áo khoác nhưng Kusanagi đã chặn lại.

Kusanagi nhìn người phụ nữ và hỏi: “Chúng tôi có cần đưa cho chị xem giấy tờ để chứng minh không?”

“Thôi khỏi.” Nói xong chị ta ngồi xuống cạnh Kusanagi rồi đặt danh thiếp lên mặt bàn. Tấm danh thiếp ghi Sugimura Sonoko.

“Chị là mama ở đây?”

“Vâng, đại loại là thế.” Sugimura Sonoko mỉm cười gật đầu. Có vẻ chị ta không có ý định che giấu công việc của mình.

“Bên chị làm ăn có vẻ tốt nhỉ.” Kusanagi đưa mắt nhìn quanh.

“Chỉ là bề ngoài thôi. Chủ quán này phải vừa làm vừa đối phó với thuê vụ đây. Mọi người đến quán đều là có quan hệ với ông chủ.”

“Vây à.”

“Quán này cũng chả biết rồi sẽ thế nào. Có lẽ Sayoko đã đúng khi chuyển sang mở quán cơm hộp.”

Tuy đang nói về nỗi lo lắng của mình, nhưng qua việc thản nhiên gọi tên người tiền nhiệm, Kusanagi cảm thấy chị ta cũng có niềm tự hào của riêng mình.

“Hôm trước điều tra viên chỗ tôi có đến làm phiền chị mấy lần thì phải.”

Chị ta gật đầu.

“Vâng, các anh ấy đến vì việc của anh Togashi. Hầu hết toàn là tôi ra tiếp. Hôm nay chắc các anh cũng đến vì việc đó?”

“Vâng, xin lỗi chị.”

“Tôi có nói với anh điều tra viên lần trước đến đây rồi. Nếu nghi ngờ Yasuko thì các anh nhầm rồi. Cô ấy làm gì có động cơ.”

“Cũng không hẳn là nghi ngờ.” Kusanagi cười, xua tay. “Việc điều tra mãi vẫn không tiến triển. Chúng tôi muốn xem xét lại từ đầu nên mới đến chỗ chị thế này.”

“Xem xét từ đầu à?” Sugimura Sonoko khẽ thở dài.

“Nghe nói hôm mùng năm tháng Ba, anh Togashi Shinji có đến chỗ chị.”

“Vâng, lâu lắm rồi anh ta mới tới. Tôi không lường được là anh ta vẫn có thể mò đến đây nên rất bất ngờ.”

“Chị từng gặp anh ta rồi?”

“Khoảng hai lần. Trước tôi làm cùng quán với Yasuko ở Akasaka. Tôi biết Togashi từ hồi ấy. Anh ta ngày xưa là người có thể lực và trông rất bảnh.”

Sugimura Sonoko nói với giọng tỏ ý là không còn cảm thấy hình ảnh ngày xưa đó của Togashi trong lần gặp vừa rồi.

“Nghe nói là Togashi Shinji muốn biết chỗ ở của Hanaoka?”

“Tôi nghĩ chắc anh ta muốn quay lại với Yasuko. Nhưng tôi không nói cho anh ta biết chỗ ở của Yasuko. Tôi biết Yasuko đã phải chịu đau khổ rất nhiều vì anh ta. Nhưng anh ta lại đi hỏi cả những cô khác đang làm ở đây nữa. Tôi bất cần, cứ nghĩ là chẳng ai trong số họ biết Yasuko, nhưng có một cô đã từng đến quán cơm hộp của Sayoko. Cô ấy lỡ nói cho Togashi biết là

Yasuko đang làm ở đó.”

“Ra vậy.” Kusanagi gật đầu. “Nếu muốn sống nhờ vào các mối quan hệ thì việc che giấu hoàn toàn tung tích của mình gần như là không thể.”

“Một người tên là Kudo Kuniaki có hay đến đây không?” Kusanagi thay đổi câu hỏi.

“Anh Kudo làm ở công ty in á?”

“Vâng.”

“Tôi thấy anh ấy hay đến lắm. Nhưng dạo này hình như cũng thấy ít đến rồi.” Sigimura Sonoko nghiêng nghiêng đầu. “Có chuyện gì với anh Kudo à?”

“Nghe nói hồi Yasuko còn làm tiếp viên, anh Kudo là khách quen của chị ấy.”

“Vâng, có vẻ cô ấy rất được anh Kudo quý.”

“Hai người họ có quan hệ với nhau à?”

Nghe hỏi vậy, chị ta lắc đầu, khẽ hắng giọng.

“Cũng có người nghi là có chuyện đó nhưng tôi thì cho là không.”

“Chị bảo sao?”

“Tôi nghĩ quan hệ của hai người tiến triển tốt nhất là lúc Yasuko còn làm ở Akasaka. Đó là khoảng thời gian Yasuko đang rất đau đầu về Togashi. Không hiểu sao Kudo cũng biết chuyện đó. Rồi từ đấy, Kudo là người để Yasuko tham khảo ý kiến. Tuy nhiên không hiểu sao hai người họ lại không tiến xa hơn.”

“Sau khi Yasuko ly dị rồi thì họ vẫn có thể quan hệ được chứ.”

Sigimura Sonoko lắc đầu.

“Kudo không phải là người như vậy. Mặc dù Kudo cũng có góp ý để Yasuko và chồng sống hòa thuận nhưng chắc anh ấy cũng bị nhiều người cho rằng sẽ tranh thủ đi lại với Yasuko sau khi cô ấy ly hôn. Chính vì thế, kể cả khi Yasuko đã ly hôn, anh ấy vẫn muốn tiếp tục mối quan hệ như bạn bè. Và lại, Kudo cũng có vợ rồi.”

Có vẻ như Sugimura Sonoko không biết là vợ Kudo đã mất. Nghĩ không cần thiết phải nói cho chị ta biết điều đó nên Kusanagi quyết định im lặng. Kusanagi nghĩ có lẽ những điều chị ta đang nói đều đúng. Về quan hệ nam nữ thì giác quan của những người làm nghề này chắc chắn nhạy bén hơn hẳn các điều tra viên rồi. Kusanagi tin chắc Kudo vô tội. Cần chuyển sang ngay việc tiếp theo.

“Chị có biết người đàn ông này không?”

Đó là ảnh của Ishigami Testuya. Kishiya đã lên chụp được tấm ảnh này lúc Ishigami ra khỏi trường học. Ảnh được chụp từ góc chéo nên người bị chụp không để ý. Mắt Ishigami đang nhìn về đâu đó xa xăm.

Sugimura Sonoko bối rối:

“Người này là ai vậy?”

“Nghĩa là chị không biết anh ta?”

“Tôi không biết. Ít nhất thì không phải là khách tới chỗ tôi.”

“Anh ta tên là Ishigami.”

“Ishigami?”

“Chị nghe Hanaoka nhắc đến cái tên này bao giờ chưa?”

“Xin lỗi anh, tôi không nhớ.”

“Anh này là giáo viên cấp III. Có bao giờ chị thấy Hanaoka Yasuko đề cập điều gì liên quan đến chuyện này chưa?”

“Xem nào. Giờ thỉnh thoảng tôi vẫn nói chuyện điện thoại với cô ấy nhưng chưa bao giờ thấy cô ấy nhắc đến cả.”

“Vậy còn các mối quan hệ của cô ấy thì sao? Cô ấy có bao giờ nhờ chị tư vấn hoặc thông báo cho chị điều gì không?”

Sigimura Sonoko gượng cười trước câu hỏi của Kusanagi.

“Tôi cũng nói với anh điều tra viên lần trước đến đây rồi. Cô ấy chẳng nói gì với tôi cả. Có thể cô ấy có chuyện nhưng giấu tôi, tuy nhiên tôi không nghĩ như vậy đâu. Yasuko nuôi dạy Misato đã vất vả rồi nên làm gì có thời gian chạy theo tình ái. Trước kia chị Sayoko cũng có nói thế đấy.”

Kusanagi im lặng gật đầu. Anh không mong đợi sẽ thu được thông tin hữu ích gì về mối quan hệ của Ishigami và Yasuko ở đây nên không lấy làm thất vọng. Tuy nhiên, khi nghe lời khẳng định chắc nịch là Yasuko không hề bị ảnh hưởng bởi một người đàn ông nào thì anh bỗng thấy mình không còn tự tin với suy đoán Ishigami là đồng phạm. Quán có khách mới vào. Sugimura Sonoko tỏ vẻ hơi lo lắng.

“Chị vừa bảo hay nói chuyện điện thoại với Hanaoka Yasuko. Gần đây, chị nói chuyện với cô ấy khi nào?”

“Đó là hôm tin về Togashi được đưa lên ti vi. Tôi rất ngạc nhiên nên gọi điện cho cô ấy. Tôi cũng nói chuyện này với anh điều tra viên đến đây lần trước rồi.”

“Thái độ của Hanaoka thế nào?”

“Cũng không có gì khác thường đâu. Cô ấy nói người của cảnh sát đã tới chỗ cô ấy rồi.”

Kusanagi không nói người của cảnh sát đó là anh và Kishiya.

“Chị không nói với cô ấy là Togashi có đến đây để tìm cô ấy à?”

“Tôi không nói. Đúng hơn là tôi không thể nói vậy được. Tôi không muốn cô ấy lo lắng.”

“Nếu vậy thì bản thân Hanaoka Yasuko không biết được chuyện Togashi đang tìm mình. Như vậy cô ấy không thể biết trước rằng Togashi sẽ tới và đương nhiên là không thể lên kế hoạch giết anh ta được.”

“Tôi cũng định nói nhưng khi ấy cô ấy đang rất vui vẻ nên tôi không có cơ hội để nói.”

“Khi ấy?” Kusanagi chú ý tới câu nói này của Sugimura Sonoko. “Khi ấy

là khi nào vậy? Có vẻ không phải là lần nói chuyện gần đây nhất?”

“À, tôi xin lỗi. Trước lần đó cơ. Khoảng ba bốn ngày sau hôm Togashi đến chỗ tôi. Cô ấy có để lại lời nhắn vào di động của tôi nên tôi gọi lại cho cô ấy.”

“Hôm đó là ngày nào ạ?”

“Để tôi xem...”

Sugimura Sonoko lấy điện thoại từ trong túi áo vest ra. Kusanagi đoán chị ta mở ra xem danh sách các cuộc gọi nhưng Sugimura lại mở phần lịch. Sau khi xem xong Sugimura ngẩng lên:

“Hôm mùng mười tháng Ba.”

“Mùng mười?” Kusanagi cao giọng, quay sang nhìn Kishiya. “Chính xác là hôm mùng mười tháng Ba?”

“Vâng, tôi không nhầm đâu.”

Hôm đó được cho là ngày Togashi bị giết.

“Chị gọi cho cô ấy khoảng mấy giờ?”

“Xem nào, về đến nhà tôi mới gọi cho cô ấy nên chắc là khoảng một giờ sáng. Cô ấy gọi cho tôi lúc mười giờ kém, nhưng lúc đó quán chưa đóng cửa nên tôi không nghe điện thoại được.”

“Chị và cô ấy nói chuyện khoảng bao lâu?”

“Chắc khoảng ba mươi phút gì đó. Lúc nào bọn tôi cũng nói chừng đó.”

“Chị gọi đến máy di động của cô ấy?”

“Không, không phải di động. Tôi gọi đến số nhà.”

“Xin lỗi vì tôi hơi chi tiết một chút. Như vậy hôm đó không phải là ngày mùng mười mà là một giờ sáng ngày mười một.”

“À vâng, chính xác là như vậy.”

“Chị bảo cô ấy để lại lời nhắn cho chị. Nếu không phiền xin chị cho chúng tôi biết nội dung lời nhắn đó.”

“Thì cô ấy bảo có chuyện nên sau khi xong việc, tôi hãy gọi cho cô ấy.”

“Chuyện đó là gì vậy?”

“Cũng không có gì quan trọng đâu. Cô ấy muốn hỏi tôi chỗ chữa bệnh đau lưng bằng bấm huyệt.”

“Bấm huyệt à? Từ trước tới nay, cô ấy có gọi cho chị vì có việc kiểu như vậy không?”

“Gọi là việc nhưng không phải lúc nào cũng có việc quan trọng. Chỉ là vì muốn nói chuyện thôi. Cô ấy cũng thế mà tôi cũng thế.”

“Các chị thường gọi cho nhau ban đêm như vậy?”

“Chẳng có gì là hiếm cả. Tôi làm công việc này nên chỉ gọi được vào buổi đêm thôi. Bình thường thì gọi vào ngày nghỉ nhưng hôm đó cô ấy gọi cho tôi trước.”

Kusanagi gật đầu nhưng vẫn thấy không vừa lòng.

Rời khỏi quán, vừa đi ra ga Kinshicho, Kusanagi vừa nghĩ. Anh suy nghĩ

về câu chuyện vừa rồi của Sugimura Sonoko. Đêm mùng mười tháng Ba, Hanaoka Yasuko nói chuyện điện thoại với Sonoko. Lại là điện thoại ở nhà. Chúng tôi lúc đó cô ấy có mặt ở nhà.

Thực ra trong đội điều tra cũng có ý kiến cho rằng có thể thời gian Togashi bị giết là sau mười một giờ đêm ngày mùng mười tháng Ba. Tất nhiên, trường hợp này đi kèm với giả định Yasuko là thủ phạm. Giả sử việc đi hát karaoke là có thật đi nữa thì vẫn có khả năng gây án sau khi đi hát về.

Tuy nhiên không có ai ủng hộ ý kiến này. Lý do là giả sử khi hát karaoke xong, Yasuko có đến ngay hiện trường thì cũng phải gần mười hai giờ mới tới nơi. Nếu sau đó có gây án thì cũng không có phương tiện để về nhà. Thường thì sau khi làm một việc như vậy, thủ phạm không sử dụng taxi vì sẽ để lại dấu vết. Hơn nữa, quanh hiện trường cũng có rất ít taxi đi qua.

Rồi còn cả vấn đề thời gian chiếc xe đạp bị lấy trộm nữa. Chiếc xe bị lấy trộm trước mười giờ tối. Nếu đó là để tạo hiện trường giả thì Yasuko phải tới ga Shinozaki trước mười giờ tối. Nếu không phải là để tạo hiện trường giả mà do Togashi ăn trộm thì sau khi lấy xe xong, anh ta làm gì ở đâu cho đến gần mười giờ đêm để gặp Yasuko?

Vì những lý do trên mà cho đến nay đội của Kusanagi không điều tra kỹ chứng cứ ngoại phạm của Yasuko vào đêm xảy ra vụ án. Tuy nhiên, nếu điều tra thì Yasuko lại có chứng cứ ngoại phạm. Đó là điểm khiến Kusanagi thắc mắc.

“Này, cậu có nhớ lần đầu chúng ta gặp Hanaoka Yasuko không?” Vừa đi, Kusanagi vừa hỏi Kishiya.

“Có. Sao cơ ạ?”

“Tôi hỏi chị ấy thế nào về chứng cứ ngoại phạm nhỉ? *Hôm mùng mười tháng Ba, chị ở đâu? Kiểu như vậy à?*”

“Tôi không nhớ chi tiết nhưng kiểu kiểu như vậy.”

“Chị ấy trả lời thế này: *Tôi làm việc từ sáng. Buổi tối đi ra ngoài với con gái. Chúng tôi đi xem phim. Sau đó đi ăn mì rồi hát karaoke. Khoảng hơn mười một giờ tối thì về nhà.* Chị ấy trả lời như thế đúng không nhỉ?”

“Không sai.”

“Theo như lời của mama ban nãy thì sau đó Yasuko gọi điện. Chẳng có việc gì quan trọng nhưng Yasuko để lại lời nhắn là hãy gọi cho em. Hơn một giờ sáng, mama gọi lại và họ nói chuyện khoảng ba mươi phút.”

“Thế thì sao ạ?”

“Lúc tôi hỏi về chứng cứ ngoại phạm, tại sao Yasuko không khai chuyện này?”

“Tại sao à... thì tại vì chị ấy nghĩ không cần thiết.”

“Sao lại không?” Kusanagi đứng lại, nhìn sang phía cậu điều tra viên cấp dưới. “Việc nói chuyện bằng điện thoại ở nhà với người thứ ba chẳng phải chứng tỏ được việc mình ở nhà là gì.”

“Có thể là vậy nhưng có lẽ chị Hanaoka Yasuko nghĩ rằng chỉ cần nói những nơi mình đến là đủ. Nếu mà anh hỏi sau khi về nhà chị làm gì thì có lẽ chị ấy sẽ kể việc nói chuyện điện thoại.”

“Thực sự là chỉ vì lý do đó thôi?”

“Chẳng lẽ có thể có lý do khác? Nếu là giấu chuyện không có chứng cứ ngoại phạm thì đã đành nhưng đây lại là chuyện không nói việc mình có chứng cứ ngoại phạm. Anh cứ bắn khoăn về việc đó mới là lạ đấy.”

Kusanagi đi tiếp, không để ý gương mặt tỏ vẻ không hài lòng của Kishiya. Cậu điều tra viên này ngay từ đầu đã thương cảm với mẹ con Hanaoka nên khó mà có thể mong đợi ý kiến gì khách quan từ cậu ta.

Kusanagi nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện trưa nay với Yugawa. Nhà vật lý đó vẫn giữ ý kiến rằng nếu Ishigami tham gia vào vụ án thì đây không thể là một vụ giết người có kế hoạch.

“Nếu anh ấy mà lên kế hoạch thì sẽ không dùng việc đi xem phim làm chứng cứ ngoại phạm đâu.” Yugawa nêu ra điểm đó đầu tiên. “Đúng như các cậu nghi ngờ, lời khai đi xem phim không có sức thuyết phục. Không thể có chuyện Ishigami không tính đến điều đó. Hơn nữa, còn có một điểm khó hiểu hơn là Ishigami không có lý do gì để giúp Hanaoka Yasuko giết Togashi. Giả sử chị ta có đau khổ thế nào vì Togashi đi nữa thì anh ấy sẽ chọn cách giải quyết khác. Không bao giờ anh ấy chọn cách giết người đâu.”

Kusanagi nghe như thể Yugawa muốn nói rằng Ishigami không phải là người tàn ác đến thế. Ánh mắt Yugawa trở nên sắc lạnh. Anh lắc đầu.

“Đây không phải là vấn đề tình cảm. Mà nó không hợp lý ở chỗ sẽ phải chạy trốn những ám ảnh do đã giết người vì giết người xong sẽ phải gánh chịu những đau khổ khác nữa. Ishigami không làm một việc ngu ngốc thế đâu. Ngược lại, xét về mặt logic thì dù là việc tàn ác đến mấy thì nếu đã làm, anh ấy sẽ hoàn thành một cách trọn vẹn.”

Vậy thì Ishigami tham gia vào vụ án theo hình thức nào? Về vấn đề này, Yugawa trả lời như sau:

“Nếu như anh ấy có liên quan đến vụ án thì chỉ có thể là trong trường hợp anh ấy không thể nhúng tay giết người. Nghĩa là thời điểm anh ấy biết được vụ việc thì việc giết người đã xong. Vậy khi đó anh ấy có thể làm gì? Nếu có thể giấu giếm được vụ việc, chắc anh ấy sẽ là người làm việc đó. Nếu không thể che giấu được, anh ấy sẽ làm mọi cách để việc điều tra đi lệch hướng. Anh ấy cũng sẽ hướng dẫn mẹ con Hanaoka Yasuko là phải trả lời câu hỏi của điều tra viên thế nào, khi nào thì cần đưa ra chứng cứ gì.”

Tóm lại, Yugawa suy đoán rằng tất cả những lời khai của Hanaoka Yasuko và Misato với điều tra viên từ trước đến giờ đều không phải do họ nghĩ ra mà là do Ishigami đứng sau chuẩn bị cho.

Tuy nhiên, sau khi khẳng định như vậy, nhà vật lý lại trầm ngâm.

“Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi. Đó là tôi đặt giả thiết Ishigami

tham gia vào vụ án. Có thể bản thân giả thiết đó đã sai rồi. Ngay cả tôi, từ đáy lòng tôi cũng muốn giả thiết này là sai, mà đó chỉ là do tôi nghĩ quá lên thôi.”

Nói đến đó, gương mặt Yugawa bỗng trở nên buồn cảm hiềm thấy. Trông anh như thể đang lo sợ sẽ là mất đi người bạn cũ mình vừa may mắn có được.

Yugawa không kể hết cho Kusanagi tại sao anh lại nghi ngờ Ishigami. Có thể anh đã phát hiện ra Ishigami có tình cảm với Yasuko nhưng lý do tại sao anh lại phát hiện ra thì Yugawa nhất quyết không nói.

Tuy nhiên, Kusanagi tin tưởng vào khả năng quan sát và suy đoán của Yugawa. Thậm chí Kusanagi cho rằng chừng nào Yugawa vẫn nghĩ thế thì không thể sai được. Nghĩ vậy, anh thấy giờ mình có thể bằng lòng với câu chuyện nghe được ở quán Marian.

Tại sao Yasuko không nói với Kusanagi chứng cứ ngoại phạm đêm mùng mười tháng Ba. Nếu như Yasuko là thủ phạm và đó là chứng cứ được chuẩn bị khi bị cảnh sát nghi ngờ thì chắc chắn cô ấy đã muốn khai ngay. Việc Yasuko không làm vậy là do có sự hướng dẫn của Ishigami. Sự hướng dẫn đó là: *Chỉ nói những gì tôi cần thiết?*

Kusanagi nhớ lại lời Yugawa vô tình nói ra khi Yugawa vẫn chưa thực sự quan tâm tới vụ này. Khi Kusanagi kể cho Yugawa chuyện Hanaoka Yasuko cắt vé xem phim trong tờ rơi, Yugawa đã nói thế này:

“Đề tạo ra bằng chứng ngoại phạm, người bình thường sẽ không tính đến cả nơi cắt vé xem phim đâu. Nếu chị ta tính đến việc cảnh sát sẽ tới hỏi nên kẹp sẵn vé vào tờ quảng cáo thì chứng tỏ chị ta là một đối thủ nặng ký đấy.”

Đồng hồ chỉ hơn sáu giờ. Yasuko chuẩn bị tháo tạp dề thì một người khách bước vào. Theo phản xạ, chị mỉm cười và nói “Xin mời vào” nhưng vừa nhìn thấy người khách, chị trở nên bối rối. Đó là gương mặt chị từng gặp. Nhưng chị chỉ biết đó là bạn cũ của Ishigami mà thôi.

“Chị còn nhớ tôi không?” Người khách hỏi. “Hôm trước anh Ishigami có dẫn tôi đến đây.”

“Dạ, tôi vẫn nhớ.” Yasuko tươi cười trở lại.

“Tôi có việc ở gần đây nên nhớ tới cơm hộp ở quán cơm này. Cơm hôm đó tôi mua ngon tuyệt.”

“Vâng.”

“Phải rồi, hôm nay tôi sẽ mua cơm loại thường. Nghe nói anh Ishigami lúc nào cũng mua loại này nhưng hôm đó lại hết mất. Hôm nay còn không chị?”

“Vẫn còn đấy ạ.” Yasuko gọi trong bếp làm cơm hộp rồi cởi tạp dề ra.

“Ồ, chị đi về à?”

“Vâng, tôi làm đến sáu giờ thôi.”

“Vậy à? Giờ chị về nhà luôn?”

“Vâng.”

“Vậy cho tôi đi cùng chị về đó nhé. Tôi có chút chuyện muốn nói với chị.”

“Với tôi?”

“Vâng. Có lẽ là muốn tham khảo ý kiến chị thì đúng hơn. Về việc của anh Ishigami.” Yugawa nở nụ cười đầy hàm ý.

Bỗng nhiên Yasuko cảm thấy bất an.

“Những tôi hầu như không biết gì về anh Ishigami đâu.”

“Tôi sẽ không làm mất thời gian của chị. Chúng ta sẽ vừa đi vừa nói chuyện.”

Tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng anh ta chứng tỏ mình là người rất có uy lực.

“Vâng, tôi chỉ có chút thời gian thôi.” Không còn cách nào khác, Yasuko đành gật đầu.

Người đàn ông nói tên mình là Yugawa. Hiện anh ta đang là phó giáo sư tại trường đại học trước đây của Ishigami. Đợi com hộp của Yugawa làm xong, hai người đi ra khỏi cửa hàng.

Như mọi khi Yasuko đi làm bằng xe đạp. Chị định dắt xe theo thì Yugawa bảo: “Để tôi dắt cho.”

“Chị đã bao giờ nói chuyện hân hoan với Ishigami chưa?” Yugawa.

“Dạ. Khi anh ấy đến cửa hàng, chúng tôi chỉ chào hỏi nhau thôi.”

“Vậy à?” Nói rồi Yugawa yên lặng không nói gì.

“À, anh nói muốn tham khảo ý kiến của tôi là sao cơ?” Yasuko không ngần ngại đặt câu hỏi.

Nhưng Yugawa không nói gì. Cho đến khi Yasuko cảm thấy lo lắng hơn thì Yugawa mới mở miệng.

“Anh ấy là người đơn giản.”

“Sao cơ?”

“Đơn giản lắm, anh Ishigami ấy. Câu trả lời mà anh ấy cần bao giờ cũng rất đơn giản. Anh ấy không bao giờ đòi hỏi nhiều thứ một lúc. Cái cách anh ấy chọn để có được câu trả lời cũng rất đơn giản. Vì vậy mà anh ấy không phải phân vân bao giờ. Anh ấy cũng không bị lung lay bởi những điều nhỏ nhặt. Nhưng cách sống đó cũng có khi không tốt. Vì những thứ có thể đạt được, hoặc là tất cả, hoặc là chẳng có gì. Việc này bao giờ cũng đi kèm với sự nguy hiểm.”

“Xin lỗi, anh....”

“Xin lỗi chị. Chắc chị không hiểu tôi đang nói gì nhỉ.” Yugawa nhăn mặt.
“Chị gặp Ishigami lần đầu tiên khi chuyển nhà tới đây à?”

“Vâng, tôi có sang bên nhà anh ấy để chào.”

“Lúc đó, chị có nói với anh ấy là chị làm ở quán com hộp này?”

“Vâng.”

“Anh ấy bắt đầu đến quán là từ hồi đó?”

“Dạ... có lẽ vậy.”

“Trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi đó, chị có ấn tượng gì về anh ấy không? Về bất cứ điều gì cũng được.”

Yasuko bối rối. Đây là câu hỏi chị không hề nghĩ tới.

“Sao anh lại hỏi vậy?”

“Đó là vì...” Yugawa nhìn thẳng vào Yasuko. “Anh ấy là bạn tôi. Một người bạn rất quan trọng. Tôi muốn biết là đã có chuyện gì.”

“Chuyện tôi nói với anh ấy chẳng có gì cả.”

“Nhưng chắc chắn lại quan trọng đối với anh ấy.” Yugawa nói. “Rất quan trọng. Chắc chị hiểu điều đó.”

Trước cái nhìn nghiêm nghị của Yugawa, Yasuko nổi hết gai ốc. Người đàn ông này biết việc Ishigami có tình cảm với chị. Anh ta muốn biết điều gì khiến Ishigami trở nên như vậy. Yasuko nhận ra chưa bao giờ mình nghĩ về điều này. Nhưng chị biết rõ mình không phải là người đẹp tới mức khiến người khác yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chị lắc đầu.

“Tôi không nghĩ ra được điều gì cả. Thực sự là hầu như tôi không nói chuyện mấy với anh Ishigami.”

“Vậy à? Thật ngạc nhiên.” Giọng điệu của Yugawa trở nên nhẹ nhàng hơn một chút. “Chị nghĩ thế nào về anh ấy?”

“Dạ?”

“Không phải là chị không nhận ra tình cảm của anh ấy. Chị nghĩ thế nào về chuyện đó?”

Yasuko lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của Yugawa. Bây giờ không phải là lúc chị có thể mỉm cười bỏ qua được.

“Tôi ...nghĩ anh ấy là người tốt, rất thông minh.”

“Nghĩa là chị biết anh ấy là người tốt và thông minh?” Yugawa đứng lại.

“Tôi cũng chỉ nghĩ thế thôi.”

“Tôi hiểu rồi. Xin lỗi đã làm mất thời gian của chị.” Yugawa trao xe đạp lại cho Yasuko. “Cho tôi gửi lời hỏi thăm anh Ishigami nhé.”

“Nhưng tôi không biết là có gặp anh ấy không....”

Nhưng Yugawa đã quay đi sau khi mỉm cười chào Yasuko. Nhìn theo dáng của Yugawa, Yasuko cảm thấy một nỗi sợ hãi không diễn tả được thành lời.

NHỮNG GUƠNG MẶT rầu rĩ. Có cả những gương mặt đã qua trạng thái rầu rĩ, giờ đang ở trạng thái đau khổ. Những gương mặt đã trải qua cả rầu rĩ lẫn đau khổ thì giờ đang thể hiện thái độ đầu hàng. Morioka, từ đầu buổi thi đến giờ, chẳng buồn ngó đề bài mà chỉ ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ. Hôm nay thời tiết rất đẹp. Bầu trời trong xanh trải rộng ra cả những dãy phố đằng xa. Chắc hẳn Morioka đang vô cùng tiếc nuối vì đã phí thời gian vào một chuyện vô bổ thế này thay vì có thể phóng xe máy thỏa thích.

Đã vào kỳ nghỉ xuân nhưng lại có một thử thách chẳng mấy vui vẻ gì dành cho một số học sinh. Có quá nhiều em bị trượt trong kỳ thi lại được tổ chức sau kỳ thi cuối kỳ. Vì vậy một lớp ôn cấp tốc được mở ra. Lớp Ishigami phụ trách có vừa tròn ba mươi em phải học lại. Con số này nhiều một cách khác thường so với các môn học khác. Sau khi học xong, các em sẽ thi một lần nữa. Và hôm nay là buổi thi đó.

Khi làm đề thi, Ishigami đã nhận được lệnh từ thầy phụ trách chuyên môn là đừng ra đề khó quá. *“Tôi không muốn nói hẳn ra đâu nhưng đây chỉ là hình thức thôi. Không thể cho các em lên lớp với điểm số quá thấp được. Thầy Ishigami chắc cũng không muốn làm mấy chuyện mất thời gian thế này. Trước đến giờ đề của thầy vẫn bị kêu là khó quá. Đợt thi lại tới này, mong thầy hãy cho tất cả qua nhé.”*

Bản thân Ishigami không nghĩ rằng đề mình ra là khó. Thậm chí anh còn cho rằng đề mình ra rất đơn giản. Đề không khác so với những gì đã học trên lớp, chỉ cần học sinh hiểu được những điều cơ bản là có thể làm được. Đề bài của anh chỉ có một ít đổi mới. Hình thức đổi mới này khác với những loại bài hay có trong sách tham khảo hay sách bài tập. Vì vậy, học sinh nào chỉ nhớ tuồn tuột cách giải thì sẽ bị lúng túng.

Tuy nhiên lần này anh đã làm theo lời của thầy phụ trách chuyên môn. Anh dùng luôn những bài hay gặp trong sách bài tập. Những loại bài chỉ cần làm thường xuyên là giải được.

Morioka ngáp dài rồi nhìn đồng hồ. Ánh mắt cậu bắt gặp ánh mắt của Ishigami. Tưởng rằng cậu ta sẽ tỏ ra ngượng nghịu nhưng Morioka lại nhăn mặt rồi giơ hai tay chéo nhau. Ý cậu ta muốn bảo là *“Em không thể giải được.”*

Ishigami mỉm cười đáp lại đầy ngụ ý. Morioka hơi ngạc nhiên nhưng sau đó cũng mỉm cười đáp lại rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ishigami nhớ lại câu hỏi của Morioka hôm trước. *“Vi phân với tích phân thì có ích cho việc gì ạ?”* Ishigami đã lấy ví dụ về đua ô tô để giải thích tính cần thiết của môn vi phân và tích phân nhưng anh cũng không chắc là

Morioka có hiểu được không.

Ishigami không thấy ghét Morioka khi cậu hỏi như vậy. Việc đặt câu hỏi tại sao lại học môn này là điều đương nhiên. Khi câu hỏi đó được giải đáp thì mới có mục đích để phấn đấu học tập. Điều đó cũng gắn liền với việc hiểu được bản chất của toán học.

Nhưng có quá nhiều giáo viên không có ý định trả lời nhưng câu hỏi đơn giản như vậy của học sinh. Không, Ishigami nghĩ rằng có lẽ họ không trả lời được. Họ dạy theo một chương trình đã định sẵn mà không hiểu bản chất của toán học, họ chỉ nghĩ tới một việc là bắt học sinh phải đạt được một số điểm nhất định. Chính vì vậy mà họ cho rằng những câu hỏi kiểu như của Morioka chỉ mang lại phiền toái.

“Mình đang làm gì thế này?” Ishigami nghĩ. *“Mình đang bắt học sinh làm bài chỉ để lấy điểm mà chẳng có chút gì liên quan đến môn toán. Việc chấm bài thi đó, rồi cả việc quyết định trượt hay đỗ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Những thứ này không phải là toán học. Tất nhiên càng không phải là giáo dục.”*

Ishigami đứng dậy. Anh thở dài.

“Các em, chúng ta làm bài đến đây thôi.” Anh nhìn khắp lớp. “Thời gian còn lại, các em hãy viết suy nghĩ của mình hiện giờ vào mặt sau tờ giấy.”

Về mặt bối rối hiện trên nét mặt học sinh. Lớp học trở nên nhốn nháo. Có cả những tiếng lẩm bẩm: *“Suy nghĩ của mình là cái gì chứ?”*

“Hãy nói suy nghĩ của các em về môn toán. Các em có thể viết bất cứ điều gì về môn toán.” Ishigami nói thêm. “Thầy cũng sẽ chấm điểm phần đó.”

Ngay lập tức mặt học sinh sáng lên:

“Thầy sẽ cho điểm chứ? Bao nhiêu điểm ạ?” Một học sinh nam hỏi.

“Còn tùy thuộc xem em làm thế nào đã. Nếu không làm được bài thi thì hãy cố gắng ở phần này.” Nói xong, Ishigami quay trở lại chỗ ngồi.

Học sinh đồng loạt lật mặt sau của tờ giấy thi. Có những em bắt tay vào viết luôn. Morioka là một trong số đó.

“Như vậy là tất cả học sinh có thể qua được kỳ thi.” Ishigami nghĩ *“Anh không thể cho điểm với tờ giấy trắng, nhưng anh có thể cho điểm nếu chúng viết cái gì đó. Thầy phụ trách chuyên môn sẽ phàn nàn nhưng chắc chắn thầy sẽ tán thành vì như vậy sẽ không để học sinh nào bị trượt.”*

Chuông reo, thời gian làm bài đã hết. Một vài em xin thêm ít thời gian nữa nên Ishigami cho cả lớp thêm năm phút.

Anh thu bài rồi rời khỏi lớp học. Ngay lập tức học sinh nhao nhao lên. Anh nghe thấy cả tiếng em nào đó nói: “May quá!”

Anh quay lại phòng giáo viên thì thấy một cậu nhân viên văn phòng đang đợi.

“Thầy Ishigami, thầy có khách.”

“Khách? Gặp tôi?”

Cậu nhân viên lại gần, ghé sát vào tai Ishigami: “Hình như là điều tra viên thì phải.”

“Hả?”

“Làm thế nào bây giờ?” Cậu nhân viên tỏ vẻ dò xét.

“Thế nào là thế nào? Họ đang đợi tôi còn gì.”

“Thì có thể bịa ra lý do nào đó để họ đi về.”

Ishigami cười:

“Không cần đâu. Họ đợi tôi ở phòng nào?”

“Ở phòng khách.”

“Tôi sẽ ra ngay.” Anh cất tập bài của học sinh vào trong cặp rồi ra khỏi phòng giáo viên. Anh định sẽ đem bài về nhà chấm.

Cậu nhân viên tỏ ý muốn đi theo nhưng anh từ chối và bảo: “Một mình tôi cũng được.” Anh biết rõ động cơ của cậu ta. Cậu ta muốn biết điều tra viên đến tìm anh vì chuyện gì. Việc cậu ta bảo để tay điều tra viên đó đi về cũng là vì muốn dễ hỏi han sự tình từ Ishigami hơn.

Tới phòng khách, một người đứng như dự đoán đang đợi anh: điều tra viên Kusanagi.

“Xin lỗi vì đến tận trường tìm anh.” Kusanagi đứng lên cúi chào Ishigami.

“Anh biết rõ tôi ở trường nhỉ, dù bây giờ đang là nghỉ xuân.”

“Thật ra tôi có ghé qua nhưng anh không có nhà. Tôi gọi điện tới trường thì được biết anh đang có buổi trông thi lại. Anh vất vả thật đấy.”

“Vất vả không bằng học sinh đâu. Với cả hôm nay không phải là thi lại mà là thi lại của thi lại đây.”

“Ồi vậy sao. Chắc đề anh ra cũng khó.”

“Anh bảo sao?” Ishigami nhìn thẳng vào mặt tay điều tra viên.

“Ồ, tôi chỉ cảm thấy vậy thôi.”

“Chẳng có gì khó cả. Chỉ là trong đề có những chỗ không thể phát hiện ra nếu cứ suy nghĩ theo một cách.”

“Những chỗ không thể phát hiện ra?”

“Chẳng hạn như nhìn thì tưởng là bài về hình học nhưng thực ra lại là hàm số.” Ishigami ngồi xuống đối diện với Kusanagi. “Nhưng thôi, kệ nó đi. Hôm nay anh đến tìm tôi có việc gì?”

“Cũng không có gì quan trọng cả.” Kusanagi cũng ngồi xuống, lấy sổ tay ra. “Tôi muốn hỏi lại anh một lần nữa thật chi tiết về buổi tối hôm đó.”

“Buổi tối hôm đó?”

“Hôm mùng mười tháng Ba.” Kusanagi nói. “Chắc anh biết đó là tối xảy ra vụ án.”

“Vụ một xác chết được tìm thấy ở sông Arakawa?”

“Không phải sông Arakawa mà là sông Edogawa.” Kusanagi sửa lại ngay. “Trước tôi có hỏi anh xem tối hôm đó anh có thấy gì khác thường bên nhà chị Hanaoka không.”

“Tôi vẫn nhớ. Tôi đã trả lời là không có gì đặc biệt.”

“Đúng vậy. Tôi muốn anh nhớ lại thêm về chuyện đó.”

“Chuyện gì cơ? Tôi chẳng còn gì để nhớ cả.” Ishigami hơi nhếch môi.

“Những chuyện anh không để ý cũng có thể có ý nghĩa quan trọng. Nếu anh kể cho tôi thật kỹ chuyện tối hôm đó thì sẽ giúp được tôi rất nhiều. Kể cả những chuyện anh cho rằng chẳng liên quan gì cũng được.”

“Vậy à?” Ishigami đưa tay gãi sau cổ.

“Tôi cũng biết là khó vì chuyện cũng hơi lâu rồi. Tôi đã mượn những thứ này để mong sẽ giúp anh nhớ lại chuyện ngày hôm đó.”

Kusanagi lấy ra bảng chấm công của Ishigami, thời gian biểu những lớp anh dạy và thời khóa biểu của trường. “*Chắc anh ta mượn ở văn phòng.*” Ishigami nghĩ.

“Chắc anh sẽ dễ nhớ ra hơn khi nhìn những thứ này.” Kusanagi nở nụ cười thân thiện.

Ishigami hiểu ra được mục đích của tay điều tra viên. Anh ta vòng vo như vậy nhưng thực chất điều anh ta muốn biết là chứng cứ ngoại phạm của Ishigami chứ không phải là về việc của Hanaoka Yasuko. Anh không đoán được lý do cụ thể tại sao cảnh sát lại hướng mũi nhọn vào anh. Nhưng có một điều anh biết chắc, đó chính là hành động của Yugawa Manabu.

Trước mắt, nếu như mục đích của tay điều tra viên là điều tra chứng cứ ngoại phạm thì anh chỉ việc trả lời là xong. Ishigami sửa lại tư thế ngồi, anh vươn vai.

“Hôm đó, sau khi xong việc ở câu lạc bộ Judo, tôi về nhà ngay nên có lẽ khoảng bảy giờ tôi về tới nhà. Trước tôi có nói với anh như vậy rồi.”

“Vâng. Sau đó anh ở trong nhà suốt?”

“À, có lẽ là như vậy.” Ishigami cố tình nói không rõ ràng, nhằm xem xét thái độ của Kusanagi.

“Có ai đó đến chơi hoặc gọi điện đến nhà không?”

Ishigami khẽ nghiêng nghiêng đầu trước câu hỏi của tay điều tra viên.

“Nhà ai cơ? Ý anh muốn hỏi là nhà của chị Hanaoka?”

“Không, nhà của anh.”

“Nhà tôi?”

“Tất nhiên anh sẽ nghĩ việc đó chẳng liên quan gì tới vụ án. Nhưng chúng tôi muốn nắm rõ những việc xảy ra xung quanh chị Hanaoka Yasuko tối hôm đó chứ không phải điều tra về anh.”

“*Lời bào chữa thật vụng về.*” Ishigami nghĩ. “*Anh ta nói mà biết trước sẽ bị lộ.*”

“Tối hôm đó tôi chẳng gặp ai cả. Điện thoại à, có lẽ là cũng chẳng có ai gọi đến. Bình thường thì cũng chẳng có mấy ai gọi.”

“Thế à.”

“Xin lỗi, anh đã mất công đến tận đây mà tôi chẳng có thông tin gì cho

anh.”

“Không có gì, anh đừng bận tâm. Nhân tiện...” Kusanagi cầm bảng chấm công của Ishigami lên. “Theo bảng chấm công này thì sáng hôm mười một tháng Ba anh nghỉ dạy. Chiều anh mới tới trường. Có chuyện gì à?”

“Hôm đó à? Chẳng có chuyện gì đâu. Chỉ là tôi thấy mệt nên xin nghỉ thôi. Học kỳ III^[8] cũng sắp xong rồi nên tôi nghỉ cũng không ảnh hưởng mấy.”

“Anh có tới bệnh viện không?”

“Không đến mức như vậy. Vì thế đến chiều là tôi lại đi dạy rồi.”

“Ban này tôi có hỏi người ở văn phòng thì được biết hầu như anh chẳng bao giờ nghỉ làm. Độ một tháng một lần và chỉ nghỉ buổi sáng thôi.”

“Đúng là thế.”

“Hình như anh vẫn tiếp tục nghiên cứu về toán học nên thường thức cả đêm. Người ở văn phòng nói là chắc hôm đó anh thức khuya nên sáng hôm sau xin nghỉ.”

“Tôi nhớ là có nói như vậy với người ở văn phòng.”

“Họ bảo tôi là một tháng anh nghỉ độ một lần.” Kusanagi lại nhìn vào bảng chấm công. “Trước hôm mười một, tức là ngày mùng mười anh cũng nghỉ buổi sáng. Sáng hôm mùng mười, người bên văn phòng cho là bình thường nhưng ngày hôm sau anh lại nghỉ nên họ có vẻ hơi ngạc nhiên. Chưa bao giờ anh nghỉ liên tục hai ngày như vậy cả.”

“Có lẽ là chưa...” Ishigami đặt tay lên trán. Đây là tình huống anh phải trả lời thật thận trọng. “Cũng không có lý do gì đặc biệt cả. Như anh nói, hôm mùng mười, hôm trước tôi thức cả đêm nên đến chiều hôm sau tôi mới đi làm. Nhưng đến tối hôm đó tôi hơi bị sốt nên hôm sau lại phải nghỉ buổi sáng.”

“Và buổi chiều anh lại đi làm?”

“Vâng.” Ishigami gật đầu.

“À...” Kusanagi nhìn Ishigami bằng ánh mắt đầy ngờ vực.

“Có gì lạ à?”

“À không, tôi chỉ thấy là buổi chiều anh có thể đi dạy ngay được thì chứng tỏ anh cũng đâu có ốm nặng lắm. Bình thường thì vẫn cố đi làm được mà. Và lại, hôm trước anh cũng nghỉ làm buổi sáng rồi.” Kusanagi thản nhiên nói ra những nghi ngờ về Ishigami. Chắc Kusanagi đã tính tới trường hợp xấu nhất là điều đó có thể khiến Ishigami bực bội.

Ishigami mỉm cười đáp lại như muốn hỏi: “*Anh muốn khiêu khích tôi à?*”

“Đúng như anh nói, nhưng lúc đó tôi rất mệt, không thể dậy nổi. Nhưng thật lạ là đến trưa tôi lại thấy khỏe hơn và cố gắng đi làm. Với lại hôm trước tôi đã nghỉ rồi mà.”

Kusanagi nhìn thẳng vào Ishigami khi anh trả lời. Ánh mắt anh sắc lạnh, dai dẳng như thể tin rằng nếu nghi phạm nói dối thì chắc chắn sự lúng túng

sẽ hiện lên qua đôi mắt.

“Ra vậy. Anh tập Judo thường xuyên nên nếu ôm một chút thì chắc chỉ cần nửa ngày là lại khỏe ngay nhỉ. Người ở văn phòng cũng bảo chưa từng nghe thấy thầy Ishigami ôm bao giờ.”

“Làm gì có chuyện đó. Tôi cũng bị cảm đấy chứ.”

“Và lại cảm vào đúng ngày hôm đó?”

“Ý anh là sao? Đối với tôi ngày hôm đó chẳng có ý nghĩa gì.”

“Vâng.” Kusanagi gấp quyển sổ lại và đứng lên. “Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

“Tôi cũng xin lỗi vì không giúp được gì.”

“Không sao, như vậy là được rồi.”

Hai người cùng rời khỏi phòng khách. Ishigami tiễn điều tra viên ra tận cổng trường.

“Sau lần đó anh có gặp anh Yugawa không?” Kusanagi hỏi trên đường ra cổng.

“Tôi không gặp lần nào.” Ishigami trả lời. “Còn anh thì sao? Thỉnh thoảng anh vẫn gặp anh ấy phải không?”

“Dạo này tôi cũng bận nên không gặp anh ấy. Hay hôm nào cả ba chúng ta gặp nhau đi. Yugawa kể anh uống rượu tốt lắm.” Kusanagi làm động tác nâng cốc.

“Được thôi. Để khi nào xong vụ án này nhé.”

“Được, nhưng không phải là chúng tôi không bao giờ nghỉ ngơi đâu. Tôi sẽ mời anh một lần.”

“Tôi sẽ đợi.”

“Chắc chắn rồi.”

Sau khi quay lại hành lang, Ishigami đứng nhìn theo Kusanagi từ cửa sổ. Kusanagi đang nói chuyện trên điện thoại di động. Anh không nhìn được nét mặt của Kusanagi.

Anh suy nghĩ về mục đích của Kusanagi khi đến điều tra chứng cứ ngoại phạm. Một khi đã nghi ngờ thì chắc chắn là có lý do nào đó. Lý do đó là gì? Lần trước gặp anh ta, trông anh ta không có vẻ gì là nghi ngờ mình cả.

Mặc dù hỏi Ishigami như vậy nhưng Kusanagi vẫn chưa nhận ra được thực chất của vụ án. Anh ta vẫn còn đang quanh quẩn ở khá xa so với chân tướng của vụ việc. Chắc chắn tay điều tra viên đó đã có cách đối phó trước việc Ishigami không có chứng cứ ngoại phạm nào. Việc đó chẳng sao cả vì nó vẫn nằm trong phạm vi tính toán của Ishigami.

Vấn đề ở đây là:

Gương mặt của Yugawa Manabu từ từ hiện lên. Anh ta đã đánh hơi được đến đâu rồi? Anh ta định vạch trần chân tướng của vụ việc này ở mức độ nào?

Hôm trước nói chuyện với Yasuko trên điện thoại, anh nghe được một

chuyện khá khó hiểu. Yugawa hỏi Yasuko nghĩ thế nào về Ishigami. Thậm chí Yugawa còn phát hiện ra cả việc Ishigami có tình cảm với Yasuko.

Ishigami nhớ lại những lần nói chuyện với Yugawa. Anh nhớ là không lần nào anh sơ hở tiết lộ về tình cảm của mình dành cho Yasuko. Vậy tại sao nhà vật lý đó lại nhận ra điều ấy? Ishigami đi về phía phòng giáo viên. Anh lại gặp cậu nhân viên văn phòng ban nãy ở hành lang.

“Ồ, thế anh điều tra viên đâu rồi?”

“Anh ta đã xong việc nên vừa về rồi.”

“Thầy chưa về à?”

“Tôi nhớ ra có chút việc phải làm.”

Bỏ mặc cậu nhân viên với vẻ mặt muốn biết anh đã bị điều tra viên hỏi những gì, Ishigami bước nhanh về phòng giáo viên.

Anh vào bàn của mình và nhìn xuống gầm bàn. Anh rút ra vài tập tài liệu được cất bên dưới. Những tài liệu này chẳng liên quan gì tới giờ dạy của anh. Đó là một phần thành quả nghiên cứu suốt mấy năm của anh về một bài toán khó.

Sau khi cất tài liệu vào cặp, Ishigami rời khỏi phòng.

“Tôi đã nói với em rồi. Khảo sát nghĩa là việc suy nghĩ rồi quan sát. Làm thí nghiệm xong rồi vui mừng vì đạt được kết quả như mong muốn thì mới chỉ là vấn đề cảm giác thôi. Không phải cái gì cũng được như mong muốn đâu. Tôi muốn em tự mình phát hiện ra được điều đặc biệt gì đó từ thí nghiệm của mình. Trước mắt, tôi muốn em suy nghĩ một chút rồi hãy viết.”

Hiếm khi thấy Yugawa nổi cáu như vậy. Anh ném trả bài báo cáo cho cậu sinh viên đang đứng đực ra vì sợ hãi rồi lắc đầu. Cậu sinh viên cúi đầu xin lỗi và đi ra khỏi phòng.

“Cậu mà cũng có lúc tức giận à?” Kusanagi nói.

“Tôi không tức giận. Tôi chỉ nhắc nhở cậu ta về cách làm việc hời hợt thôi.” Yugawa đứng lên, bắt đầu pha cà phê vào cốc. “Thế cậu có biết thêm được điều gì không?”

“Tôi đã điều tra chứng cứ ngoại phạm của Ishigami. Nói đúng hơn là tôi đã gặp anh ta để hỏi chuyện.”

“Anh ta bảo hôm đó ở nhà cả buổi tối.”

Yugawa nhắm mắt, lắc đầu.

“Tôi hỏi về phản ứng của anh ấy chứ không hỏi anh ấy trả lời thế nào.”

“Phản ứng à... anh ta không tỏ ra bối rối. Khi nghe thấy bảo có điều tra viên đến, anh ta rất bình tĩnh ra gặp tôi.”

“Anh ấy có nghi ngờ gì về việc bị hỏi chứng cứ ngoại phạm không?”

“Không, anh ta không hỏi tại sao. Và lại tôi cũng không hỏi một cách trực tiếp.”

“Anh ấy! Có lẽ anh ấy đã đoán trước sẽ bị hỏi về chứng cứ ngoại phạm.”

Yugawa dường như đang lẩm bẩm một mình, miệng vẫn còn ngậm cà phê.
“Ishigami bảo hôm đó ở nhà cả buổi tối à?”

“Anh ta còn bị sốt nên hôm sau phải nghỉ dạy buổi sáng. Kusanagi đặt lên bàn bảng chấm công của Ishigami anh xin được ở văn phòng nhà trường.”

Yugawa tiến lại gần, ngồi xuống ghế. Anh cầm lấy bảng chấm công.

“Sáng hôm sau à?”

“Gây án xong chắc còn phải thu dọn nên anh ta không thể đến trường được.”

“Thế còn người phụ nữ ở cửa hàng cơm hộp?”

“Tôi đã điều tra đầy đủ rồi. Hôm mười một tháng Ba, Hanaoka Yasuko vẫn đi làm như mọi khi. Cô con gái cũng đến trường. Không muộn một giây!”

Yugawa đặt bảng chấm công lên bàn rồi khoanh tay.

“Thu dọn à? Cụ thể là cần phải làm những gì nhỉ?”

“Thì tẩu tán hung khí đi chẳng hạn.”

“Mất hơn mười tiếng để làm việc đó cơ à?”

“Sao lại hơn mười tiếng?”

“Thì gây án vào tối hôm trước. Hôm sau xin nghỉ buổi sáng nghĩa là cần hơn mười tiếng để thu dọn.”

“Hoặc anh ta cần phải ngủ.”

“Chẳng có hung thủ nào lại đi ngủ khi chưa thu dọn xong đâu. Giả sử vì thu dọn mà không có thời gian để ngủ đi nữa thì anh ta cũng sẽ không nghỉ làm. Chắc chắn anh ta sẽ cố gắng đi làm.”

“Hoặc là có lý do gì đó mà buộc phải nghỉ.”

“Thì tôi đang nghĩ đó là lý do gì đây.” Yugawa cầm lấy chiếc cốc.

Kusanagi cẩn thận gấp bảng chấm công lại.

“Hôm nay tôi có chuyện kiểu gì cũng phải hỏi bằng được cậu. Lý do cậu bắt đầu nghi ngờ Ishigami là gì? Nếu cậu không nói thì hơi khó cho tôi đấy.”

“Cậu nói lạ thật. Tự cậu đã phát hiện ra việc Ishigami có cảm tình với Hanaoka Yasuko còn gì. Cần gì phải hỏi ý kiến của tôi.”

“Không thể như vậy được. Tôi cũng có hoàn cảnh của tôi. Tôi không thể báo cáo với sếp là nghi ngờ Ishigami chỉ do phỏng đoán được.”

“Cậu chỉ cần nói là khi điều tra những người xung quanh Hanaoka Yasuko thì thấy nghi vấn về một thầy giáo dạy toán tên là Ishigami.”

“Tôi cũng báo cáo như vậy và đã thử điều tra về mối quan hệ giữa Ishigami và Hanaoka Yasuko. Nhưng rất tiếc là hiện vẫn chưa có bằng chứng nào chứng tỏ hai người ấy có quan hệ mật thiết.”

Nghe vậy, Yugawa cười rung cả người, trên tay vẫn cầm chiếc cốc.

“Quả đúng thế thật.”

“Cậu bảo sao cơ?”

“Tôi không có ý gì đâu. Tôi chỉ bảo chắc giữa họ chẳng có gì đâu. Tôi có

thể khẳng định là cậu có điều tra thể nào đi nữa thì cũng không thu được gì hết.”

“Cậu đừng có ăn nói dửng dưng như vậy. Đội trưởng của tôi đang muốn nhanh chóng loại Ishigami ra khỏi danh sách tình nghi. Nếu cứ thế này thì tôi không thể làm theo ý mình được. Chính vì thế mà tôi muốn cậu nói cho tôi biết lý do cậu nghi ngờ Ishigami. Tại sao cậu không nói chứ?”

“Tôi có nói cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nó chẳng giúp ích được gì cho cậu cả.”

“Tại sao?”

“Lý do tôi đoán Ishigami có liên quan tới vụ này cũng giống như điều cậu nói từ nãy thôi. Tôi phát hiện ra anh ấy có cảm tình với Hanaoka Yasuko từ những chi tiết rất nhỏ. Vì vậy tôi muốn thử tìm hiểu khả năng anh ấy có liên quan tới vụ án. Chắc cậu cũng muốn hỏi tại sao tôi lại nghĩ thế chỉ từ việc là anh ấy có cảm tình với Yasuko. Điều này giống như là trực giác vậy. Nếu không phải là người hiểu anh ấy ở một mức độ nhất định thì khó mà nhận ra. Nó cũng giống như cái giác quan của điều tra viên mà cậu hay nói với tôi.”

“Trực giác? Có bao giờ cậu nghĩ tới nó đâu nhỉ.”

“Thỉnh thoảng cũng cần tới chứ.”

“Vậy cậu hãy nói cho tôi biết lúc cậu nhận ra tình cảm của Ishigami dành cho Yasuko thôi cũng được.”

“Không.” Yugawa trả lời ngay lập tức.

“Ồi!”

“Đây là điều liên quan tới danh dự của anh ấy. Tôi không muốn nói cho người khác.”

Kusanagi thở dài. Vừa lúc đó thì có tiếng gõ cửa, một cậu sinh viên bước vào.

“À,” Yugawa gọi cậu sinh viên. “Xin lỗi vì gọi em hơi đột ngột. Tôi có chuyện muốn nói với em về bài báo cáo hôm trước.”

“Có chuyện gì hả thầy?” Cậu sinh viên đeo kính đứng nghiêng người không cử động.

“Báo cáo của em rất tốt. Tuy nhiên có một điều tôi muốn hỏi. Tại sao em lại viết bài báo cáo đó bằng thuyết đặc tính?”

Cậu sinh viên nhìn Yugawa bối rối.

“Thì đây là bài thi về thuyết đặc tính mà....”

Yugawa mỉm cười lắc đầu.

“Bài thi đó thực chất là về hạt cơ bản. Tôi cũng muốn các em bắt đầu từ hướng ấy. Không phải vì đây là bài thi về thuyết đặc tính mà cho rằng không thể áp dụng các lý thuyết khác. Làm như vậy thì không thể trở thành một học giả tốt. Lỗi suy nghĩ định kiến bao giờ cũng là kẻ thù. Chúng sẽ khiến ta không thể nhìn thấy những thứ có thể nhìn thấy được.”

“Em hiểu rồi ạ.” Cậu sinh viên ngoan ngoãn gật đầu.

“Tôi khuyên em như vậy vì em là một sinh viên xuất sắc. Được rồi, em về đi.”

Cậu sinh viên ra về sau khi nói lời cảm ơn.

Kusanagi nhìn chăm chăm vào Yugawa.

“Sao thế? Mặt tôi có gì à?” Yugawa hỏi.

“Không, các học giả đều nói giống nhau nhĩ.”

“Sao cơ?”

“Ishigami cũng nói một chuyện tương tự như thế.”

Kusanagi kể cho Yugawa những điều Ishigami nói về đề thi.

“Hừm. Những điều không thể phát hiện ra nếu cứ suy nghĩ theo một cách à. Đúng là anh ấy!” Yugawa cười.

Rồi ngay lập tức nét mặt nhà vật lý thay đổi. Anh đứng dậy, đưa tay lên đầu rồi đi ra cửa sổ.

“Kìa Yugawa, cậu...”

Nhưng Yugawa giơ tay về phía Kusanagi như muốn nói đừng làm phiền anh lúc này. Không còn cách nào khác, Kusanagi chỉ biết nhìn bạn mình.

“Không thể nào.” Yugawa lầm bầm. “Không thể như thế!”

“Sao cơ?” Kusanagi hỏi.

“Cho tôi xem tờ giấy bạn nãy. Bảng chấm công của Ishigami ấy.”

Kusanagi vội vàng lấy tờ giấy được anh gấp gọn cất trong túi. Nhận lấy tờ giấy, Yugawa nhìn vào, khẽ rên lên.

“Không thể nào như vậy được...”

“Yugawa, cậu nghĩ gì thế? Cho tôi biết đi.”

Yugawa trả lại cho Kusanagi tờ chấm công.

“Xin lỗi, cậu có thể về được không.”

“Gì vậy? Tôi không về đâu.” Kusanagi phản đối. Tuy nhiên khi nhìn vào gương mặt Yugawa, anh không thể nói nốt câu tiếp theo.

Gương mặt nhà vật lý nhăn nhúm như thể rất đau khổ. Kusanagi chưa bao giờ nhìn thấy Yugawa như vậy.

“Tôi xin lỗi, cậu về đi.” Yugawa nhắc lại. Giọng anh nghe như đang kêu than.

Kusanagi đứng lên. Anh có bao nhiêu điều muốn hỏi. Nhưng điều anh có thể làm hiện giờ là đi khỏi tầm mắt người bạn.

^g: các trường học ở Nhật Bản có ba học kỳ trong một năm

ĐỒNG HỒ chỉ bảy giờ ba mươi phút sáng. Ishigami xách cặp rời khỏi nhà. Trong cặp là những thứ quan trọng nhất đối với anh: những tài liệu tổng hợp một bài toán anh đang nghiên cứu. Chính xác hơn là anh luôn nghiên cứu suốt cho đến tận bây giờ. Anh nghiên cứu nó từ hồi làm luận văn tốt nghiệp và đến bây giờ vẫn chưa thể hoàn thành.

Anh tính phải mất thêm hơn hai mươi năm nữa mới hoàn thành xong. Nếu làm không tốt thì còn cần nhiều thời gian hơn. Anh tin có phải mất cả đời vì một bài toán khó như vậy cũng là hợp lý. Anh còn tin rằng ngoài mình ra thì không ai có thể hoàn thành được bài toán này.

Ishigami thường xuyên bị ám ảnh bởi một niềm tin rằng sẽ vô cùng tuyệt vời nếu chỉ vui đầu vào giải các bài toán khó mà hoàn toàn không phải suy nghĩ hay mất thời gian vào những chuyện vặt vãnh khác. Cứ mỗi lần thấy lo rằng mình không thể hoàn thành được nghiên cứu này lúc còn sống là anh lại thấy tiếc khoảng thời gian dành cho những việc chẳng liên quan.

Dù đến bất cứ nơi đâu anh cũng không thể rời tay khỏi tập tài liệu này. *“Phải tiến lên, dù chỉ là thêm một bước. Không được bỏ phí một giây phút nào. Chỉ cần có giấy và bút chì thôi. Mình không cần gì khác ngoài việc đương đầu với bài toán này.”*

Anh bước đi như một cái máy trên con đường quen thuộc. Anh đi qua cầu Shin-ohashi rồi đi dọc sông Sumida. Phía tay phải anh là một dãy lều nhỏ bằng vải bạt xanh. Người đàn ông với mái tóc trắng buộc đằng sau đang bắc nồi lên chiếc bếp gas du lịch. Anh không biết trong nồi có gì. Bên cạnh ông ta là một chú chó loại tạp chủng có lông màu nâu nhạt. Chú chó ngồi quay lưng lại với chủ, dáng vẻ như đã kiệt sức.

Ông vỗ hộp, như thường lệ, đang ngồi ép vỏ hộp. Ông ta đang lẩm bầm điều gì đó một mình. Ngay bên cạnh là hai túi ni lông đã chặt cứng vỏ hộp rỗng.

Ishigami đi qua ông vỗ hộp. Đi thêm một đoạn nữa thì có một chiếc ghế đá. Không có ai ngồi cả. Ishigami khẽ liếc nhìn chiếc ghế rồi lại cúi đầu đi tiếp. Nhịp chân anh không thay đổi.

Có ai đó đang đi ngược lại phía anh. Thường tầm này là lúc cụ già dẫn ba con chó đi dạo nhưng có vẻ như không phải là bà ấy. Ishigami ngẩng lên.

“A ...” Anh khẽ kêu lên rồi đứng lại.

Người đi ngược chiều không những không dừng bước mà còn mỉm cười tiến lại gần phía anh. Đến khi đến trước mặt anh, người đó mới dừng lại.

“Xin chào.” Yugawa Manabu nói.

Ishigami bối rối không biết trả lời thế nào, anh liếm môi rồi cất tiếng:

“Anh đợi tôi?”

“Tất nhiên.” Yugawa trả lời, khuôn mặt vẫn tươi cười. “Nhưng cũng không hẳn là đợi. Tôi đang đi lang thang từ cầu lại và nghĩ chắc sẽ gặp được anh.”

“Có vẻ như là có chuyện gấp lắm đây.”

“Chuyện gấp... có lẽ thế.” Yugawa nghiêng đầu.

“Nói luôn bây giờ đi nhỉ.” Ishigami nhìn đồng hồ. “Tôi không có nhiều thời gian lắm.”

“Khoảng mười, mười lăm phút thôi.”

“Ta vừa đi vừa nói nhé.”

“Được thôi.” Yugawa đưa mắt nhìn xung quanh. “Tôi có chút chuyện muốn nói ở đây. Mất hai đến ba phút thôi. Chúng ta ngồi ở ghế đằng kia nhé.” Chẳng đợi Ishigami trả lời, Yugawa đi về phía chiếc ghế.

Ishigami thở dài, đi theo người bạn.

“Trước đây, có một lần tôi và anh cũng đi cùng nhau qua đây rồi nhỉ.”

“Ừ.”

“Khi ấy anh đã nói thế này: *“Những người vô gia cư sống chính xác như đồng hồ.”* Anh nhớ chứ?”

- Tôi nhớ. Anh còn bảo là: *“Con người khi được giải phóng khỏi cái đồng hồ thì sẽ trở nên như thế...”*

Yugawa gật đầu với vẻ hài lòng:

“Tôi và anh không thể giải phóng được khỏi cái đồng hồ. Chúng ta đều nằm dưới bánh xe của một cái đồng hồ mang tên xã hội. Bánh xe mà mất đi thì đồng hồ sẽ chạy lung tung. Dưới bánh xe này, chúng ta có muốn chạy theo ý mình cũng không được vì xung quanh không cho phép. Thế nên dù chúng ta ổn định đấy nhưng lại mất tự do. Trong số những người vô gia cư, có rất nhiều người không hề muốn quay lại cuộc sống ngày xưa.”

“Anh cứ nói mấy chuyện vớ vẩn như vậy là cũng hết hai, ba phút rồi đấy.” Ishigami nhìn đồng hồ. “Xem này, đã hết một phút rồi.”

“Ý tôi muốn nói là trên đời này không có bánh xe nào là vô dụng, việc bánh xe được sử dụng thế nào là do chính bánh xe đó quyết định.” Yugawa nhìn chằm chằm vào Ishigami. “Anh muốn bỏ việc à?”

Ishigami tròn mắt ngạc nhiên: “Sao anh lại hỏi thế?”

“Không, tôi cảm thấy thế thôi. Vì tôi nghĩ anh không tin vai trò mình được giao là một cái bánh xe mang tên giáo viên dạy toán.” Yugawa đứng dậy. “Ta đi thôi.”

Hai người đi dọc bờ sông Sumida. Ishigami đợi người bạn cũ đi bên cạnh lên tiếng trước.

“Hình như Kusanagi có đến gặp anh để điều tra chứng cứ ngoại phạm.”

“Ừ, tuần trước thì phải.”

“Cậu ấy đang nghi ngờ anh.”

“Có vẻ thế. Tôi không biết tại sao anh ấy lại nghi ngờ tôi.”

Yugawa thở dài:

“Thật ra cậu ấy vẫn còn đang bán tín bán nghi. Chẳng qua là cậu ấy để ý đến anh khi thấy tôi quan tâm tới anh thôi. Nói thế này cũng không được hay lắm nhưng cảnh sát hầu như chẳng có bằng chứng gì để nghi ngờ anh cả.”

Ishigami đứng lại:

“Sao anh lại nói với tôi những điều đó?”

Yugawa cũng đứng lại, quay sang Ishigami:

“Vì anh là bạn tôi. Chẳng có lý do nào khác cả.”

“Anh nghĩ nếu là bạn thì cần phải nói? Tại sao? Tôi chẳng liên quan gì cả. Cảnh sát có nghi ngờ hay không thì cũng chẳng việc gì đến tôi.”

Ishigami nhận thấy Yugawa hít thở thật sâu. Anh còn khẽ lắc đầu. Ishigami cảm thấy hơi bồn chồn khi thấy nét mặt Yugawa có gì đó phảng phất buồn.

“Chứng cứ ngoại phạm không có liên quan gì.” Yugawa nói khẽ.

“Sao cơ?”

“Kusanagi và đồng nghiệp đang mài mê lật tẩy chứng cứ ngoại phạm của nghi can. Họ tin rằng nếu có thể tìm ra được sơ hở trong chứng cứ ngoại phạm của Hanaoka Yasuko, nếu cô ấy là thủ phạm thì họ sẽ tìm ra được sự thật. Hơn nữa, nếu anh là đồng phạm thì điều tra cả chứng cứ ngoại phạm của anh sẽ phá được thành lũy của anh và Hanaoka.”

“Tôi chẳng hiểu tại sao anh lại nói những điều này.” Ishigami tiếp tục. “Đối với điều tra viên, có lẽ đó là điều đương nhiên phải làm. Như anh nói, trường hợp nếu Hanaoka là thủ phạm ấy.”

Yugawa lại thở dài.

“Tôi có nghe Kusanagi kể một câu chuyện khá thú vị. Chuyện về cách anh soạn bài thi. Đề thi có những chỗ không thể phát hiện ra nếu cứ suy nghĩ theo một hướng. Chẳng hạn như nhìn thì tưởng là bài về hình học nhưng thực ra lại là hàm số. Quả đúng là thế. Kiểu bài đó thật hữu dụng đối với những học sinh không hiểu bản chất của toán học mà chỉ quen với kiểu làm bài theo công thức. Mới nhìn qua, thấy đó là hình học nên cố gắng giải theo hướng về hình học. Chỉ có thời gian là cứ trôi đi. Cách làm đó có thể nói là hơi ăn gian một chút nhưng nó rất có ích để kiểm tra năng lực thực sự.”

“Anh muốn nói gì?”

“Kusanagi và đồng nghiệp,” mặt Yugawa trở lại nghiêm nghị, “họ đều nghĩ vấn đề bây giờ là phải lật tẩy được chứng cứ ngoại phạm. Đương nhiên rồi, vì nghi can đáng ngờ nhất có chứng cứ ngoại phạm hằn hoi mà. Hơn nữa, chứng cứ ngoại phạm đó lại có vẻ như lật tẩy được. Bản tính của con người là chỉ cần tìm được manh mối là muốn tấn công luôn. Chúng ta làm nghiên cứu cũng giống như vậy. Nhưng trong nghiên cứu, việc manh mối đó hoàn toàn sai hướng cũng là điều thường xuyên xảy ra. Kusanagi và đồng

nghiệp đang rơi vào cái bẫy đó. À không, có lẽ nên nói là họ đã mắc sâu vào cái bẫy đó rồi thì đúng hơn.”

“Nếu như hướng điều tra có vấn đề thì anh nên nói với điều tra viên Kusanagi chứ không phải với tôi.”

“Tất nhiên. Một lúc nào đó, tôi sẽ buộc phải nói với Kusanagi. Nhưng trước khi làm thế, tôi muốn nói với anh. Lý do thì như ban nãy tôi đã nói rồi.”

“Vì tôi là bạn anh?”

“Thêm nữa là vì tôi không muốn mất một tài năng như anh. Tôi muốn anh nhanh chóng dọn dẹp mấy chuyện này và làm những điều anh cần phải làm. Tôi không muốn trí thông minh của anh bị sử dụng lãng phí.”

“Chẳng cần anh phải nói thì tôi cũng không lãng phí thời gian vào những việc vô ích đâu.” Ishigami bước đi tiếp. Không phải vì sợ muộn giờ làm mà là vì anh không muốn lưu lại ở đây.

Yugawa đi theo sau:

“Cách giải quyết vụ án lần này không phải là việc lật tẩy được chứng cứ ngoại phạm. Vấn đề nằm ở chỗ hoàn toàn khác. Nó khác hơn nhiều so với bài toán hình học và hàm số.”

“Tôi hỏi để biết thôi nhưng anh nghĩ đó là vấn đề gì?” Ishigami vẫn tiếp tục đi.

“Hơi khó để giải thích ngắn gọn nhưng nếu buộc phải nói thì đó là sự nguy trang. Làm vậy để tạo hiện trường giả. Cả đội điều tra đang bị mảnh nguy trang của thủ phạm đánh lừa. Những điều mà họ cho là manh mối đều không phải. Lúc họ nghĩ là đã tìm ra manh mối cũng là lúc họ rơi vào bẫy của hung thủ.”

“Có vẻ phức tạp nhỉ.”

“Rất phức tạp. Nhưng chỉ cần thay đổi cách nhìn một chút thì vấn đề sẽ trở nên đơn giản đến mức ngạc nhiên. Thủ phạm càng muốn làm phức tạp để che giấu thì lại càng dễ lộ sơ hở trong sự phức tạp đó. Tuy nhiên thiên tài sẽ không làm thế. Họ sẽ chọn cách làm rất đơn giản mà người bình thường không nghĩ ra và chắc chắn sẽ không bao giờ chọn. Chỉ có vậy thôi mà làm cho vấn đề phức tạp hơn hẳn.”

“Tôi tưởng các nhà vật lý đều không thích cách nói trừu tượng?”

“Vậy tôi sẽ nói cụ thể hơn nhé. Anh có thời gian không?”

“Bây giờ thì vẫn còn.”

“Anh có thời gian để ghé vào quán cơm hộp không?”

Ishigami khẽ liếc nhìn Yugawa rồi lại quay đi.

“Không phải hôm nào tôi cũng mua cơm hộp ở đó.”

“Thế à? Vậy mà tôi lại nghe là hầu như ngày nào anh cũng tới mua.”

“Đó là lý do anh cho rằng tôi có liên quan đến vụ án?”

“Có thể nói vậy cũng được mà không phải vậy cũng được. Nếu bảo là anh

ngày nào cũng mua cơm tại một cửa hàng thì không vấn đề gì nhưng nếu nói là ngày nào anh cũng đến để gặp một phụ nữ thì đó là việc không thể bỏ qua.”

Ishigami đứng lại, nhìn thẳng vào Yugawa.

“Anh nghĩ vì là bạn cũ nên nói gì cũng được à?”

Yugawa không tránh ánh nhìn của Ishigami. Anh đủ bản lĩnh để đón nhận trực diện cái nhìn của Ishigami.

“Anh giận thật đấy à? Tôi biết là lòng anh không thành thơi.”

“Vớ vẩn.” Ishigami đi tiếp. Đến gần cầu Kyobashi, Ishigami bước lên bậc thang.

“Ở gần chỗ cái xác được phát hiện, cảnh sát tìm thấy ít quần áo bị đốt được cho là của nạn nhân.” Yugawa vừa đi theo sau vừa nói. “Họ tìm thấy số quần áo cháy dở này trong một cái can mười tám lít. Cảnh sát cho rằng chính thủ phạm đã đốt. Đầu tiên khi nghe thấy thế tôi đặt câu hỏi tại sao thủ phạm không đợi cho quần áo cháy hết rồi hẵng đi. Kusanagi và đồng nghiệp thì nghĩ rằng có lẽ vì thủ phạm muốn rời khỏi hiện trường càng sớm càng tốt. Nhưng nếu thế thì chỉ cần mang đi và phi tang sau cũng được mà. Hay là thủ phạm muốn phi tang chúng thật nhanh? Tôi cứ băn khoăn mãi về chuyện đó và cuối cùng quyết định đốt thử xem thế nào?”

Ishigami đứng lại: “Anh đã đốt quần áo?”

“Tôi thử đốt trong một cái can mười tám lít. Tôi đốt áo khoác, áo len, quần, tất và cả... đồ lót nữa. Tôi mua mấy thứ đó ở cửa hàng quần áo cũ. Tốn nhiều tiền hơn tôi tưởng. Khác với nhà toán học như anh, bọn tôi mà không làm thí nghiệm thì không yên tâm được.”

“Thế kết quả ra sao?”

“Cháy tốt và thải ra nhiều khí độc. Chỉ loáng một cái là hết sạch. Có lẽ chưa mất đến năm phút.”

“Thế thì sao?”

“Tại sao thủ phạm không thể đợi được năm phút?”

“À...” Sau khi đi hết bậc thang, Ishigami rẽ về phía bên trái đường Kyobashi. Đó là hướng ngược lại với quán Mỹ Nhân.

“Anh không mua cơm hộp à?” Yugawa hỏi đúng câu đã được đoán trước.

“Anh dai như đĩa ấy. Tôi đã bảo là không phải ngày nào tôi cũng mua rồi.” Ishigami cau mày.

“Nếu không ảnh hưởng gì đến bữa trưa của anh thì thôi vậy.” Yugawa bước lên đi cạnh Ishigawa. “Có một chiếc xe đạp bên cạnh xác nạn nhân. Cảnh sát điều tra phát hiện ra đó là chiếc xe được để ở ga Shinozaki. Trên xe có dấu vân tay được cho là của nạn nhân.”

“Thế thì sao?”

“Làm gì có kẻ nào ngốc đến nỗi đạp nát mặt nạn nhân rồi mà còn quên xóa dấu vân tay trên xe đạp. Nhưng nếu nghĩ rằng thủ phạm cố tình để lại

dầu vân tay đó thì lại khác. Vậy mục đích của thủ phạm là gì?”

“Anh cho đó là gì?”

“Có thể là để liên kết chiếc xe đạp với nạn nhân chẳng... Nếu chiếc xe chẳng có liên quan gì tới vụ án thì sẽ không có lợi cho thủ phạm.”

“Tại sao?”

“Vì thủ phạm muốn cảnh sát tin là nạn nhân đi xe đạp từ ga Shinozaki tới hiện trường. Ngoài ra, chiếc xe đó không được là một chiếc xe bình thường.”

“Chiếc xe tìm thấy không phải là xe bình thường à?”

“Một chiếc xe đạp nữ có ở khắp mọi nơi thôi, nhưng nó có một đặc điểm nổi bật. Đó là còn rất mới.”

Ishigami cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người anh đang giãn ra. Anh cố gắng để giữ yên nhịp thở.

Anh giật mình khi có tiếng chào: “*Em chào thầy.*” Một cô bé học sinh cấp III đi xe đạp phóng vượt qua anh. Cô bé khẽ chào Ishigami.

“À xin chào.” Anh vội đáp lại.

“Thật ngưỡng mộ. Tôi cứ nghĩ bây giờ chẳng còn học sinh nào chào thầy giáo nữa.”

“Hầu như chẳng còn đâu. Thế việc chiếc xe đạp đó là xe mới có ý nghĩa gì à?”

“Cảnh sát cho là thủ phạm nghĩ đã lấy thì lấy luôn xe mới. Nhưng lý do không đơn giản như vậy. Điều thủ phạm quan tâm là việc chiếc xe đó để ở ga Shinozaki từ lúc nào kia.”

“Nghĩa là sao?”

“Với thủ phạm, những chiếc xe để ở ga cả mấy ngày đều không dùng được. Mà thủ phạm còn muốn tìm chắc xe có cả tên của chủ xe trên đó. Chính vì vậy cần phải dùng một chiếc xe mới. Ít người để xe mới mua ở ga quá lâu, ngoài ra nếu bị mất thì nhiều khả năng họ sẽ báo cảnh sát. Tuy nhiên tất cả những điều này không phải là điều kiện tuyệt đối để thủ phạm nguy trang cho hành vi của mình. Thủ phạm chọn cách làm này vì nghĩ rằng nếu trót lọt thì xác suất thành công sẽ cao hơn.”

“Hừm.”

Ishigami không bình luận gì về những lời của Yugawa mà chỉ tiếp tục bước đi. Cuối cùng thì cũng gần đến trường học. Bắt đầu xuất hiện bóng dáng các học sinh đến trường.

“Câu chuyện có vẻ thú vị đấy. Tôi cũng muốn được nghe tiếp.” Ishigami đứng lại, quay sang Yugawa. “Nhưng thôi chúng ta dừng ở đây nhé. Tôi không muốn học sinh nghe thấy.”

“Có lẽ thế thì hơn. Tôi cũng đã nói với anh những điểm chính rồi.”

“Câu chuyện làm tôi rất quan tâm. Hôm trước anh có giao cho tôi một câu hỏi là việc nghĩ ra một bài toán vô cùng khó và việc giải bài đó, việc nào khó hơn. Anh còn nhớ không?”

“Tôi vẫn nhớ. Câu trả lời của tôi là việc nghĩ ra bài toán đó khó hơn. Người giải bài toán đó sẽ phải luôn kính nể người đã nghĩ ra bài toán.”

“Ra là vậy. Thế còn bài toán $P \neq NP$ thì sao? Việc tự mình nghĩ ra lời giải và việc kiểm tra lời giải của người khác đúng hay sai, việc nào đơn giản hơn?”

Yugawa tỏ vẻ nghi ngờ. Anh không hiểu ý đồ của Ishigami là gì.

“Đầu tiên tự anh tìm ra câu trả lời. Sau đó là anh đi hỏi về câu trả lời của người khác.” Ishigami chỉ vào người Yugawa.

“Anh....”

“Thôi chào anh.” Ishigami quay đi. Anh dồn lực vào cánh tay đang xé rách chiếc cặp.

Misato vẫn không nói gì ngay cả khi ăn món thạch trắng miệng. Yasuko lo lắng, đáng lẽ chị không nên dẫn cô bé theo thì hơn.

“Cháu no chưa hả Misato?” Kudo bắt chuyện. Suốt cả buổi tối nay anh đều phải giữ ý.

Misato gật đầu, tay vẫn đưa thìa lên miệng nhưng mắt không nhìn Kudo.

Hôm nay mẹ con Yasuko đến một quán ăn Trung Hoa ở Ginza. Kudo bảo nhất định phải dẫn Misato theo nên Yasuko đã bắt Misato đi theo mặc dù cô bé không muốn. Những lời nói như kiểu “*Có nhiều món ngon lắm*” giờ chẳng có tác dụng gì đối với một đứa trẻ học cấp II. Cuối cùng, để thuyết phục cô bé, Yasuko buộc lòng phải nói với Misato rằng: “Nếu xử sự không tự nhiên thì sẽ bị cảnh sát nghi ngờ.”

Nhưng giờ Yasuko lại thấy hối hận vì làm như vậy chỉ khiến Kudo không thoải mái. Suốt buổi ăn, Kudo đã bắt hết chuyện này chuyện nọ với Misato nhưng hầu như cô bé chẳng trả lời được câu nào tử tế.

Sau khi ăn xong món thạch trắng miệng, Misato quay sang mẹ: “Con đi vệ sinh.”

“Ừ.”

Đợi Misato đi khuất, Yasuko quay sang Kudo, chấp tay xin lỗi.

“Xin lỗi anh.”

“Về chuyện gì cơ?” Kudo tỏ vẻ ngạc nhiên.

“*Chắc anh ấy giả vờ thôi.*” Yasuko nghĩ.

“Con bé hay ngại người lạ, nhất là nam giới lớn tuổi.”

Kudo cười.

“Anh không nghĩ là có thể thân thiết được ngay với cô bé đâu. Hồi cấp II anh cũng thế. Anh nghĩ hôm nay gặp cô bé là được rồi.”

“Cảm ơn anh.”

Kudo gật đầu, lấy bao thuốc và bật lửa từ trong túi áo khoác treo trên ghế. Anh đã không hút thuốc trong suốt bữa ăn vì có Misato.

“Thế từ hôm đó đến giờ có gì khác thường không em?” Kudo hỏi sau khi

rút một hơi thuốc.

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Về vụ án đó.”

“À...” Yasuko nhắm mắt lại rồi lại mở mắt nhìn Kudo.

“Chẳng có gì cả. Vẫn như bình thường thôi.”

“Tốt. Điều tra viên không đến tìm em à?”

“Dạo này không thấy ạ. Cũng không thấy họ tới cửa hàng. Họ có đến chỗ anh không?”

“Không. Chắc họ không nghi ngờ gì anh nữa.” Kudo gảy tàn thuốc vào gạt tàn. “Tuy nhiên có chuyện anh hơi thắc mắc.”

“Chuyện gì cơ ạ?”

“À... Sau một chút bồi rồi, Kudo nói tiếp.” Gần đây anh hay nhận được những cuộc điện thoại mà người gọi không nói gì. Họ gọi đến số nhà anh.

“Sao cơ? Nghe ghê thật!” Yasuko chau mày.

“Và...” Kudo ngập ngừng rút từ túi áo khoác ra một mảnh giấy. “Có cái này trong hộp thư nhà anh.”

Yasuko nhìn vào tờ giấy. Chị giật mình. Trên tờ giấy có ghi tên chị. Tờ giấy ghi:

“Không được lại gần Hanaoka Yasuko. Mi không phải là người có thể làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Có vẻ dòng chữ đó được đánh máy chữ hoặc máy tính. Tất nhiên là không có tên người gửi.

“Gửi bằng đường bưu điện ạ?”

“Không, hình như ai đó thả trực tiếp vào hộp thư của anh.”

“Anh có nghi ai không?”

“Anh chẳng nghĩ ra ai. Chính vì thế anh định hỏi em.”

“Em cũng không biết...” Yasuko kéo túi xách lại gần để lấy khăn mùi soa. Lòng bàn tay chị bắt đầu ướt đầm mồ hôi.

“Anh nhận được mỗi thư này thôi ạ?”

“Không, còn có cả một bức ảnh nữa.”

“Ảnh?”

“Ảnh chụp lần anh gặp em tại Shinagawa. Hình như chụp lúc anh đang ở bãi đỗ xe của khách sạn. Anh hoàn toàn không hay biết.” Kudo lắc đầu.

Bất giác, Yasuko đưa mắt nhìn xung quanh. Chắc chắn không có ai đang theo dõi chị và Kudo ở quán này.

Misato đã quay lại nên câu chuyện dừng lại tại đó. Mẹ con Yasuko chia tay Kudo trước quán ăn rồi lên taxi về nhà.

“Món ăn ngon đấy chứ.” Yasuko hỏi con gái.

Misato có vẻ vẫn giận dỗi, không nói gì.

“Con cứ làm mặt như thế là bất lịch sự đấy.”

“Thì mẹ đừng dẫn con đi có phải hay không. Con đã bảo là không thích

rồi.”

“Chú ấy mời cả mẹ con mình mà.”

“Mẹ đi là được rồi. Lần sau con sẽ không đi đâu.”

Yasuko thở dài. Có vẻ như Kudo tin rằng với thời gian cô bé sẽ cởi mở với anh nhưng chị lại nghĩ là chẳng hy vọng được gì.

“Mẹ sẽ kết hôn với người đó?” Misato đột nhiên hỏi.

Yasuko đang ngả người ra ghế khẽ xoay lại: “Con bảo sao?”

“Con hỏi thật đấy. Mẹ muốn kết hôn à?”

“Không đâu.”

“Thật không?”

“Đương nhiên rồi. Thỉnh thoảng mẹ mới gặp chú ấy mà.”

“Vậy thì được.” Misato quay mặt ra hướng cửa xe.

“Con muốn nói gì?”

“Không, chẳng có gì.” Nói xong, Misato từ từ quay lại nhìn Yasuko. “Mẹ mà phản bội lại chú ấy là không được đâu.”

“Chú ấy....”

Misato nhìn vào mắt mẹ, gật đầu. Cô bé muốn nhắc tới người hàng xóm nhưng không nói ra vì sợ lái xe nghe thấy.

“Con không phải bận tâm đến việc đó.” Yasuko lại ngả người ra ghế.

Misato không nói gì nhưng rõ ràng là cô bé không tin lời mẹ nói.

Yasuko nghĩ đến Ishigami. Chẳng cần Misato phải nói, chị cũng đang lo lắng về Ishigami kể từ khi nghe được câu chuyện khó hiểu kia từ Kudo.

Yasuko chỉ ngờ tới một người. Đến tận bây giờ chị vẫn còn nhớ ánh mắt của Ishigami chứng kiến cảnh Kudo đưa chị về nhà.

Khả năng Ishigami ghen khi thấy Yasuko gặp Kudo là hoàn toàn có thể. Việc Ishigami giúp mẹ con chị che giấu vụ việc rồi bây giờ vẫn bảo vệ hai mẹ con trước cảnh sát chắc chắn là xuất phát từ tình yêu không bình thường của anh dành cho chị.

Người quấy rối Kudo không ai khác là Ishigami. Yasuko bỗng cảm thấy lo lắng không biết anh ta định làm gì mình? Anh ta định chi phối cuộc sống của chị với tấm lá chắn đồng phạm? Rồi ngay cả việc chị đi lại với người đàn ông khác, chứ đừng nói là việc kết hôn, anh ta cũng không cho phép?

Vụ án giết Togashi, nhờ có Ishigami và Yasuko vẫn đang thoát được sự truy cứu của cảnh sát. Chị biết ơn Ishigami về điều đó. Tuy nhiên, nếu vì việc đó mà cả cuộc đời này chị không thoát khỏi anh ta được thì việc che giấu vụ đó còn ý nghĩa gì nữa? Nó chẳng khác gì với lúc Togashi còn sống. Chỉ là đổi từ Togashi sang Ishigami mà thôi. Mà lần này lại là một người chị không thể nào chạy thoát cũng như không thể phản bội được. Xe taxi về tới khu nhà. Hai mẹ con xuống xe và đi lên cầu thang. Phòng Ishigami đèn sáng.

Vào trong nhà, Yasuko bắt đầu thay quần áo. Ngay lúc ấy chị nghe thấy tiếng mở và đóng cửa ở phòng bên.

“Ồi!” Misato nói. “Tôi nay chú ấy cũng đợi mẹ đây.”

“Rõ là dở hơi.” Giọng Yasuko trở nên bức bối.

Vài phút sau, điện thoại của chị đổ chuông.

“Alô.” Yasuko nghe máy.

“Tôi, Ishigami đây.” Giọng nói đúng như chị đoán. “Nói chuyện bây giờ được chứ?”

“Vâng được.”

“Hôm nay có gì khác thường không?”

“Chẳng có gì cả.”

“Vậy à? Tốt rồi.”

Yasuko nghe rõ tiếng Ishigami thở.

“Hôm nay tôi có chuyện phải nói với chị. Thứ nhất là có ba phong bì thư ở hộp thư nhà chị. Chị hãy kiểm tra.”

“Thư à?” Yasuko nhìn ra phía cửa.

“Sau này sẽ cần những bức thư đó. Chị hãy giữ cẩn thận. Được chứ?”

“Vâng.”

“Về cách sử dụng những bức thư đó, tôi cũng đã ghi chú và gửi kèm theo. Có lẽ tôi không cần phải dặn thì chị cũng biết là phải rút những dòng ghi chú đó đi. Chị hiểu chứ?”

“Vâng. Để tôi ra xem luôn nhé.”

“Để sau cũng được. Còn một điều quan trọng nữa.” Ishigami ngừng lại một lát. Yasuko có thể cảm thấy sự ngập ngừng của Ishigami.

“Chuyện gì vậy?” Chị hỏi.

“Lần này,” Ishigami tiếp tục, “là lần liên lạc cuối cùng. Tôi sẽ không liên lạc với chị nữa. Tất nhiên chị cũng không được liên lạc với tôi. Sau này dù có chuyện gì xảy ra với tôi thì chị và con gái hãy đứng ngoài nhìn. Đó là cách duy nhất để cứu mẹ con chị.”

Yasuko thấy tim mình đập mạnh.

“Anh Ishigami này... thế là thế nào?”

“Rồi chị sẽ hiểu. Tôi không nên nói bây giờ. Tạm thời chị không được quên những điều tôi nói ban nãy. Chị hiểu chứ?”

“Đợi đã. Anh nói rõ hơn cho tôi được không?”

Cảm thấy có chuyện gì đó không hay nên Misato tiến lại gần mẹ.

“Tôi nghĩ không cần phải giải thích rõ. Chào chị.”

“Nhưng mà....”

Đầu dây bên kia đã dập máy.

Điện thoại của Kusanagi đổ chuông lúc anh và Kishiya đang ngồi trên ô tô. Ngồi bên ghế phụ đã được ngả hết ra đằng sau, Kusanagi rút máy nghe điện thoại.

“Alô.”

“Mamiya đây.” Giọng khàn khàn của người đội trưởng. “Cậu đến sở Edogawa ngay nhé.”

“Vừa tìm thấy gì ạ.”

“Không. Có khách. Anh ta nói muốn gặp cậu.”

“Khách?” Kusanagi nghĩ. “*Chắc là Yagawa đây.*”

“Ishigami, thầy giáo cấp III sống cạnh nhà Hanaoka Yasuko.”

“Ishigami? Anh ta nói muốn gặp tôi? Không nói qua điện thoại được à?”

“Không nói qua điện thoại được.” Mamiya nghiêm giọng. “Anh ta bảo đến vì có việc quan trọng.”

“Đội trưởng đã hỏi anh ta là chuyện gì chưa?”

“Anh ta bảo chỉ có thể nói với cậu thôi. Cậu về đây nhanh lên.”

“Vâng, tôi về đây.”

Kusanagi lấy tay che điện thoại rồi vỗ vai Kishiya: “*Về sở Edogawa.*”

“Anh ta nói chính mình đã giết...” Giọng của Mamiya.

“Sao cơ?”

“Anh ta bảo người giết Togashi chính là anh ta. Ishigami đến để đầu thú.”

“Thật không thể tin được.” Kusanagi nhòm hắt dậy.

ISHIGAMI NHÌN Kusanagi với nét mặt hoàn toàn vô cảm. Mà không, có lẽ mắt anh chỉ hướng về phía Kusanagi thôi chứ bản thân anh không ý thức được là mình đang nhìn Kusanagi. Chỉ là anh đang nhìn về đâu đó xa xăm thì vô tình Kusanagi lại đứng trong tầm nhìn đó. Mọi cảm xúc trên mặt anh dường như đã chết.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta là hôm mùng mười tháng Ba.” Ishigami bắt đầu bằng một giọng không ngữ điệu. “Tôi từ trường về nhà thì thấy anh ta đi đi lại lại trước cửa nhà bên cạnh. Hình như anh ta có việc muốn gặp Hanaoka, anh ta còn thò tay vào lục hòm thư nhà cô ấy nữa.”

“Xin lỗi, anh ta là...”

“Togashi. Tất nhiên lúc đó tôi không biết tên anh ta.” Ishigami mấp máy môi.

Trong phòng hỏi cung chỉ có Kusanagi và Kishiya. Kishiya đang ngồi ghi lời khai ở bàn bên cạnh. Ishigami từ chối không cho các điều tra viên khác vào hỏi cung. Lý do là nếu bị nhiều người hỏi thì anh không thể kể đúng trình tự được.

“Tôi thấy lạ nên thử gọi anh ta. Nghe tôi gọi, anh ta hấp tấp trả lời là có việc cần gặp Hanaoka Yasuko. Anh ta còn bảo mình là chồng của Hanaoka nhưng hiện không sống chung. Tôi biết ngay là anh ta nói dối nhưng giả vờ tin để anh ta không nghi ngờ.”

“Đợi chút. Tại sao anh nghĩ là anh ta nói dối?” Kusanagi hỏi.

Ishigami khẽ thở dài.

“Tôi biết tất cả mọi điều về Hanaoka Yasuko. Cả việc cô ấy đã ly hôn lần việc phải chạy trốn chồng cũ.”

“Sao anh lại biết rõ thế? Anh sống ở cạnh nhà cô ấy thật nhưng chẳng mấy khi hai người nói chuyện. Anh chỉ là khách hàng thường xuyên đến cửa hàng cơm hộp của cô ấy thôi kia mà.”

“Đó chỉ là vẻ bề ngoài.”

“Vẻ bề ngoài?”

Ishigami ngồi thẳng người, hơi ưỡn ngực ra phía trước.

“Tôi là vệ sĩ của Hanaoka Yasuko. Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ cô ấy trước những tay đàn ông xấu. Nhưng tôi không muốn người ngoài biết việc này. Dù sao thì tôi cũng là một thầy giáo cấp III.”

“Vì vậy mà lần đầu gặp tôi, anh nói hầu như chẳng có quan hệ gì với cô ấy?”

Nghe Kusanagi hỏi, Ishigami khẽ thở dài.

“Anh đến chỗ tôi là để hỏi về vụ Togashi bị giết còn gì. Thế thì làm sao

tôi nói sự thật cho anh biết được. Tôi mà nói thì sẽ bị nghi ngờ ngay.”

“Ra vậy.” Kusanagi gật đầu. “Anh vừa nói là anh biết mọi chuyện của Hanaoka Yasuko vì anh là vệ sĩ của cô ấy?”

“Đúng vậy.”

“Nghĩa là anh có mối quan hệ bí mật với cô ấy từ trước?”

“Có. Tất nhiên đó là mối quan hệ bí mật để che giấu người ngoài. Cô ấy sống với con gái nên chúng tôi đã liên lạc với nhau rất cẩn thận và khéo léo để cô bé không biết.”

“Cụ thể là thế nào?”

“Có rất nhiều cách. Tôi nên nói luôn bây giờ à?” Ishigami liếc mắt nhìn.

Kusanagi cảm thấy khó hiểu. Việc Ishigami có quan hệ bí mật với Hanaoka Yasuko quả thật là rất bất ngờ. Nguyên nhân của việc đó cũng khó hiểu nữa. Tuy nhiên, Kusanagi muốn biết chuyện gì đã xảy ra trước đã.

“Cái đó để sau. Anh hãy kể chi tiết hơn về cuộc nói chuyện với Togashi đi. Anh đang kể tới đoạn giả vờ tin chuyện anh ta là chồng cũ của Hanaoka Yasuko.”

“Anh ta hỏi tôi có biết Hanaoka Yasuko đi đâu không? Tôi trả lời là mẹ con cô ấy không sống ở đây nữa, họ đã chuyển nhà đi chỗ khác để tiện cho công việc. Vừa chuyển đi xong. Anh ta rất ngạc nhiên, anh liền hỏi tôi tiếp là có biết họ sống ở đâu không. Tôi bảo là có.”

“Anh bảo ở đâu?”

Ishigami mỉm cười trước câu hỏi của Kusanagi.

“Ở Shinozaki. Tôi chỉ cho anh ta khu nhà cạnh bờ sông Edogawa.”

“*Ga Shinozaki xuất hiện ở đoạn này đây.*” Kusanagi nghĩ.

“Nhưng chỉ nói thế thì anh ta cũng không biết là cụ thể ở đâu.”

“Đương nhiên là Togashi muốn biết địa chỉ cụ thể. Tôi bảo anh ta đợi rồi vào nhà nhìn bản đồ và ghi lại địa chỉ cho anh ta. Địa chỉ tôi ghi cho anh ta là của nhà máy xử lý nước thải. Anh ta cảm ơn địa chỉ, tỏ vẻ vui mừng, còn bảo là tốt quá!”

“Sao anh lại chỉ cho anh ta chỗ đó?”

“Tôi muốn dụ anh ta tới một nơi ít người biết. Tôi đã nắm rõ khu vực quanh nhà máy xử lý nước thải từ trước đó rồi.”

“Đợi đã. Như vậy anh đã có ý định giết Togashi ngay khi vừa mới gặp?” Vừa hỏi, Kusanagi vừa quan sát gương mặt Ishigami. “Thật khó tin.”

“Tất nhiên là như vậy.” Ishigami bình tĩnh trả lời. “Như tôi đã nói ban nãy là tôi phải bảo vệ Hanaoka Yasuko. Khi có người đàn ông nào gây đau khổ cho cô ấy xuất hiện thì phải loại bỏ anh ta ngay lập tức. Đó là nhiệm vụ của tôi.”

“Anh tin là Togashi gây đau khổ cho Hanaoka?”

“Không phải là tin mà tôi biết rõ như vậy. Hanaoka Yasuko đã bị người đàn ông đó làm cho khốn khổ. Cô ấy đến sống cạnh nhà tôi cũng là để chạy

trốn anh ta.”

“Anh nghe điều đó trực tiếp từ Hanaoka?”

“Tôi biết điều đó nhờ một phương thức liên lạc đặc biệt.”

Ishigami kể rất trôi chảy. Chắc chắn anh ta đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ trước khi ra đầu thú. Tuy vậy câu chuyện vẫn còn có nhiều điểm bất thường. Ít nhất là nó khác xa với hình ảnh Kusanagi nghĩ về Ishigami.

“Đưa cho anh ta địa chỉ xong thì anh làm gì?” Trước mắt Kusanagi muốn nghe nốt câu chuyện đã.

“Anh ta hỏi tôi có biết chỗ làm của Hanaoka Yasuko không. Tôi trả lời là nghe nói chị ấy làm ở quán ăn nhưng không rõ là ở đâu. Tôi cũng nói thêm cho anh ta biết là cô ấy làm việc đến khoảng mười một giờ, con gái cũng đợi mẹ ở cửa hàng đến lúc đó rồi mới về. Tất nhiên đều là tôi bịa ra.”

“Tại sao anh lại bịa ra?”

“Để hạn chế hành động của anh ta. Dù là nơi ít người biết nhưng nếu anh ta đến đó quá sớm thì cũng hỏng việc. Khi biết Hanaoka Yasuko làm việc đến mười một giờ, con gái chị cũng về vào giờ đó thì anh ta sẽ không đến nhà khi Hanaoka chưa về.”

“Xin lỗi.” Kusanagi đưa tay ngắt lời Ishigami. “Anh nghĩ ra tất cả những chuyện này ngay lúc ấy à?”

“Vâng. Sao cơ?”

“Không. Tôi chỉ nghĩ là ngay lúc ấy mà nghĩ ra được từng đây chuyện thì...”

“Chẳng có gì đáng kể cả.” Ishigami nghiêm mặt. “Tôi chẳng còn cách nào khác, vì anh ta muốn gặp Hanaoka Yasuko. Tôi chỉ cần lợi dụng việc anh ta muốn gặp Hanaoka là được. Không có gì là khó khăn cả.”

“Có thể với anh là như vậy.” Kusanagi liếm môi. “Thế sau đó thì sao?”

“Sau cùng, tôi cho anh ta số di động của mình và bảo nếu không tìm thấy nhà Hanaoka thì gọi cho tôi. Bình thường người ta sẽ tỏ ra cảnh giác khi thấy có người nhiệt tình như vậy nhưng anh ta chẳng mấy may nghi ngờ gì. Về cơ bản thì anh ta không được thông minh lắm.”

“Chẳng ai nghĩ mình lại bị người mới gặp lần đầu giết cả.”

“Chính vì mới gặp lần đầu nên càng phải thấy thế là không bình thường. Anh ta cẩn thận cho tờ địa chỉ giả vào túi áo và nhẹ nhàng rời đi. Sau khi chắc chắn anh ta đã đi về, tôi vào phòng và bắt đầu chuẩn bị.”

Nói đến đó, Ishigami chậm rãi đưa tay lấy tách trà. Trà đã hơi nguội nhưng Ishigami như thể thấy rất ngon.

“Anh chuẩn bị gì?” Kusanagi giục.

“Tôi không chuẩn bị gì nhiều. Tôi thay một bộ quần áo để cử động và đợi thời khắc đó đến. Trong lúc chờ đợi, tôi nghĩ phải làm thế nào để chắc chắn giết được anh ta. Sau khi nghĩ đến nhiều cách, cuối cùng tôi chọn cách thắt cổ. Tôi cho rằng đó là cách chắc chắn nhất. Nếu đâm hay đánh chết anh ta

thì tôi không lường trước được bao nhiêu máu sẽ dây vào người mình. Và lại, tôi không đủ tự tin đâm một nhát là xong luôn. Hơn nữa, nếu thất cổ thì hung khí rất đơn giản. Vì cần một sợi dây thật chắc nên tôi quyết định lấy dây điện của bàn sưởi.”

“Tại sao lại là dây điện? Nếu chỉ cần loại dây thật chắc thì còn nhiều loại khác mà.”

“Tôi cũng nghĩ đến cả vật hay là dây ni lông buộc hàng. Tuy nhiên cả hai loại này đều trơn, dễ tuột tay. Ngoài ra chúng còn dễ bị dãn nữa. Dây điện là tốt nhất.”

“Và anh mang nó đến hiện trường?”

Ishigami gật đầu.

“Khoảng mười giờ, tôi ra khỏi nhà. Ngoài hung khí, tôi còn mang theo dao cắt và bật lửa. Trên đường ra ga, tôi tìm thấy một tấm vải bạt xanh ở bãi rác và gấp lại mang theo. Tôi đi xe điện đến ga Mizue rồi bắt taxi đi đến gần Edogawa.”

“Ga Mizue? Không phải ga Shinozaki à?”

“Nếu xuống ở ga Shinozaki, ngộ nhỡ bị anh ta bắt gặp thì sẽ hỏng chuyện.” Ishigami trả lời rành rọt. “Tôi xuống taxi ở chỗ cách khá xa nơi tôi chỉ cho anh ta. Tôi phải cẩn thận như vậy để không bị anh ta nhìn thấy khi chưa xong việc.”

“Xuống taxi rồi thì sao?”

“Tôi đi bộ đến địa điểm mà anh ta sẽ tới, vừa đi vừa tránh để không ai để ý. Mặc dù lúc đó trên đường chẳng có ai cả.” Ishigami lại nhấp một ngụm trà. “Vừa đến bờ sông được một lúc thì điện thoại reo. Đó là Togashi. Anh ta bảo đã đến chỗ tôi chỉ nhưng không thấy khu nhà. Tôi hỏi giờ anh ta đang ở đâu. Anh ta chỉ rất cặn kẽ. Togashi không hề biết là tôi vừa nghe điện thoại vừa đi lại chỗ anh ta. Tôi bảo đợi một chút để tôi xem lại địa chỉ và tắt điện thoại. Sau đấy tôi xác nhận lại chỗ anh ta đang ở lúc đó. Anh ta đang ngồi ở bãi cỏ cạnh bờ đê. Tôi chậm rãi tiến lại gần, cố gắng không gây tiếng động. Anh ta không hay biết gì. Mãi đến khi tôi đứng ngay đằng sau thì anh ta mới biết. Nhưng lúc đó tôi đã kịp quàng dây điện vào cổ anh ta rồi. Anh ta có chống cự nhưng do tôi dùng hết sức để siết sợi dây nên anh ta chết ngay. Đơn giản lắm.” Ishigami nhìn vào tách trà. Trà trong chén đã hết. “Cho tôi thêm cốc nữa được không?”

Kishiya đứng dậy rót thêm trà cho Ishigami. Ishigami cúi đầu, “Cảm ơn.”

“Nạn nhân là một người khỏe mạnh, mới ngoài bốn mươi tuổi. Tôi không nghĩ có thể dễ dàng thất cổ anh ta nếu như anh ta chống cự quyết liệt.” Kusanagi nói.

Ishigami hơi nhắm mắt, nét mặt vẫn hoàn toàn vô cảm.

“Tôi tập Judo từ nhỏ. Nếu tấn công anh ta từ phía sau thì dù anh ta có to khỏe đến mấy tôi vẫn dễ dàng áp chế được.”

Kusanagi gật đầu, đưa mắt nhìn vào tai của Ishigami. Đôi tai bị biến dạng giống như hình hoa súp lơ. Có thể gọi đó là huân chương dành cho những nhà Judo. Có rất nhiều cảnh sát cũng có tai giống như vậy.

“Giết anh ta xong thì anh làm gì?” Kusanagi hỏi.

“Việc tôi phải làm là che giấu tung tích của cái xác. Nếu tung tích cái xác bị phát hiện thì chắc chắn Hanaoka Yasuko sẽ bị nghi ngờ. Đầu tiên tôi cởi bỏ quần áo của Togashi. Tôi dùng dao mang theo sẵn. Sau đó tôi đập nát mặt anh ta.” Ishigami nói với một giọng bình thản. “Tôi kiếm một hòn đá to, trùm tám vài bạt lên trên và đập nhiều lần. Tôi không nhớ số lần mình đập. Có lẽ khoảng mười lần gì đó. Tôi dùng bật lửa để đốt hết vân tay. Làm xong mấy việc đó, tôi cầm quần áo của Togashi và rời khỏi hiện trường. Đúng lúc rời khỏi bờ sông, tôi nhìn thấy một cái can mười tám lít. Tôi cho quần áo vào đó và đốt. Lửa cháy to hơn tôi tưởng. Sợ có người đến nên tôi vội vã bỏ đi khi quần áo chưa cháy hết. Tôi đi ra tận đường xe buýt và bắt taxi. Tôi đi đến ga Tokyo rồi chuyển sang một chiếc taxi khác để về nhà. Tôi về đến nhà lúc khoảng hơn mười hai giờ.” Nói đến đó, Ishigami lớn tiếng thở dài. “Đó là tất cả những gì tôi đã làm. Dây điện, dao cắt, bật lửa, tất cả đều ở nhà tôi.”

Kusanagi lấy thêm một điều thuốc, khế liếc về phía Kishiya đang ngồi ghi chép. Anh châm lửa, nhả khói thuốc và nhìn thẳng vào gương mặt Ishigami. Ánh mắt Ishigami hoàn toàn không có chút biểu cảm gì.

Câu chuyện của Ishigami không có điểm nào quá đáng. Tình trạng cái xác, hiện trường đều khớp với những gì cảnh sát nắm được. Phần lớn những thông tin này đều không được công bố rộng rãi nên khó có thể nghĩ đây là một câu chuyện được tạo ra.

“Anh có nói cho Hanaoka Yasuko biết là anh đã giết Togashi không?” Kusanagi hỏi.

“Tôi làm sao có thể nói được.” Ishigami trả lời. “Tôi nói rồi nhờ cô ấy đi nói cho người khác thì nguy. Phụ nữ thì khó mà giữ được bí mật.”

“Anh chưa từng nói chuyện với cô ấy về vụ án?”

“Tất nhiên. Nếu cảnh sát các anh phát hiện ra mối quan hệ của chúng tôi thì không tốt cho cả hai nên tôi cố gắng không tiếp xúc với cô ấy.”

“Vừa nãy anh có bảo là liên lạc với Hanaoka Yasuko theo một cách mà không ai biết. Đó là cách gì vậy?”

“Có vài cách. Một trong số đó là cô ấy nói và tôi nghe.”

“Nghĩa là hai người gặp nhau ở đâu đó?”

“Không. Làm thế sẽ bị phát hiện. Cô ấy nói trong phòng của mình. Tôi nghe qua một cái máy.”

“Máy?”

“Trong phòng tôi có một thiết bị thu âm hướng sang phòng cô ấy. Tôi dùng cái đó.”

Kishiya ngừng tay, ngẩng đầu lên. Kusanagi hiểu điều Kishiya muốn nói.

“Đó là máy nghe trộm?”

Ishigami nhú mày tỏ vẻ phản đối. Anh lắc đầu.

“Tôi không nghe trộm. Tôi nghe những lời phàn nàn của cô ấy.”

“Tức là Hanaoka biết sự tồn tại của cái máy đó?”

“Có lẽ cô ấy không biết về chiếc máy nhưng chắc chắn là cô ấy hướng về phía tường nhà tôi để nói.”

“Nghĩa là cô ấy nói với anh?”

“Đúng vậy. Nhưng vì trong nhà còn có đứa con gái nữa nên cô ấy không thể nói trực tiếp với tôi được. Cô ấy làm như đang nói với con gái nhưng thực ra là đang truyền thông điệp cho tôi.”

Điều thuốc trong tay Kusanagi đã cháy được hơn nửa. Anh gảy tàn thuốc vào gạt tàn. Mắt anh bắt gặp ánh mắt Kishiya. Cậu điều tra viên cấp dưới lắc đầu tỏ vẻ không hiểu gì cả.

“Hanaoka Yasuko nói thế với anh à? Chị ấy bảo giả vờ nói chuyện với con gái nhưng thực ra là nói với anh?”

“Chẳng cần cô ấy nói tôi cũng biết. Tôi biết mọi điều về cô ấy.” Ishigami gạt đầu.

“Nghĩa là không phải cô ấy nói như vậy. Đó chỉ là do tự anh nghĩ thế thôi?”

“Làm gì có chuyện đó.” Nét mặt vô cảm của Ishigami có chút thay đổi. “Tôi biết việc cô ấy bị chồng cũ làm khổ cũng là từ những lời phàn nàn nghe qua vách. Cô ấy nói với con gái chuyện đó để làm gì chứ? Vì muốn cho tôi biết nên cô ấy mới nói thế. Cô ấy mong tôi làm gì đó cho cô ấy.”

Kusanagi xua một tay như thể muốn xoa dịu Ishigami, tay kia anh dụi tắt điều thuốc.

“Ngoài ra anh còn liên lạc với cô ấy bằng cách nào nữa?”

“Bằng điện thoại. Tôi nào tôi cũng gọi.”

“Sang nhà cô ấy?”

“Tôi gọi vào di động của cô ấy. Nhưng không phải là nói chuyện trên điện thoại. Tôi chỉ nháy mắt thôi. Nếu có việc cần thì cô ấy sẽ nghe máy, còn nếu không có gì thì cô ấy sẽ không nghe. Tôi đợi chuông đổ năm lần rồi đập máy. Hai chúng tôi đã quy ước với nhau như vậy.”

“Hai chúng tôi? Nghĩa là cô ấy cũng biết điều đó.”

“Đúng thế. Chúng tôi đã thỏa thuận từ trước.”

“Tôi sẽ hỏi lại Hanaoka.”

“Vâng. Anh nên làm thế cho chắc.” Ishigami gạt đầu, nói với một giọng rất tự tin.

“Anh sẽ còn phải kể lại nhiều lần chuyện này. Chúng tôi phải làm bản cung khai chính thức nữa.”

“Vâng, tôi sẽ kể, bao nhiêu lần cũng được. Chẳng còn cách nào khác.”

“Tôi muốn hỏi nốt một câu.” Kusanagi đan hai tay vào nhau và đặt lên

bàn. “Tại sao anh lại đầu thú?”

Ishigami lớn tiếng thở dài.

“Tôi không nên ra đầu thú à?”

“Tôi không hỏi anh câu đó. Chắc hẳn là có lý do hay chuyện gì chứ? Tôi muốn biết điều đó.”

Ishigami khịt mũi.

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến công việc của các anh. Thủ phạm thấy ân hận và ra đầu thú. Thế là được rồi. Anh còn cần lý do nào khác nữa?”

“Tôi trông anh chẳng có vẻ gì là ân hận cả.”

“Nếu anh hỏi tôi có ý thức được tội của mình không thì có lẽ tôi sẽ buộc phải nói khác. Nhưng hiện tôi đang hối hận. Giá mà tôi đã không làm thế. Giá tôi biết được là sẽ bị phản bội thế này thì tôi đã không giết người.”

“Phản bội?”

“Cô ta, Hanaoka Yasuko,” Ishigami hơi hất cằm lên. “Cô ta đã phản bội tôi. Cô ta đang đi lại với người đàn ông khác, trong khi tôi đã loại bỏ chồng cũ giúp cô ta. Nếu như cô ta không nói cho tôi biết những đau khổ của mình thì tôi đã không làm việc đó. Tôi đã từng nói với cô ta là tôi muốn giết hẳn. Tôi giết hẳn thay cho cô ta. Như vậy cô ta cũng là đồng phạm. Cảnh sát cũng phải bắt cả Hanaoka Yasuko nữa.”

Cảnh sát tới kiểm tra căn phòng của Ishigami để kiểm chứng câu chuyện của anh ta. Trong lúc cảnh sát lục soát căn phòng thì Kusanagi và Kishiya sang nhà Hanaoka. Chị đã đi làm về. Misato cũng có ở nhà nhưng một điều tra viên khác đã dẫn cô bé ra ngoài. Không phải là vì không muốn cho cô bé nghe những chuyện dễ gây kích động mà cảnh sát cũng muốn thu thập thông tin từ Misato.

Khi nghe tin Ishigami ra đầu thú, Hanaoka nín thở, mở tròn mắt vì ngạc nhiên. Chị không thốt ra được lời nào.

“Chị ngạc nhiên à?” Kusanagi hỏi, vừa quan sát nét mặt của Hanaoka.

Yasuko lắc đầu. Cuối cùng thì chị cũng lên tiếng:

“Tôi không hề nghĩ đến điều đó. Tại sao anh ấy lại...”

“Chị có nghĩ động cơ của anh ấy là gì không?”

Trước câu hỏi của Kusanagi, nét mặt Yasuko nửa như phân vân, nửa như ngập ngừng. Có vẻ chị có điều gì không muốn nói ra.

“Anh Ishigami nói rằng làm điều đó là vì chị. Anh ấy giết Togashi vì chị.”

Yasuko chau mày, vẻ đau khổ. Chị thở hắt ra.

“Chắc chị biết điều gì.”

“Tôi biết anh ấy có tình cảm đặc biệt với tôi. Nhưng tôi không thể ngờ được là anh ấy lại làm thế...”

“Anh ấy bảo đã liên lạc với chị suốt một thời gian.”

“Tôi?” Nét mặt Yasuko đanh lại. “Không có.”

“Nhưng anh ấy gọi cho chị. Tôi nào cũng gọi.”

Kusanagi kể cho Yasuko nghe lời khai của Ishigami. Yasuko nhớ:

“Tôi cũng nghĩ có khi là của anh ấy nhưng không chắc. Vì người gọi không nói tên.”

Theo lời Yasuko thì chị nhận được cuộc gọi lần đầu tiên cách đây khoảng ba tháng. Người gọi không xưng tên mà ngay lập tức nói chững chuyện can thiệp tới cuộc sống riêng của Yasuko. Đó là những chuyện nếu không quan sát chị hàng ngày thì không thể biết được. *“Có người đang bám theo mình,”* Yasuko lo sợ. Chị không đoán được đó là ai. Sau lần đó, anh ta còn gọi đến vài lần nữa nhưng chị không nghe máy. Một lần chị không để ý, lỡ nghe máy thì anh ta nói thế này: *“Tôi biết em bận nên không thể nghe điện thoại. Vậy thì sẽ làm thế này nhé. Tôi nào tôi cũng sẽ gọi cho em. Nếu như em có việc cần tôi thì hãy nghe máy. Tôi sẽ đợi chuông reo ít nhất là năm lần. Nếu như em không nghe thì tôi sẽ không gọi nữa.”*

Yasuko đồng ý. Sau đó quả thật tôi nào chị cũng nhận được điện thoại. Anh ta gọi từ điện thoại công cộng. Yasuko chủ ý không nghe máy.

“Chị không nhận ra đó là Ishigami à?”

“Tôi không thể nhận ra được vì hầu như tôi chẳng bao giờ nói chuyện với anh ấy. Tôi trả lời trong điện thoại có một lần nên đó là lần duy nhất chúng tôi nói chuyện trên điện thoại, đến giờ tôi không thể nhớ được giọng anh ấy thế nào. Mà sao tôi có thể ngờ được anh ấy lại làm một việc như thế chứ. Anh ấy là giáo viên cấp III cơ mà.”

“Giáo viên bây giờ cũng có người nọ người kia.” Kishiya nói xong rồi cúi đầu như thể xin lỗi vì xen ngang câu chuyện.

Kusanagi nhớ là cậu điều tra viên này ngay từ đầu đã bênh vực Hanaoka Yasuko. Chắc chắn cậu ta cảm thấy rất yên tâm khi Ishigami ra đầu thú.

“Ngoài điện thoại, chị còn nhận được gì không?” Kusanagi hỏi.

“Đợi tôi chút.” Yasuko đứng lên, lấy phong bì từ trong ngăn kéo tủ. Có ba chiếc phong bì. Không có tên người gửi. Mặt trước chỉ đề *“Gửi Hanaoka Yasuko”* Cũng không thấy ghi địa chỉ.

“Đây là?”

“Nó ở trong hộp thư trước cửa nhà tôi. Còn nữa cơ nhưng tôi vứt đi rồi. Tôi xem trên ti vi thì thấy nên giữ lại những thứ này làm bằng chứng nếu xảy ra chuyện gì. Tôi giữ lại ba lá này thôi dù thấy rất khó chịu.”

“Cho tôi xem nhé.” Kusanagi nói và mở phong bì.

Mỗi phong bì có một tờ giấy. Nội dung trên đó được in bằng máy. Cả bức đều ngắn gọn.

“Gần đây em trang điểm hơi đậm. Quần áo cũng nổi bật hơn. Đó không phải là em. Em hợp với những thứ giản dị. Tôi cũng thấy em về nhà muộn hơn. Hãy về nhà ngay sau khi làm xong việc.”

“Em đang lo lắng điều gì à? Nếu có thì đừng ngại, hãy nói cho tôi biết. Vì

thế mà tôi nào tôi cũng gọi cho em đây. Tôi có thể cho em rất nhiều lời khuyên. Em không thể tin người khác được. Em không được tin. Em chỉ cần nghe lời tôi thôi.”

“Tôi có dự cảm không hay. Không biết có phải em đang phản bội lại tôi không? Tôi tin là không có chuyện đó nhưng nếu em làm vậy thì tôi sẽ không tha thứ cho em đâu. Vì chỉ có tôi mới bảo vệ được em.”

Đọc xong ba lá thư, Kusanagi để lại vào phong bì.

“Tôi giữ chúng được không?”

“Vâng, tùy anh.”

“Còn có điều gì khác thường kiểu như thế này không?”

“Tôi thì không, nhưng mà...” Yasuko ngập ngừng.

“Con gái chị à?”

“Không, mà là anh Kudo.”

“Kudo Kuniaki à? Anh ấy làm sao cơ?”

“Hôm trước gặp anh ấy, anh ấy kể là có nhận được bức thư lạ. Không có tên người gửi. Trong thư viết là anh ấy không được lại gần tôi. Thư còn kèm cả ảnh chụp trộm anh ấy nữa.”

“Gửi đến nhà anh ấy à?”

Cứ theo mạch chuyện này thì chỉ có thể đoán người gửi bức thư đó là Ishigami. Kusanagi nghĩ tới Yugawa Manabu. Yugawa kính trọng Ishigami như một học giả. Không biết Yugawa sẽ cảm thấy sốc thế nào khi biết người bạn của mình làm một việc như vậy.

Có tiếng gõ cửa. Yasuko trả lời và mở cửa. Một cậu điều tra viên trẻ ngó vào. Đó là một điều tra viên trong nhóm đang lục soát phòng của Ishigami.

“Anh Kusanagi à, có chút việc....”

“Được rồi.” Kusanagi gật đầu đứng lên.

Anh sang phòng bên cạnh thì thấy Mamiya đang ngồi trên ghế đợi anh. Trên bàn là chiếc máy tính đang bật. Một điều tra viên trẻ đang cho máy thử vào trong thùng.

Mamiya chỉ ngón tay vào bức tường bên cạnh giá sách: “Cậu nhìn đi.”

“Ồi...” Kusanagi thốt lên.

Tám giấy dán tường được xé rách chừng khoảng hai mươi centimet. Tám lát tường cũng bị cắt ra. Một sợi dây điện nhỏ thò ra ngoài. Đầu sợi dây là chiếc tai nghe.

“Cậu thử đeo vào đi.”

Kusanagi đeo tai nghe vào theo lời Mamiya. Ngay lập tức anh nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Nếu kiểm tra được lời khai của Ishigami thì mọi chuyện sẽ xong sớm. Từ giờ trở đi hai mẹ con chị sẽ ít bị làm phiền hơn.”

Tiếng của Kishiya. Tuy có hơi ồn nhưng nghe rất rõ đến nỗi không thể nghĩ là cách một bức tường.

“Tội của Ishigami sẽ bị xử thế nào?”

“Cái đó còn tùy phán quyết của tòa án. Tuy nhiên đây là tội giết người nên dù không bị tử hình đi nữa thì cũng không dễ mà được ra tù. Chắc chắn anh ta sẽ không theo đuổi được hai mẹ con chị đâu.”

Kusanagi bỏ tai nghe ra, trầm nghĩ: *“Là điều tra viên mà cậu ta nói nhiều quá.”*

“Chúng ta sẽ cho Hanaoka Yasuko xem cái này. Anh ta bảo chắc chắn là Hanaoka cũng biết nhưng làm gì có chuyện đó.” Mamiya nói.

“Tức là Hanaoka Yasuko không biết gì về việc Ishigami làm?”

“Tôi ngồi đây nghe hết chuyện anh và Hanaoka nói với nhau rồi.” Mamiya mỉm cười, nhìn thiết bị thu âm trên tường. “Ishigami đúng là một gã bám đuôi điển hình. Anh ta tự cho rằng mình và Yasuko hiểu được nhau và dọn sạch những người đàn ông lại gần cô ấy. Với anh ta, chồng cũ của cô ấy chắc là kẻ đáng ghét nhất.”

“À...”

“Sao thế? Trông anh có vẻ không vui. Anh không thích điều gì à?”

“Không phải vậy. Tôi có cách nhìn riêng về tính cách của Ishigami, nó khác rất nhiều so với lời khai của anh ta nên tôi hơi băn khoăn.”

“Con người thường mang vài bộ mặt. Những kẻ bám đuôi thông thường là những kẻ ít ai ngờ tới.”

“Tôi hiểu... Thế còn tìm thấy gì ngoài máy thu âm không?”

Mamiya gật đầu.

“Tìm thấy dây điện của bàn sưởi. Nó nằm trong thùng cùng với cái bàn sưởi. Đó là loại dây bọc vải, trùng với loại dùng để thắt cổ nạn nhân. Trên đó vẫn còn dính một phần da của nạn nhân.”

“Còn gì nữa không?”

“Cho cậu xem cái này.” Mamiya di chuột máy tính. Động tác của ông hơi vụng về. Chắc ông vừa được ai đó dạy cách sử dụng. “Đây!”

Mamiya mở phần mềm soạn văn bản. Màn hình hiện ra một trang giấy. Kusanagi ghé mắt vào nhìn.

Nội dung trang giấy như sau:

“Tôi đã tìm ra danh tính người đàn ông mà em thường xuyên gặp gỡ. Tôi nghĩ em sẽ hiểu khi xem những bức ảnh này.

Tôi rất muốn hỏi em: Em có quan hệ như thế nào với người đàn ông này? Nếu là mối quan hệ yêu đương thì đó sẽ là hành động phản bội vô cùng tồi tệ. Em có biết tôi đã làm điều gì vì em không?

Tôi có quyền được ra lệnh cho em: Hãy từ bỏ người đàn ông này ngay lập tức. Nếu không, cơn tức giận của tôi sẽ chuyển sang anh ta.

Đối với tôi, việc cho anh ta một kết cục giống như Togashi là điều vô cùng đơn giản. Tôi đã chuẩn bị rồi, thậm chí còn chuẩn bị cả cách thức tiến hành nữa.

Tôi nhắc lại, nếu em có mối quan hệ nam nữ với người đàn ông này, tôi sẽ không tha thứ cho hành động phản bội đó. Chắc chắn tôi sẽ trả thù."

YAGAWA đứng bên cửa sổ, đắm chiêu nhìn ra bên ngoài. Dáng đứng của anh toát lên vẻ tiếc thương và cô độc. Có thể thấy là anh bị sốc khi biết việc làm của người bạn cũ lâu ngày mới gặp lại, nhưng Kusanagi lại có cảm giác dường như có một cảm xúc khác đang chi phối Yagawa.

“Vậ...” Yugawa khẽ lên tiếng. “Cậu tin à? Tin lời khai của Ishigami ấy?”

“Đứng ở góc độ cảnh sát thì chẳng có lý do gì để nghi ngờ cả.” Kusanagi nói. “Chúng tôi đã kiểm chứng lời khai đó từ nhiều góc độ khác nhau. Hôm nay tôi có đi dò hỏi quanh khu vực bột điện thoại công cộng cách hơi xa nhà anh ấy. Anh ấy khai tối nào cũng gọi cho Hanaoka Yasuko từ chỗ đó. Cạnh bột điện thoại có một cửa hàng tạp hóa, chủ cửa hàng bảo có trông thấy một người giống Iashigami. Ông ta vẫn nhớ vì gần đây ít người dùng điện thoại công cộng. Ông ta bảo nhiều lần trông thấy Ishigami tới gọi điện.”

Yugawa chậm rãi quay lại nhìn Kusanagi:

“Là cảnh sát, xin cậu đừng nói vòng vo. Tôi hỏi là cậu có tin hay không? Cách điều tra thế nào thì tôi chẳng quan tâm.”

Kusanagi gật đầu. Anh thở dài.

“Thành thật mà nói thì tôi không thấy vừa lòng. Câu chuyện không hề mâu thuẫn, rất hợp lý nhưng tôi vẫn thấy không phục. Nói đơn giản thì đó là cảm giác không thể tin anh ấy đã làm một việc như thế. Nhưng tôi mà nói với sếp điều này thì ông ấy sẽ không nghe đâu.”

“Ông ấy là sếp. Với ông ấy, thủ phạm bị bắt một cách êm thấm như vậy là được rồi.”

“Chỉ cần có một điểm đáng ngờ nào đó thôi thì câu chuyện sẽ khác nhưng đằng này lại hoàn toàn không có. Rất hoàn hảo. Chẳng hạn việc không xóa dấu vân tay trên xe đạp anh ấy cũng bảo là không biết việc nạn nhân đi xe đạp tới. Chẳng có gì khó hiểu ở đây cả. Ishigami đã khai chính xác mọi chuyện. Tôi có nói gì đi nữa thì cũng không thể quay lại điều tra từ đầu được.”

“Tóm lại cậu không thấy phục nhưng vẫn kết luận Ishigami là thủ phạm của vụ này?”

“Xin bỏ cách nói châm chọc đó đi. Chả phải cậu là người luôn coi trọng dữ kiện hơn cảm tính còn gì. Lúc nào cậu cũng bảo nguyên tắc của nhà khoa học là nếu hợp lý về mặt lý thuyết thì dù không phục về mặt tình cảm cũng phải chấp nhận.”

Yagawa khẽ lắc đầu, anh ngồi xuống đối diện với Kusanagi.

“Lần cuối cùng gặp anh ấy, anh ấy đã đặt ra cho tôi một bài toán. Bài toán

về $P \neq NP$, việc tự mình tìm ra câu trả lời và việc kiểm tra câu trả lời của người khác, việc nào dễ hơn. Đây là một bài toán khó nổi tiếng.”

Kusanagi nhăn mặt.

“Toán à? Nghe như triết học ấy.”

“Thế nào chả được. Ishigami đã chỉ cho các cậu một câu trả lời. Đó là việc anh ấy ra đầu thú và nội dung lời khai. Anh ấy đã vận dụng hết trí óc để nghĩ ra một câu trả lời mà nhìn từ góc độ nào cũng thấy đúng. Việc các cậu chấp nhận luôn câu trả lời nghĩa là các cậu đã thất bại. Đúng ra các cậu phải dốc hết sức để kiểm tra xem câu trả lời của Ishigami đưa ra có đúng không. Các cậu đang bị Ishigami thử thách.”

“Thì chúng tôi đang kiểm tra đây còn gì.”

“Các cậu chỉ đang lần theo cách giải của Ishigami thôi. Việc các cậu cần làm bây giờ là tìm xem còn câu trả lời nào khác không. Chỉ khi nào các cậu chứng minh được là không còn câu trả lời nào khác nữa thì mới khẳng định được là câu trả lời cậu ấy đưa ra là duy nhất.”

Kusanagi có thể cảm nhận được sự sốt ruột trong giọng nói quả quyết của Yugawa. Rất hiếm khi nhà vật lý luôn luôn điềm tĩnh này tỏ ra như vậy.

“Cậu bảo Ishigami đang nói dối? Thủ phạm không phải là Ishigami?”

Yugawa nhíu mày và nhắm mắt lại. Kusanagi nhìn Yugawa rồi nói tiếp.

“Căn cứ để cậu khẳng định điều đó là gì? Nếu cậu có suy luận riêng thì tôi muốn cậu nói với tôi. Hay là cậu chỉ không muốn nghĩ rằng người bạn cũ của mình là thủ phạm?”

Yugawa đứng dậy, quay lưng về phía Kusanagi.

“Yugawa!” Kusanagi gọi theo.

“Điều không muốn tin lại là sự thật.” Yugawa nói. “Tôi từng nói với cậu rồi, Ishigami là người coi trọng tính logic. Tình cảm chỉ đứng thứ hai thôi. Chỉ cần thấy cách giải quyết nào đó có hiệu quả thì anh ấy sẽ làm bất cứ điều gì và làm đến cùng. Nhưng dù vậy, giết người... lại còn giết một người chẳng liên quan gì đến mình... thì đúng là không thể ngờ được.”

“Hóa ra căn cứ chỉ có vậy thôi à?”

Ngay lập tức Yugawa quay lại nhìn chăm chăm vào Kusanagi. Nhưng đó không phải là ánh nhìn giận dữ mà nó chứa đầy buồn khổ.

“Có những chuyện dù không muốn tin nhưng vẫn buộc phải chấp nhận. Tôi biết vậy.”

“Vậy mà cậu vẫn cho rằng Ishigami vô tội?”

Khuôn mặt Yugawa hơi nhăn lại, anh khẽ lắc đầu.

“Tôi không nói thế.”

“Tôi hiểu điều cậu muốn nói. Cậu muốn nói người giết Togashi chính là Hanaoka Yasuko còn Ishigami chỉ muốn bảo vệ Hanaoka? Nhưng chúng tôi càng điều tra thì càng thấy khả năng đó rất thấp. Có nhiều chứng cứ cho thấy Ishigami đã đeo bám Hanaoka. Cho dù là để bảo vệ Hanaoka đi nữa thì cũng

không thể nguy trang đến mức ấy. Hơn nữa trên đời này liệu ai có thể đứng ra nhận thay tội giết người không? Trong khi thực tế Hanaoka chẳng phải là vợ hay người thân gì của Ishigami. Người yêu cũng không phải nữa. Kể cả muốn bảo vệ Hanaoka và giúp Hanaoka giấu tội đi nữa nhưng nếu mọi việc không suôn sẻ thì anh ấy sẽ từ bỏ. Con người là thế mà.”

Yugawa mở to mắt như thể phát hiện ra điều gì.

“Từ bỏ khi mọi việc không suôn sẻ, con người là thế. Bảo vệ đến cùng là nhiệm vụ khó khăn nhất...” Yugawa thì thầm, đưa mắt nhìn xa xăm. “Ishigawa cũng vậy. Bản thân anh ấy hiểu rõ việc đó. Vì vậy mà....”

“Sao cơ?”

“Không.” Yugawa lắc đầu. “Không có gì.”

“Tôi buộc phải nghĩ rằng Ishigami là thủ phạm. Nếu không có sự thật mới nào thì không thể thay đổi cách điều tra được.”

Yugawa không trả lời. Anh đưa tay xoa mặt và thở dài.

“Anh ấy... hay anh ấy chọn cách sống trong tù.”

“Nếu như giết người thì điều đó là đương nhiên.”

“Ừ...” Yugawa gục xuống, bất động. Anh gục xuống như thế một lúc. “Xin lỗi, hôm nay cậu về được không? Tôi hơi mệt.”

Trông Yugawa rất lạ. Kusanagi muốn hỏi xem thế nào nhưng anh im lặng đứng dậy. Có vẻ như Yugawa đang phải gắng sức rất nhiều.

Kusanagi rời khỏi phòng nghiên cứu số 13. Khi anh đi ra ngoài hành lang tối mờ thì thấy một thanh niên đi lên cầu thang. Anh biết cậu thanh niên đáng gầy có khuôn mặt hơi căng thẳng này. Cậu ta là sinh viên cao học của Yugawa, tên là Tokiwa. Lần Kusanagi đến phòng nghiên cứu mà không gặp được Yugawa, chính cậu ta đã nói cho Kusanagi biết nơi Yugawa tới là Shinozaki.

Tokiwa có vẻ cũng nhận ra Kusanagi, cậu khẽ cúi chào và đi tiếp.

“À này...” Kusanagi lên tiếng. Anh mỉm cười với Tokiwa khi cậu ta bối rối quay lại.

“Tôi có chút việc muốn hỏi. Cậu rảnh không?”

Tokiwa nhìn đồng hồ đeo tay rồi trả lời một chút thôi thì được. Hai người rời khỏi tòa nhà có phòng nghiên cứu vật lý và vào nhà ăn mà sinh viên ngành tự nhiên hay tới. Hai người mua cà phê ở máy tự động rồi vào bàn ngồi đối diện nhau.

“Cà phê này ngon hơn nhiều thứ cà phê hòa tan ở phòng nghiên cứu của các cậu.” Kusanagi nói sau khi nhấp một ngụm cà phê trong chiếc cốc giấy. Anh nói vậy để xoa dịu tâm lý cậu sinh viên. Tokiwa cười nhưng trông cậu ta vẫn hơi căng thẳng. Kusanagi định nói mấy chuyện linh tinh nhưng nghĩ làm thế cũng thừa nên anh quyết định vào đề luôn.

“Tôi muốn hỏi cậu về phó giáo sư Yugawa.” Kusanagi nói. “Không biết

gần đây anh ấy có gì thay đổi không nhỉ.”

Tokiwa tỏ ra bối rối. Kusanagi thấy cách hỏi của mình có vẻ không được khéo lắm.

“Anh ấy có tìm hiểu cái gì hoặc đi đâu đó vì chuyện chẳng liên quan đến công việc không?”

Tokiwa cúi đầu, có vẻ như cậu ta đang tập trung suy nghĩ.

Kusanagi cười.

“Tất nhiên không phải anh ấy có liên quan đến vụ án nào đâu. Hơi khó giải thích một chút nhưng tôi cảm thấy là Yugawa đang giấu tôi điều gì đó. Chắc cậu cũng biết là anh ấy rất bướng bỉnh.”

Không biết lời giải thích này tác động tới cậu sinh viên được đến đâu nhưng nét mặt cậu ta hơi thay đổi. Tokiwa gật đầu. Có lẽ cậu ta tán thành rằng Yugawa rất *bướng bỉnh* như Kusanagi vừa nói.

“Em không biết là thầy ấy tìm gì nhưng mấy hôm trước thầy có gọi điện sang thư viện.” Tokiwa nói.

“Thư viện? Của trường á?”

“Thầy hỏi thư viện là có báo không?”

“Báo? Thư viện thì phải có báo chứ.”

“Thì đúng là thế nhưng thầy Yugawa muốn hỏi xem họ có giữ lại báo cũ không.”

“Báo cũ à?”

“Nhưng cũng không phải là báo cũ lắm đâu. Thầy hỏi là có thể mượn ngay toàn bộ báo của tháng này không.”

“Cả tháng này à? Sao thế nhỉ? Không biết anh ấy có được đọc hết không.”

“Em nghĩ là thư viện có giữ vì sau đó thầy đến thư viện luôn.”

Kusanagi gật đầu cảm ơn Tokiwa. Anh cảm cốc cà phê còn gần một nửa rồi đứng lên.

Thư viện của trường Đại học Teito là một tòa nhà nhỏ ba tầng. Hồi sinh viên, Kusanagi chỉ mới đến thư viện này hai hay ba lần gì đó. Vì vậy anh cũng không biết là thư viện có được sửa sang gì hay không. Thư viện trông còn rất mới.

Anh đi vào bên trong. Có một nhân viên ở bàn mượn sách nên anh hỏi luôn về việc phó giáo sư Yugawa tới mượn báo. Cô nhân viên tỏ vẻ nghi ngờ.

Kusanagi đành phải rút thẻ cảnh sát ra.

“Không có chuyện gì với thầy Yugawa đâu. Tôi chỉ muốn biết anh ấy đã mượn gì để đọc thôi.” Anh biết cách đặt câu hỏi của mình không được bình thường nhưng lúc đó anh chẳng nghĩ ra lời nào khác cả.

“Thầy ấy nói là muốn đọc các bài báo trong tháng Ba.” Cô nhân viên thận trọng trả lời.

“Bài báo gì trong tháng Ba cơ?”

“À, cái đó thì...” Nói xong cô nhân viên khẽ há miệng như thể chợt nhớ ra điều gì. “Anh ấy bảo chỉ cần các bài báo về xã hội thôi.”

“Xã hội? Thế các tờ báo đó ở đâu?”

“Ở tầng này.” Cô nhân viên dẫn Kusanagi tới nơi có mấy giá sách mỏng. Trên giá có các chồng báo được xếp lên nhau. “Mỗi chồng là báo của mười ngày.” Cô nói.

“Đây chỉ là báo của tháng trước thôi. Chúng tôi bỏ hết những báo cũ hơn đi rồi. Trước đây chúng tôi có giữ lại nhưng bây giờ có thể đọc được trên Internet nên chúng tôi bỏ hết đi.”

“Anh Yugawa nói là chỉ cần báo trong một tháng thôi nhỉ.”

“Vâng, từ mùng mười tháng Ba trở đi.”

“Mùng mười tháng Ba?”

“Vâng, đúng là thầy ấy nói thế.”

“Cho tôi xem chút nhé.”

“Vâng, khi nào xong thì gọi tôi.”

Chị nhân viên vừa quay đi, Kusanagi vội kéo mấy chồng báo xuống, đặt lên chiếc bàn bên cạnh. Anh bắt đầu xem mục xã hội của ngày mùng mười tháng Ba.

Chẳng cần nói cũng biết ngày mùng mười tháng Ba là ngày Togashi Shinji bị giết. Chắc Yugawa đến thư viện để tìm hiểu về vụ đó. Nhưng anh ấy muốn xác nhận điều gì từ báo chí đây?

Kusanagi tìm các bài báo liên quan đến vụ án. Vụ án được nhắc đến lần đầu tiên trên báo ra vào buổi chiều ngày mười một tháng Ba. Sau đó, báo ra buổi sáng ngày mười ba đăng về việc tìm ra tung tích cái xác. Tuy nhiên đó là tin cuối cùng. Tin tiếp theo là tin về việc Ishigami ra đầu thú.

Yugawa quan tâm đến điều gì ở các bài báo này?

Để chắc chắn, Kusanagi đọc lại nhiều lần mấy bài báo này. Tất cả đều không có nội dung gì quan trọng. Nếu muốn có thể thu được nhiều thông tin về vụ án từ Kusanagi hơn là từ những bài báo này. Yugawa đâu cần phải đọc lại báo.

Kusanagi ngồi khoanh tay nhìn mấy tờ báo. Không thể ngờ một người đàn ông như Yugawa lại phải nhờ vào mấy bài báo để tìm hiểu vụ việc. Bây giờ gần như ngày nào cũng có vụ giết người, nếu như không có tiến triển gì lớn thì ít có tờ báo nào đăng mãi tin về một vụ. Ngay cả vụ Tagashi bị giết cũng chẳng có gì là hiếm. Yugawa chắc chắn biết rõ điều đó.

Nhưng Yugawa không phải là người làm việc gì mà không có mục đích. Tuy có nói với Yugawa rằng thủ phạm chỉ có thể là Ishigami nhưng trong lòng Kusanagi vẫn có cảm giác không thể khẳng định chắc chắn điều đó. Anh không thể vứt bỏ cảm giác bất an rằng cảnh sát các anh đang đi sai đường. Anh có cảm tưởng Yugawa biết bọn anh sai chỗ nào. Nhà vật lý đó đã nhiều lần giúp cảnh sát điều tra. Chắc lần này cậu ấy cũng có những lời

khuyên bỏ ích cho anh. Nếu có thì tại sao cậu ấy lại không nói cho mình biết? Kusanagi dọn dẹp đồng báo và gọi cô nhân viên ban nãy.

“Có giúp gì được anh không?” Cô nhân viên lo lắng hỏi.

“Cũng tạm tạm.” Kusanagi nói lấp lửng.

Anh định đi về luôn thì cô nhân viên bảo: “*Thầy Yugawa còn tìm cả báo địa phương nữa.*”

“Sao cơ?” Kusanagi ngoảnh lại. “Báo địa phương?”

“Vâng. Anh ấy hỏi có báo của tỉnh Chiba hay Saitama^[9] không. Tôi bảo là không có.”

“Anh ấy còn hỏi gì nữa không?”

“Không, chỉ thế thôi ạ.”

“Chiba với Saitama à?”

Kusanagi rời thư viện với tâm trạng không được thoải mái lắm. Anh không hiểu Yugawa đang nghĩ gì. Tại sao lại cần báo địa phương? Hay việc anh ấy tìm báo chẳng liên quan gì tới vụ việc mà chỉ là do Kusanagi nghĩ thế thôi.

Kusanagi cứ mãi mê nghĩ suốt trên đường đi ra chỗ đỗ xe. Hôm nay anh đến đây bằng ô tô.

Anh vào trong xe, đang định nổ máy thì thấy Yugawa đi ra từ tòa nhà đối diện. Yugawa không mặc áo blouse trắng mà khoác chiếc áo khoác màu xanh đậm. Yugawa hoàn toàn không để ý đến xung quanh, đi thẳng ra cổng trường, nét mặt như thể đang tập trung suy nghĩ.

Kusanagi nổ máy sau khi thấy Yugawa đi ra khỏi cổng rồi rẽ trái. Yugawa bắt một chiếc taxi. Khi chiếc taxi chuyển bánh cũng là lúc Kusanagi phóng xe ra đến mặt đường.

Yugawa chưa lập gia đình nên phần lớn thời gian anh ở trường. Anh bảo ở nhà chẳng có việc gì làm. Đọc sách hay chơi thể thao thì ở trường tiện hơn. Anh còn bảo ăn luôn ở trường cũng tiện hơn. Kusanagi nhìn đồng hồ. Mới gần năm giờ. Yugawa thường không về nhà vào giờ này. Vừa đi theo sau, Kusanagi vừa ghi nhớ số xe và tên hãng taxi. Ngộ nhớ bị mất dấu giữa đường thì sau còn hỏi lại được.

Chiếc taxi đi về phía Đông. Đường hơi đông. Thình thoảng có xe chen ngang vào giữa xe Kusanagi và chiếc taxi nhưng rất may là anh không bị mất dấu ở những đoạn đèn đỏ. Chiếc taxi đi qua cầu Nihonbashi. Nó dừng lại ở một nơi gần chỗ rẽ sang sông Sumida, trước cầu Shin-ohashi. Cách đó không xa là khu nhà của Ishigami và Yasuko.

Kusanagi tạt xe vào lề đường, quan sát tình hình. Yugawa đi xuống những bậc thang bên cạnh cầu Shin-ohashi. Có vẻ như anh không đi về phía nhà Ishigami.

Kusanagi đưa mắt tìm chỗ đỗ xe. Rất may là trước cột đồng hồ đỗ xe còn trống. Anh đỗ xe vào đó rồi vội vàng đuổi theo Yugawa.

Yugawa đang chậm rãi đi xuôi xuống bờ sông Sumida. Anh đi rất chậm, như thể đang đi dạo chứ không phải có việc. Thỉnh thoảng anh lại nhìn những người vô gia cư. Tuy vậy anh vẫn đi mà không hề dừng lại. Chỉ khi đi qua hết dãy lều bạt của những người vô gia cư Yugawa mới dừng lại. Anh chống khuỷu tay vào hàng rào xây sát bờ sông, rồi bất ngờ anh ngoảnh lại phía Kusanagi.

Kusanagi hơi sững người lại. Yugawa chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên. Thậm chí anh còn khẽ mỉm cười. Có vẻ anh đã biết mình bị bám theo từ trước rồi.

Kusanagi sai bước tiến về phía Yugawa: “Cậu biết rồi à?”

“Vì xe của cậu rất nổi bật mà.” Yugawa nói. “Giờ làm gì còn mấy ai đi cái loại Skyline cổ đó nữa.”

“Cậu biết bị đi theo nên dừng ở đây hay đây là nơi cậu định đến từ đâu?”

“Nói là phải cũng được mà không phải cũng được. Tôi định đi tiếp lên phía trên cơ. Nhưng khi nhận ra xe của cậu thì tôi quyết định thay đổi một chút. Tôi muốn dẫn cậu đến đây.”

“Để làm gì?” Kusanagi đưa mắt nhìn quanh.

“Lần cuối cùng tôi nói chuyện với Ishigami là ở chỗ này. Khi đó tôi nói với anh ấy là trên đời này không có bánh xe nào là vô dụng, việc một chiếc bánh xe được sử dụng thế nào là do chính bánh xe đó quyết định.”

“Bánh xe?”

“Sau đây tôi nói thẳng với anh ấy mấy điểm nghi ngờ của tôi về vụ án. Anh ấy không tỏ thái độ gì nhưng sau khi gặp tôi, anh ấy đã tìm ra câu trả lời. Đó là ra đầu thú.”

“Nghĩa là nghe cậu nói xong, anh ấy tỉnh ngộ và quyết định ra đầu thú?”

“Tỉnh ngộ à... Về mặt nào đấy thì có thể coi là tỉnh ngộ nhưng có lẽ anh ấy đã tung ra con át chủ bài. Có vẻ anh ấy đã chuẩn bị rất cẩn thận cho con bài này.”

“Cậu đã nói chuyện gì với Ishigami?”

“Tôi đã nói rồi. Chuyện về những chiếc bánh xe.”

“Cậu còn nói cả những điểm nghi ngờ của cậu nữa. Tôi đang hỏi cái đó.”

Yugawa cười. Nụ cười của anh phảng phất buồn. Anh khẽ lắc đầu.

“Cái đó thì sao cũng được.”

“Sao cũng được?”

“Chuyện quan trọng là chuyện về bánh xe kia. Anh ấy nghe và quyết định ra đầu thú.”

Kusanagi lớn tiếng thở dài.

“Cậu kiểm tra báo ở thư viện đúng không? Để làm gì thế?”

“Tokiwa bảo cậu thế à? Có vẻ như cậu bắt đầu điều tra cả hành động của tôi rồi nhỉ.”

“Tôi không muốn làm vậy đâu nhưng vì cậu chẳng kể gì với tôi cả.”

“Tôi không khó chịu đâu. Đó là công việc của cậu, cậu điều tra gì về tôi

cũng được.”

Kusanagi nhìn Yugawa rồi cúi đầu cầu xin:

“Tôi xin cậu đấy, Yugawa. Cậu đừng có nói lấp lửng thế nữa. Chắc chắn cậu biết điều gì đó. Nói cho tôi biết đi. Ishigami không phải là thủ phạm à? Nếu thế thì việc anh ấy nhận tội là không công bằng. Cậu không muốn người bạn cũ của mình phạm tội giết người đấy chứ.”

“Cậu ngẩng mặt lên đi.”

Kusanagi ngẩng lên nhìn Yugawa. Anh giật mình. Gương mặt nhà vật lý nhăn nhó như tỏ vẻ đau khổ. Yugawa đặt tay lên trán, nhắm nghiền mắt lại.

“Tất nhiên tôi không hề muốn anh ấy là kẻ giết người. Nhưng chẳng thể làm được gì nữa rồi. Tại sao lại thế chứ....”

“Sao cậu lại khổ sở thế? Sao cậu không nói thật với tôi? Tôi có phải là bạn cậu không?”

Yugawa mở mắt, vẻ mặt vô cùng buồn bã:

“Cậu là bạn, nhưng đồng thời cũng là điều tra viên.”

Kusanagi không nói được lời nào. Lần đầu tiên anh cảm thấy có bức tường ngăn cách với người bạn lâu năm này. Thậm chí anh còn không thể hỏi người bạn chưa bao giờ tỏ ra khổ sở như thế kia rằng tại sao lại thế. Vì anh là điều tra viên.

“Bây giờ tôi sẽ đến chỗ Hanaoka Yasuko.” Yugawa nói. “Cậu đi với tôi nhé.”

“Tôi đi được không?”

“Không sao. Nhưng xin cậu đừng nói gì.”

“... Được.”

Yugawa quay người lại và bước đi. Kusanagi đi theo sau. Có vẻ như nơi Yugawa định đến ban đầu là quán Mỹ Nhân. Kusanagi rất muốn hỏi ngay là Yugawa định nói chuyện gì với Hanaoka Yasuko nhưng anh im lặng đi tiếp. Yugawa lên cầu thang ở trước cầu Kyobashi và đợi Kusanagi đi tới.

“Kia là tòa nhà văn phòng.” Yugawa chỉ vào tòa nhà bên cạnh. “Lối vào có cửa kính. Cậu thấy không?”

Kusanagi nhìn theo hướng Yugawa chỉ. Trên cửa là hình ảnh của anh và Yugawa.

“Có. Sao cơ?”

“Lần gặp Ishigami ngay sau khi xảy ra vụ án, hai chúng tôi cũng nhìn vào cửa kính như thế này. Thật ra lúc đó tôi hoàn toàn không để ý. Ishigami nói tôi mới nhận ra. Cho đến lúc đó, tôi không hề nghĩ là anh ấy có liên quan tới vụ án. Thậm chí tôi còn cảm thấy vui mừng vì gặp lại được một đối thủ hợp cạ sau bao nhiêu năm trời.”

“Cậu bắt đầu thấy nghi ngờ khi nhìn hình ảnh anh ấy trong gương à?”

“Anh ấy đã nói thế này: *“Trông cậu vẫn còn trẻ nhỉ. Khác hẳn với tôi. Đầu cậu vẫn còn bao nhiêu tóc.”* Anh ấy tỏ vẻ lo lắng về mái tóc của mình.

Điều đó khiến tôi ngạc nhiên. Ishigami là người không bao giờ quan tâm đến vẻ bề ngoài. Từ xưa anh ấy đã cho rằng giá trị con người không đo bằng mấy thứ như vậy. Tóc của anh ấy đúng là thừa thật. Anh ấy than vãn là quá muộn rồi, chẳng thể làm gì được nữa. Vì thế mà tôi phát hiện ra anh ấy đang ở trong tình thế bắt buộc phải quan tâm tới vẻ bề ngoài. Nghĩa là anh ấy đang yêu. Sao tự nhiên anh ấy lại nói ra điều đó ở đây? Sao đột nhiên anh ấy lại chú ý tới vẻ bề ngoài?”

Kusanagi hiểu điều Yugawa muốn nói:

“Vì anh ấy sắp gặp người mình yêu?”

Yugawa gật đầu.

“Tôi cũng nghĩ vậy và đoán không biết người phụ nữ trong tim anh ấy có phải là người phụ nữ làm ở quán cơm hộp, sống ở nhà bên cạnh và có chồng cũ mới bị giết hay không. Nghĩ thế, trong tôi bỗng nảy ra một câu hỏi lớn. Đó là quan điểm của anh ấy đối với vụ án. Đương nhiên, mặc dù rất băn khoăn về điều này, nhưng tôi quyết định làm kẻ đứng ngoài quan sát. Việc anh ấy đang yêu có lẽ chỉ là do tôi nghĩ quá lên chăng? Vì vậy, tôi lại đến gặp anh ấy và cùng anh ấy đi tới quán cơm hộp. Tôi muốn xem có thể biết thêm được điều gì qua thái độ của anh ấy không. Đúng lần ấy, một nhân vật không ngờ xuất hiện. Đó là một người đàn ông quen biết với Hanaoka Yasuko.”

“Kudo.” Kusanagi nói. “Anh ta đang đi lại với Yasuko.”

“Có vẻ thế. Tôi để ý gương mặt của Ishigami khi thấy cảnh cái người tên là Kudo đó nói chuyện với Yasuko.” Yugawa chau mày và lắc đầu. “Nhìn gương mặt ấy, tôi có thể chắc chắn người Ishigami yêu là Yasuko. Vẻ ghen tuông hiện ra trên mặt anh ấy.”

“Nhưng nếu thế thì lại nảy sinh nghi ngờ khác.”

“Đúng vậy. Chỉ có một cách giải thích cho sự mâu thuẫn này.”

“Ishigami dính líu đến vụ án. Cậu bắt đầu nghi ngờ Ishigami từ khi ấy?” Kusanagi lại nhìn vào cửa kính. “Cậu giỏi thật đấy! Nghĩa là Ishigami từ bỏ cả mạng sống của mình chỉ vì một vết thương lòng nhỏ như thế?”

“Tính cách mạnh mẽ của anh ấy dù bao nhiêu năm đã trôi qua vẫn còn in đậm trong tâm trí tôi. Nếu không thì tôi cũng không phát hiện ra được.”

“Dù thế nào thì anh ấy cũng gặp xui xẻo rồi.” Nói xong Kusanagi đi ra phía đường cái. Khi nhận ra Yugawa không đi theo, anh đứng lại: “Cậu không tới quán Mỹ Nhân à?”

Yugawa cúi đầu tiến lại gần Kusanagi.

“Tôi muốn nhờ cậu một việc mà tôi biết là rất khó với cậu. Không biết có được không?”

Kusanagi cười: “Còn tùy xem việc đó thế nào đã.”

“Cậu có thể nghe tôi nói với tư cách là một người bạn không? Có thể vứt nghĩa vụ là một điều tra viên đi không?”

“Chuyện gì cơ?”

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu trước. Nhưng là nói với một người bạn chứ không phải nói với một điều tra viên. Những chuyện tôi nói với cậu, tôi muốn cậu không nói với bất kỳ ai. Kể cả sếp cậu, bạn cậu, và gia đình nữa. Cậu hứa chứ?” Đôi mắt sau cặp kính của Yugawa tỏ vẻ khẩn cầu. Có thể thấy anh đang ở trong tình thế buộc phải cần đến quyết định cuối cùng.

Kusanagi muốn nói là *tùy xem nội dung thế nào* nhưng những lời đó nghẹn lại trong họng anh. Anh mà nói ra điều ấy thì từ giờ trở đi sẽ không được người này coi là bạn nữa.

“Được. Tôi hứa.”

[9](#):Chiba và Saitama là hai tỉnh nằm cạnh Tokyo

SAU KHI NGƯỜI KHÁCH mua hộp cơm gà rán ra khỏi cửa hàng, Yasuko nhìn đồng hồ.

Còn vài phút nữa là tới sáu giờ. Chị thở dài, bỏ chiếc mũ trắng trên đầu xuống.

Kudo hẹn hết giờ làm hai người gặp nhau. Anh gọi vào di động của chị lúc trưa. Anh bảo để chúc mừng. Giọng anh rất hồ hởi. Chị hỏi anh chúc mừng nhân dịp gì thì anh bảo “Thì còn việc nào khác đây.”

“Chúc mừng thủ phạm đã bị bắt. Em được giải phóng khỏi vụ án. Tất cả đã xong, anh không cần giữ gìn ý tứ gì nữa. Em cũng không phải lo bị điều tra viên bám theo. Chúng ta phải cùng một ly chúc mừng chứ!”

Kudo nói bằng một giọng rất vô tư và vui sướng. Đương nhiên đó là vì anh không biết chuyện đằng sau vụ án. Nhưng Yasuko không thể vui cùng Kudo được.

“Em không thể.” Yasuko nói.

“Tại sao?” Kudo hỏi.

Yasuko im lặng. Kudo nói tiếp như thể đã nhận ra điều gì:

“À phải rồi. Dù đã chia tay nhưng Togashi cũng từng có duyên nợ với em. Anh thật vô ý khi bảo là chúc mừng. Anh xin lỗi nhé.”

Sự thật không phải như Kudo nói nhưng Yasuko vẫn im lặng. Kudo lại tiếp tục:

“Nhưng anh có chuyện quan trọng. Tối nay nhất định phải gặp em. Được không em?”

Yasuko định từ chối. Chị không muốn làm vậy. Chị thấy rất có lỗi với Ishigami vì anh đã ra đầu thú thay cho chị. Nhưng chị không tìm được lời nào để từ chối. Chuyện quan trọng của Kudo là gì đây?

Cuối cùng thì chị đồng ý là Kudo sẽ đến đón chị lúc sáu rưỡi. Kudo bảo muốn Misato đi cùng nhưng chị thẳng thừng từ chối. Chị không thể để Misato gặp Kudo lúc này.

Yasuko nhấn lại vào máy điện thoại ở nhà là hôm nay chị về hơi muộn. Cứ nghĩ tới việc Misato cảm thấy thế nào khi nghe lời nhắn đó, Yasuko lại thấy lòng nặng trĩu.

Sáu giờ, Yasuko cởi tạp dề, gọi vọng vào bếp với Sayoko.

“Ôi, đến giờ rồi à.” Sayoko, lúc này đã ăn xong bữa tối, nhìn đồng hồ. “Được rồi, cứ để đó cho chị.”

“Vâng.” Yasuko gấp tạp dề lại.

“Em đi gặp Kudo à?” Sayoko khẽ hỏi.

“Dạ?”

“Buổi trưa cậu ấy gọi cho em còn gì. Hẹn hò hả?”

Yasuko bối rối không nói gì. Điều này khiến cho Sayoko càng hiểu lầm:

“Tốt quá còn gì.” Sayoko nói bằng một giọng hăng hái. “Vụ án kỳ lạ đó cũng đã xong, em giờ có thể đi lại với một người tốt như Kudo. Cuối cùng thì vận may cũng đã đến với em rồi.”

“Vâng, có lẽ thế....”

“Chắc chắn là thế rồi. Em đã khổ nhiều rồi, giờ em phải được hạnh phúc. Cũng là vì Misato nữa.”

Lời nói của Sayoko như cửa vào lòng Yasuko. Từ đáy lòng, chị ấy mong bạn mình hạnh phúc. Chị ấy không mấy may ngờ rằng người bạn đó đã giết người.

“Hẹn chị ngày mai nhé.” Yasuko nói và ra khỏi bếp. Chị không thể nhìn thẳng vào mặt Sayoko.

Ra khỏi quán Mỹ Nhân, Yasuko không đi theo đường về nhà quen thuộc mà đi về hướng ngược lại. Chị hẹn với Kudo ở nhà hàng Family. Thật ra chị không muốn chọn quán đó. Đó là nơi chị đã gặp Togashi. Nhưng Kudo đã chọn nơi tiện cho chị nhất nên chị khó mà bảo anh thay đổi địa điểm được.

Phía trên là đường cao tốc. Lúc đi qua phía dưới đường cao tốc thì nghe thấy từ sau có tiếng gọi “Chị Hanaoka.” Giọng của đàn ông.

Chị quay lại nhìn thì thấy hai người đàn ông chị từng gặp đang đi lại gần. Một người là Yugawa, bạn cũ của Ishigami. Còn người kia là điều tra viên Kusanagi. Yasuko không biết tại sao hai người đó lại đi cùng nhau.

“Chị vẫn nhớ tôi chứ?” Yugawa hỏi.

Yasuko lần lượt nhìn hai người rồi gật đầu.

“Chị đang có việc gì à?”

“Dạ...” Yasuko nhìn đồng hồ. Nhưng chị run quá nên cũng không nhìn được là mấy giờ nữa. “Vâng, tôi có hẹn.”

“Thế à? Tôi có chuyện muốn nói với chị, khoảng ba mươi phút. Chuyện quan trọng.”

“Không được...” Yasuko lắc đầu.

“Thế khoảng mười lăm phút vậy. Mười phút cũng được. Chúng ta ra ghé đá đằng kia nhé.” Yugawa chỉ tay ra vườn hoa bên cạnh. Khoảng trống dưới đường cao tốc được sử dụng làm vườn hoa.

Giọng nói của Yugawa khá nhẹ nhàng nhưng thái độ lại rất dứt khoát. Yasuko có linh cảm Yugawa định nói điều gì quan trọng. Lần trước gặp chị, người đàn ông hiện là phó giáo sư đại học này cũng nói với chị bằng một giọng rất nhẹ nhàng nhưng chứa đầy áp lực như vậy.

Thật lòng chị muốn trốn. Nhưng mặt khác, chị cũng muốn nghe xem là Yugawa định nói gì. Chắc chắn là có liên quan đến Ishigami.

“Tôi chỉ có mười phút thôi.”

“Vậy thì tốt.” Yugawa mỉm cười. Anh tiến lên phía trước để đi về phía

công viên.

Yasuko đang còn ngần ngại thì Kusanagi đã chìa tay ra giúp chị: “Xin mời.” Chị gật đầu đi theo sau. Việc anh điều tra viên này không nói gì suốt từ nãy cũng là điều không bình thường.

Yugawa ngồi xuống chiếc ghế đá dành cho hai người. Anh để dành chỗ cho Yasuko ngồi.

“Cậu cứ ở đó. Tôi muốn nói chuyện riêng với chị đây.”

Kusanagi tỏ vẻ không bằng lòng lắm nhưng anh cũng gật đầu rồi quay lại lúi vào vườn hoa, rút thuốc ra hút.

Yasuko ngồi xuống cạnh Yugawa, trong lòng hơi bận tâm về Kusanagi.

“Anh ấy là điều tra viên mà, có sao đâu.”

“Không sao. Thực ra tôi định đến đây một mình. Hơn nữa, ngoài việc là điều tra viên cậu ấy còn là bạn thân của tôi.”

“Bạn thân?”

“Bạn từ hồi đại học.” Yugawa khẽ mỉm cười, lộ hàm răng trắng. “Nghĩa là cậu ấy cùng khóa với Ishigami. Tất nhiên là hai người bọn họ không hề biết mặt nhau trước khi vụ án xảy ra.”

“Thì ra là thế,” Yasuko thầm nghĩ. Yasuko vẫn chưa hiểu lắm tại sao vị phó giáo sư này lại tới gặp Ishigami sau khi vụ án xảy ra.

Tuy Ishigami không nói nhưng Yasuko nghĩ kế hoạch của Ishigami thất bại có lẽ là do nhân vật có tên là Yugawa này tham gia. Việc Kusanagi học cùng trường đại học, lại cùng là bạn của Yugawa nữa là việc nằm ngoài tính toán của Ishigami.

Tóm lại, người đàn ông này định nói gì đây?

“Tôi thực sự lấy làm tiếc khi Ishigami ra đầu thú.” Yugawa đột nhiên đi thẳng vào vấn đề. “Với tư cách là một nhà nghiên cứu, tôi thấy rất buồn khi nghĩ tới việc người có tài năng như anh ấy sau này chỉ có thể sử dụng cái đầu của mình trong tù. Thật đáng tiếc!”

Yasuko không trả lời, nắm chặt hai bàn tay đang để trên đầu gối.

“Nhưng tôi không tài nào tin nổi việc đó. Việc anh ấy đã làm. Với chị ấy.”

Yasuko cảm thấy Yugawa đang nhìn mình. Người chị đông cứng lại.

“Tôi không thể nghĩ anh ấy lại làm một việc bẩn thỉu như vậy với chị. Có lẽ không thể tin thì đúng hơn. Tôi tin chắc là anh ấy không làm. Nói đúng hơn là tôi không tin anh ấy làm. Ishigami đang nói dối. Tại sao lại thế? Anh ấy đã mang tiếng là giết người rồi thì nói dối cũng có nghĩa lý gì đâu. Nhưng anh ấy lại đang nói dối. Lý do nói dối chỉ có một. Anh ấy nói dối không phải vì mình. Anh ấy che giấu sự thật vì một ai đó.”

Yasuko nuốt nước bọt. Chị cố gắng giữ nhịp thở đều.

“Người đàn ông này biết một ít sự thật. Anh ta biết rằng Ishigami chỉ bảo vệ ai đó thôi, thủ phạm thật sự là một người khác. Vì vậy mà anh ta muốn làm gì đó để cứu Ishigami. Cách nhanh nhất là bắt thủ phạm thực sự ra đầu

thú, khai nhận toàn bộ sự thật.”

Yasuko sợ hãi liếc nhìn Yugawa. Thật ngạc nhiên là Yugawa lại đang cười.

“Chắc chị nghĩ tôi đến để thuyết phục chị?”

“Dạ không...” Yasuko lắc đầu. “Mà anh định thuyết phục tôi điều gì cơ?”

“Xin lỗi là tôi đã nói mấy điều vớ vẩn.” Yugawa cúi đầu. “Tôi có điều muốn cho chị biết. Đó là lý do tôi đến đây.”

“Điều gì vậy?”

“Đó là...” Yugawa ngừng lại một chút. “Chị chẳng biết một chút sự thật nào cả.”

Yasuko mở to mắt ngạc nhiên. Yugawa không cười nữa.

“Những chứng cứ ngoại phạm của chị là thật phải không?” Yugawa tiếp tục. “Chị đã đi xem phim thật. Cả hai mẹ con chị. Nếu không thì chị, nhất là con gái chị sẽ không chịu nổi sự truy cứu dai dẳng của các điều tra viên. Chị và con chị không nói dối.”

“Vâng, đúng vậy. Chúng tôi không nói dối. Sao cơ ạ?”

“Tuy nhiên chắc chắn là chị cảm thấy rất lạ. Chẳng hạn như tại sao lại không cần nói dối? Hoặc tại sao cảnh sát chỉ điều tra chị ít vậy? Ishigami đã chuẩn bị sao cho mẹ con chị chỉ cần trả lời đúng sự thật đối với các câu hỏi của cảnh sát. Anh ấy đã sắp xếp để dù cảnh sát có điều tra thế nào đi nữa thì cũng không làm gì được mẹ con chị. Nhưng anh ấy chuẩn bị ra sao thì có lẽ chị không biết. Chị chỉ nghĩ là anh ấy đã đặt một cái bẫy nào đó thôi còn cụ thể thế nào thì không rõ. Tôi nói có đúng không?”

“Tôi hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.” Yasuko cười. Tuy vậy chị cảm thấy rõ là má mình đang co giật.

“Anh ấy đã hy sinh rất nhiều để bảo vệ mẹ con chị. Một sự hy sinh mà những người bình thường như tôi và chị không thể tưởng tượng ra nổi. Có lẽ ngay sau khi vụ án xảy ra, anh ấy đã sẵn sàng thế chỗ cho mẹ con chị trong trường hợp xấu nhất. Mọi kế hoạch đều được lập ra trên giả thiết đó. Hay nói ngược lại, chỉ có giả thiết đó là không bao giờ bị phá vỡ. Dù đó là một giả thiết vô cùng tàn khốc. Bất cứ ai cũng muốn chùn bước khi rơi vào trường hợp đó. Ishigami cũng hiểu rõ điều này. Chính vì vậy mà anh ấy đã chặn hết đường thoát thân của chính mình để trong trường hợp xấu nhất, anh không thể quay đầu lại được. Một cái bẫy khiến người khác phải sững sốt.”

Yasuko bắt đầu cảm thấy rối bời trước câu chuyện của Yugawa. Chị hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì. Nhưng chị dự cảm rằng mình sắp phải hứng chịu một cú sốc.

Yugawa nói đúng. Yasuko hoàn toàn không biết Ishigami đã làm gì. Chị cũng thấy lạ không hiểu tại sao các cuộc tấn công của điều tra viên không hề đáng sợ như chị nghĩ. Thậm chí chị còn thấy cả ba lần điều tra viên tới thăm vẫn chị đều chệch hướng.

Và Yugawa biết bí mật này.

Anh nhìn đồng hồ. Có lẽ anh để ý về thời gian còn lại.

“Tôi thực sự thấy đau lòng khi kể cho chị nghe chuyện này.” Mặt Yugawa nhả lại. “Vì Ishigami không bao giờ mong điều này xảy ra. Dù có chuyện gì đi nữa thì anh ấy chỉ muốn chị là người duy nhất không biết sự thật. Đó không phải là vì anh ấy. Mà là vì chị. Nếu biết sự thật, chị sẽ phải sống với gánh nặng còn đau đớn nhiều hơn bây giờ. Nhưng tôi vẫn buộc phải nói với chị điều này, bởi tôi nghĩ, nếu không nói cho chị biết anh ấy yêu chị đến thế nào, đã đánh đổi cả cuộc đời vì chị ra sao thì điều anh ấy nhận được chẳng có bao nhiêu. Có thể đây không phải là ý muốn của anh ấy, nhưng tôi không thể chịu nổi nếu như chị không biết gì hết.”

Yasuko thấy tim mình đập dữ dội. Chị thấy khó thở, cảm tưởng như sắp ngất đến nơi. Chị không đoán nổi Yugawa định nói gì, nhưng giọng nói của anh cho thấy điều anh sắp nói vượt xa trí tưởng tượng của chị.

“Chuyện đó là chuyện gì? Nếu anh có điều muốn nói thì xin anh hãy nói luôn.” Yasuko chọn những từ mạnh nhưng giọng chị yếu và run rẩy.

“Vụ án đó, thủ phạm của vụ giết người ở sông Edogawa,” Yugawa hít thở sâu, “là anh ấy. Là Ishigami. Không phải chị hay con gái chị. Chính Ishigami đã giết người đó. Anh ấy không ra đầu thú vì một việc anh không làm. Chính anh ấy là thủ phạm.”

Yasuko ngồi thẫn thờ, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa những lời của Yugawa nói.

“Tuy nhiên,” Yugawa nói tiếp, “cái xác đó không phải là Togashi Shinji. Không phải là chồng cũ của chị. Đó là một người hoàn toàn khác.”

Yasuko nhú mày. Chị vẫn không hiểu gì cả. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đầy đau buồn của Yugawa sau cặp kính, chị bất ngờ hiểu ra tất cả. Chị hít thở thật sâu, đưa tay lên che miệng. Suýt nữa thì chị hét lên vì kinh ngạc. Máu trong người chị trào lên, rồi ngay sau đó lại đồng loạt chìm xuống.

“Có vẻ như cuối cùng chị đã hiểu tôi nói gì,” Yugawa nói. “Đúng vậy, để bảo vệ chị, Ishigami đã giết một người khác. Đó là vào ngày mùng mười tháng Ba. Tức ngay sau ngày Togashi Shinji bị giết.”

Yasuko cảm thấy chóng mặt. Việc ngồi với chị bây giờ cũng là một khó khăn. Chân tay chị lạnh toát, toàn thân nổi hết gai ốc.

Kusanagi nhìn Yasuko và đoán có lẽ Yasuko đã được nghe sự thật từ Yugawa. Từ xa cũng có thể nhận ra mặt Yasuko tái xanh. Chẳng có gì là lạ. Chẳng ai không ngạc nhiên khi nghe chuyện đó. Chưa kể Yasuko lại là người trong cuộc nữa.

Ngay cả Kusanagi bây giờ cũng chưa hoàn toàn tin câu chuyện. Ban nãy, khi lần đầu tiên nghe Yugawa kể, anh đã nghĩ chuyện đó là không thể. Biết là Yugawa không thể đùa trong hoàn cảnh này nhưng câu chuyện vẫn thật khó tin.

Kusanagi nói với Yugawa là không thể có chuyện đó. “*Anh ấy giết một người nữa để che giấu tội giết người của Yasuko? Sao anh ấy có thể làm một việc ngu ngốc đến thế? Nếu vậy thì người bị giết này là ai?*”

Trước câu hỏi của Kusanagi, nét mặt Yugawa trở nên buồn bã, anh lắc đầu.

“Tôi không biết tên người đó là ai. Nhưng tôi biết họ ở đâu.”

“Nghĩa là sao?”

“Trên đời này có những người nếu tự nhiên mất tích thì cũng chẳng ai đi tìm hay lo lắng cho họ. Có lẽ họ cũng chẳng được thông báo tìm kiếm. Vì họ đã đoạn tuyệt với gia đình.” Yugawa chỉ về con đường dọc bờ đê mà họ vừa đi qua. “Cậu cũng vừa nhìn thấy những người đó đấy.”

Ban đầu Kusanagi không hiểu ngay những điều Yugawa nói. Nhưng khi nhìn về hướng Yugawa chỉ, Kusanagi đã hiểu ra. Anh thở dài.

“Những người vô gia cư ư?”

Yugawa không gật đầu mà chỉ nói:

“Lúc này cậu có thấy những người thu vỏ gom hộp không? Ông ấy biết mọi điều về những người vô gia cư sống ở đây. Khi tôi đến hỏi ông ấy thì được biết khoảng một tháng trước, có một người mới đến gia nhập khu này. Gọi là gia nhập nhưng thực ra anh ta chỉ có mặt ở đây thôi. Anh ta không làm lều mà bằng lòng với việc ngủ trên hộp các tông. Ông thu vỏ hộp nói với tôi ban đầu ai cũng thế. Con người khó mà bỏ được lòng kiêu hãnh. Ông ấy bảo đó chỉ là vấn đề thời gian. Thế rồi đột nhiên một ngày, người đàn ông đó biến mất. Không hề báo trước. Ông cụ cũng hơi lo lắng một chút. Chỉ vậy thôi. Những người vô gia cư khác cũng nhận thấy điều này nhưng chẳng ai nói ra. Trong thế giới của họ, việc ai đó một ngày tự nhiên biến mất xảy ra như cơm bữa.”

Yugawa tiếp tục:

“Ngày người đàn ông đó biến mất là ngày mùng mười tháng Ba. Anh ta khoảng năm mươi tuổi. Hơi béo, vóc người cỡ trung bình.”

Hôm phát hiện ra xác chết ở sông Edogawa là ngày mười một tháng Ba.

“Tôi không biết rõ sự tình thế nào nhưng có lẽ Ishigami biết việc Hanaoka Yasuko làm và anh ấy đã giúp chị ấy che giấu tội của mình. Anh ấy nghĩ, thủ tiêu cái xác thôi chưa đủ. Nếu như tung tích cái xác bị phát hiện thì cảnh sát chắc chắn sẽ tìm đến Yasuko. Hai mẹ con không thể nói dối được mãi. Vì vậy anh ấy đã lên kế hoạch chuẩn bị một cái xác khác và khiến cảnh sát nghĩ rằng đó là xác của Togashi Shinji. Cảnh sát dần dần sẽ biết việc nạn nhân bị giết ở đâu, bao giờ. Nhưng cảnh sát càng điều tra thì sự nghi ngờ đối với Hanaoka Yasuko sẽ càng giảm đi. Đó là điều đương nhiên. Vì cái xác đó không phải là xác do chị ấy giết. Vụ đó không phải là vụ giết Togashi Shinji. Tức là cảnh sát các cậu đang điều tra một vụ giết người hoàn toàn khác.”

Câu chuyện mà Yugawa đang kể không thể là thật. Kusanagi vừa nghe

vừa liên tục lắc đầu.

“Có lẽ do ngày nào cũng đi qua bờ đê đó nên Ishigami mới nghĩ ra kế hoạch không ai ngờ được như vậy. Chắc anh ấy đã nghĩ thế này khi hàng ngày ngắm nhìn những người vô gia cư: Họ sống để làm gì? Họ sống chỉ là chờ đến ngày chết thôi. Họ mà chết thì chẳng ai biết, chẳng ai buồn... Tất nhiên, đây chỉ là những tưởng tượng của tôi thôi.”

“Vậy nên Ishigami cho là giết họ cũng chẳng sao?” Kusanagi hỏi lại.

“Anh ấy đâu có nghĩ thế! Nhưng anh ấy nghĩ là không thể phủ nhận sự tồn tại của họ trong việc lập kế hoạch. Tôi có nói với cậu rồi. Ishigami là người có thể làm bất cứ việc gì, dù tàn nhẫn đến mấy, miễn là nó hợp logic.”

“Giết người là hợp logic à?”

“Miếng ghép Ishigami muốn là một cái xác khác. Để hoàn thành được bức tranh thì không thể thiếu miếng ghép đó.”

Một câu chuyện không thể hiểu nổi. Kusanagi có cảm giác hơi khác thường khi thấy Yugawa kể với một giọng như đang giảng bài trên lớp.

“Buổi sáng sau ngày Hanaoka Yasuko giết Togashi Shinji, Ishigami đã gặp một người vô gia cư. Tôi không biết Ishigami đã nói gì với người đó nhưng chắc chắn là anh ấy bảo có việc muốn nhờ làm. Việc đầu tiên là Ishigami bảo anh ta tới phòng trọ Togashi Shinji thuê và ở đó đến tối. Mọi dấu vết của Togashi đã được Ishigami dọn sạch vào đêm hôm trước. Trong phòng chỉ còn dấu vân tay và tóc của người đàn ông vô gia cư kia. Đến tối, anh ta sẽ mặc quần áo mà Ishigami đưa rồi đi đến chỗ Ishigami bảo.”

“Ga Shinozaki?”

Yugawa lắc đầu.

“Không, mà là trước đó một ga. Ga Mizue.”

“Ga Mizue?”

“Tôi cho rằng Ishigami đã lấy trộm xe đạp ở ga Shinozaki và gặp người đàn ông kia ở ga Mizue. Nhiều khả năng khi đó Ishigami còn chuẩn bị thêm một chiếc xe đạp nữa. Sau khi hai người đến đê sông Edogawa, Ishigami đã sát hại anh ta. Việc đạp nát mặt nạn nhân cũng là để che giấu việc cái xác đó không phải là Togashi Shinji. Thật ra không cần thiết phải đốt toàn bộ dấu vân tay. Vì trong phòng trọ chắc chắn còn dấu vân tay của người đàn ông đó nên không cần đốt thì cảnh sát vẫn tưởng đó là Togashi Shinji. Tuy nhiên, nếu đạp nát mặt nạn nhân rồi mà không đốt dấu vân tay thì sẽ không hợp lý với hành động của một kẻ giết người. Vì vậy mà buộc phải đốt dấu vân tay. Nhưng làm vậy thì cảnh sát sẽ mất thời gian để tìm ra tung tích nạn nhân nên Ishigami đã để lại dấu vân tay trên xe đạp. Việc để quần áo không cháy hết cũng là vì lý do này.”

“Nhưng nếu thế thì cần gì chiếc xe đạp phải là xe mới?”

“Việc lấy xe đạp mới chỉ là để phòng thôi.”

“Để phòng?”

“Điều quan trọng đối với Ishigami là việc cảnh sát biết được chính xác thời gian Ishigami sát hại nạn nhân. Có thể xác định được tương đối chính xác thông qua giải phẫu, tuy nhiên điều đáng lo nhất là nếu như cái xác bị phát hiện muộn thì khoảng thời gian xác định nạn nhân bị giết sẽ rộng hơn. Trường hợp xấu nhất, nếu như khoảng thời gian đó được xác định là tối ngày hôm trước, tức là tối hôm mùng chín là rất tệ cho Ishigami. Vì tối hôm đó là ngày mẹ con Hanaoka Yasuko giết Togashi Shinji nên họ không có chứng cứ ngoại phạm. Để ngăn chặn việc này, Ishigami cần một chứng cứ cho thấy rằng chiếc xe đạp bị mất sau ngày mùng mười. Chính vì vậy mà anh ấy chọn chiếc xe đó. Chiếc xe ít có khả năng bị chủ xe để ngoài đường cả một ngày, chiếc xe mà nếu bị mất thì chủ xe biết rõ ngày mất. Một chiếc xe như vậy chỉ có thể là một chiếc xe gần như mới.”

“Nghĩa là chiếc xe đó có rất nhiều ý nghĩa à?” Kusanagi vỗ vỗ vào trán.

“Lúc tìm thấy, nó bị thủng lốp đúng không. Đây cũng là tính toán đúng kiểu của Ishigami. Anh ấy làm thế để tránh không bị ai đó lấy xe đi. Anh ấy đã chú ý đến từng chi tiết nhỏ để đảm bảo cho chứng cứ ngoại phạm của Hanaoka Yasuko là vững chắc.”

“Nhưng chứng cứ ngoại phạm của mẹ con Hanaoka đâu có vững chắc đến như vậy. Đến giờ vẫn chưa tìm ra chứng cứ khẳng định là họ có mặt ở rạp chiếu phim cơ mà.”

“Nhưng các cậu cũng đâu có tìm được chứng cứ chứng minh là họ không có mặt ở đó?” Yugawa chỉ ngón tay vào Kusanagi. “Chứng cứ có vẻ dễ bị phá vỡ nhưng lại không phá vỡ được. Đây cũng chính là bẫy của Ishigami. Nếu chứng cứ ngoại phạm quá vững chắc thì sẽ bị cảnh sát nghi ngờ là có sự chuẩn bị. Rồi có thể cảnh sát sẽ nghĩ hay là cái xác đó không phải là Togashi Shinji. Ishigami lo sợ điều đó. Anh ấy đã dựng lên kịch bản người bị giết là Togashi Shinji, người bị nghi ngờ là Hanaoka Yasuko và chuẩn bị sao cho cảnh sát không đi quá xa kịch bản cố định này.”

Kusanagi khẽ rên lên. Đúng như Yugawa nói. Sau khi cái xác được cho là Togashi Shinji, ngay lập tức cảnh sát nghi ngờ Hanaoka Yasuko. Bởi vì chứng cứ ngoại phạm của chị có những điểm chưa rõ ràng. Sự nghi ngờ của cảnh sát cứ đổ dồn vào Hanaoka Yasuko. Việc nghi ngờ Yasuko là thủ phạm cũng đồng nghĩa với việc không ai nghi ngờ cái xác đó không phải là Togashi Shinji.

“Một người đàn ông thật đáng sợ!” Kusanagi lẩm bẩm.

“Có lần cậu chả kể với tôi về nguyên tắc của Ishigami khi ra đề thi còn gì. Việc bài thi có những chỗ dễ bị làm nếu suy nghĩ theo một cách. Bề ngoài thì tưởng là hình học nhưng thực ra lại là hàm số.”

“Cái đó thì sao cơ?”

“Cũng cùng một kiểu thôi. Trông thì tưởng là gài bẫy ở chứng cứ ngoại phạm nhưng thực ra bẫy được đặt ở cách che giấu tung tích nạn nhân.”

“À...” Kusanagi thốt lên.

“Bạn còn nhớ là đã cho tôi xem bảng chấm công của Ishigami không? Theo như bảng đó thì sáng mùng mười, Ishigami nghỉ làm. Bạn không quan tâm đến chi tiết đó vì cho rằng không liên quan đến vụ án nhưng khi nhìn thấy chi tiết này, tôi phát hiện ra vụ việc lớn nhất mà Ishigami muốn che giấu đã xảy ra vào tối hôm trước.”

“Vụ việc lớn nhất muốn che giấu” đó chính là việc Togashi Shinji bị Hanaoka Yasuko giết.

Câu chuyện của Yugawa hợp lý từ đầu đến cuối. Nếu để ý thì sẽ thấy việc Ishigami chủ ý đánh cắp xe đạp và để quần áo cháy dở đều có liên quan mật thiết tới sự thật của vụ án. Kusanagi buộc lòng phải thừa nhận là cảnh sát đã bị lạc vào mê lộ do Ishigami xếp đặt.

Tuy vậy, ấn tượng rằng câu chuyện quá hoang đường vẫn không thay đổi. Có ai lại nghĩ tới việc giết một người nữa để che giấu một vụ giết người không? Chính vì không ai nghĩ ra thì mới được gọi là bẫy.

“Cái bẫy này còn có một ý nghĩa quan trọng khác.” Yugawa nói như thể đọc được ý nghĩ của Kusanagi. “Đó là, nó sẽ làm cho Ishigami không thay đổi được quyết tâm nhận tội thay cho Hanaoka Yasuko trong trường hợp sự thật bị phanh phui. Hoàn toàn có khả năng sự thật sẽ được phơi bày trước các cuộc hỏi cung của cảnh sát. Tuy nhiên, Ishigami bây giờ không phải lo lắng về điều này. Dù có bị ép buộc thế nào đi nữa thì quyết tâm của anh ấy sẽ không bao giờ lung lay. Anh ấy sẽ vẫn nhận rằng mình giết người. Tất nhiên, vì nạn nhân được tìm thấy ở sông Edogawa chính là do anh ấy giết. Anh ấy đã biến chính mình thành kẻ giết người và đương nhiên sẽ phải vào tù. Bằng cách đó, anh ấy có thể bảo vệ trọn vẹn người mình yêu từ đáy lòng.”

“Bạn cho rằng mình đã tìm ra được cái bẫy của Ishigami?”

“Tôi đã nói với Ishigami là tôi tìm được cái bẫy của anh ấy rồi. Tất nhiên tôi nói theo cách mà chỉ anh ấy là hiểu được. Đó là câu tôi nói với cậu bạn này. Trên đời này không có bánh xe nào là vô dụng, việc bánh xe được sử dụng thế nào là do chính bánh xe đó quyết định. Chắc bây giờ thì cậu hiểu bánh xe nghĩa là gì rồi chứ?”

“Một người vô danh được Ishigami sử dụng làm miếng ghép cho bức tranh của mình....”

“Việc anh ấy làm là không thể tha thứ. Anh ấy ra đầu thú là việc đương nhiên phải làm. Tôi nói với anh ấy chuyện về bánh xe cũng là để thúc giục anh ấy. Tuy nhiên tôi không nghĩ anh ấy sẽ đầu thú theo cách đó. Anh ấy bảo vệ Yasuko đến mức hạ mình xuống để khai là bám theo quấy rối cô ấy. Chính khi biết tin đó, tôi mới phát hiện thêm một ý nghĩa nữa trong cái bẫy của Ishigami.”

“Thế xác Togashi Shinji ở đâu?”

“Tôi không biết. Có lẽ Ishigami đã thủ tiêu nó rồi. Có thể nó được cảnh sát ở một tỉnh khác tìm thấy hoặc là chưa được tìm thấy cũng nên.”

“Tỉnh khác? Không phải chỗ tôi à?”

“Anh ấy phải tránh sở cảnh sát trong vùng chứ? Để không tạo mối liên quan với vụ Togashi Shinji bị giết.”

“Chính vì thế cậu mới lục tìm báo trong thư viện? Cậu tìm xem có cái xác nào chưa rõ tung tích được tìm thấy hay không à?”

“Tôi có tìm nhưng không thấy có cái xác nào như vậy. Nhưng chắc sẽ tìm ra thôi. Ishigami chắc không cầu kỳ trong việc giấu cái xác ấy đâu. Vì dù có tìm thấy đi nữa thì anh ấy cũng không lo cái xác đó bị phát hiện là Togashi Shinji thật.”

“Tôi sẽ điều tra ngay.” Kusanagi nói.

“Không được.” Yugawa lắc đầu. “Cậu đã hứa rồi mà. Từ đầu tôi đã nói rồi, tôi nói với cậu chuyện này với tư cách là một người bạn chứ không phải nói với một điều tra viên. Nếu như cậu tiến hành điều tra dựa theo câu chuyện này thì từ nay về sau, tôi và cậu sẽ không còn quan hệ bạn bè nữa.”

Yugawa rất nghiêm túc. Không thể chống lại được lời anh.

“Tôi định đặt cược vào cô ấy.” Yugawa chỉ về phía quán Mỹ Nhân. “Có lẽ Yasuko không biết sự thật, không biết Ishigami đã hy sinh như thế nào vì cô ấy. Tôi định nói cho cô ấy chuyện này và chờ ý kiến xem cô ấy thế nào. Ishigami mong cô ấy không biết gì và được hạnh phúc. Nhưng nhìn cảnh đó tôi không chịu được. Tôi nghĩ là cô ấy cần phải biết.”

“Nghĩa là cô ấy sẽ ra đầu thú sau khi nghe chuyện?”

“Tôi không biết. Bản thân tôi không nghĩ cô ấy nên đầu thú. Nghĩ tới Ishigami, tôi cũng có cảm giác là ít nhất cũng muốn cứu được cô ấy.”

“Nếu sau này Hanaoka Yasuko vẫn không ra đầu thú thì tôi chẳng còn cách nào khác là cho tiến hành điều tra tiếp. Kể cả là mất đi tình bạn với cậu.”

“Có lẽ phải thế.” Yugawa gật đầu.

Kusanagi vừa hút thuốc đốt dở, vừa nhìn người bạn đang nói chuyện với Hanaoka Yasuko. Suốt từ ban nãy, hầu như Yasuko không thay đổi tư thế, vẫn cứ gục xuống. Nét mặt Yugawa cũng không hề thay đổi, chỉ có môi anh là cử động. Nhưng từ đằng xa, Kusanagi cũng nhận thấy bầu không khí căng thẳng bao trùm hai người.

Yugawa đứng lên, chào Yasuko rồi đi về phía Kusanagi. Yasuko vẫn giữ nguyên tư thế đó. Trông chị như thể không thể cử động nổi.

“Xin lỗi bắt cậu phải đợi.” Yugawa nói.

“Cậu nói xong chuyện chưa?”

“Ừ, đã xong.”

“Cô ấy bảo sao?”

“À. Tôi chỉ kể chuyện thôi. Tôi không hỏi cô ấy sẽ làm gì, cũng chẳng bảo

là nên làm gì. Tất cả là do cô ấy quyết định.”

“Như tôi đã nói với cậu ban nãy, nếu như cô ấy mà không ra đầu thú....”

“Tôi hiểu rồi...” Yugawa đưa tay ra như ngăn Kusanagi lại. Anh bước đi.
“Cậu không cần nói thêm đâu. Mà tôi có việc muốn nhờ cậu đây.”

“Cậu muốn gặp Ishigami à?”

“Cậu hiểu rõ tôi nhỉ.”

“Hiểu chứ. Tôi đã chơi với cậu bao nhiêu năm rồi.”

“Đúng là dĩ tâm truyền tâm. Dù sao thì giờ tôi với cậu vẫn là bạn mà.”
Yugawa cười buồn.

YASUKO ngồi bất động trên ghế. Câu chuyện của nhà vật lý học đổ ập xuống chị. Một cú sốc nặng nề, nặng nề hơn bất kể thứ gì khác. Tim chị như bị nghiền nát bởi sức nặng của nó. Người đàn ông này hiểu thầy giáo dạy toán sống cạnh nhà chị đến nhường ấy.

Yasuko không hề được nghe Ishigami cho biết gì về việc anh đã xử lý cái xác Togashi thế nào. Anh bảo chị không cần bận tâm về việc đó. Chị vẫn nhớ giọng nói bình thản của anh trên điện thoại khi anh bảo đã xử lý sạch sẽ xong rồi, chị không phải lo gì cả.

Chị cũng thấy lạ khi cảnh sát hỏi chứng cứ ngoại phạm ngày hôm sau ngày chị giết Togashi. Trước đó, Ishigami đã chỉ cho chị phải làm gì vào tối hôm mùng mười tháng Ba. Từ việc đi xem phim, ăn mì, hát karaoke cho đến cuộc nói chuyện điện thoại lúc nửa đêm. Tất cả đều là chỉ dẫn của Ishigami mặc dù chị không biết làm như vậy để làm gì. Khi điều tra viên hỏi chị về chứng cứ ngoại phạm, chị trả lời đúng những gì mình đã làm nhưng trên thực tế chị vẫn thắc mắc tại sao lại là ngày mùng mười tháng Ba?

Giờ thì chị đã hiểu. Cách điều tra khó hiểu của cảnh sát là do sự xếp đặt của Ishigami. Sự xếp đặt ấy thật khủng khiếp. Khi nghe Yugawa kể, mặc dù thấy sự thật chỉ có thể là như thế nhưng chị vẫn không thể tin được. Không, chị không muốn tin. Chị không muốn nghĩ rằng Ishigami đã làm thế. Chị không muốn nghĩ rằng Ishigami đã hủy hoại cả cuộc đời anh vì một người phụ nữ đã bước vào tuổi trung niên, rất bình thường, chẳng có gì nổi bật và không thể gọi là hấp dẫn như chị. Trái tim chị không đủ sức để chấp nhận điều ấy.

Yasuko gơ hai tay ôm mặt. Chị không muốn nghĩ gì hết. Yugawa bảo sẽ không nói với cảnh sát. Vì tất cả chỉ là suy đoán của anh, không có bằng chứng, giờ chị phải lựa chọn. Thật đau đớn khi phải đối mặt với một lựa chọn phũ phàng. Yasuko không biết phải làm gì bây giờ, chị không còn sức để đứng lên nữa. Chị đang ngồi co người lại như một hòn đá thì bất ngờ có người vỗ vai. Chị giật mình ngẩng lên. Có ai đó đứng bên cạnh chị. Chị ngược lên nhìn thì thấy Kudo. Anh đang nhìn chị đầy lo lắng.

“Em làm sao thế?”

Ban đầu chị không hiểu tại sao Kudo lại ở đây. Nhìn mặt anh chị mới nhớ ra là có hẹn với anh. Chắc anh đến chỗ hẹn nhưng không thấy chị đâu nên vội lo lắng đi tìm.

“Xin lỗi anh. Em hơi... mệt.” Chị không nghĩ ra được lý do nào khác. Thật ra chị cũng đang rất mệt. Tất nhiên, không phải về mặt thể xác, mà là về mặt tinh thần.

“Em thấy không khỏe à?” Kudo nhẹ nhàng hỏi.

Giờ đây Yasuko thấy âm thanh nhẹ nhàng đó sao thật ngốc nghếch. Chị vừa học được bài học về việc không biết sự thật cũng là một cái tội. Mới vài phút trước đây thôi, chị cũng thế.

“Em không sao.” Yasuko toan đứng lên.

Thấy chị hơi lảo đảo, Kudo liền chìa tay ra. “Cảm ơn anh.” Yasuko nói.

“Có chuyện gì à? Trông sắc mặt em không được tốt.”

Yasuko lắc đầu. Kudo không phải là người chị có thể giải thích mọi chuyện. Trên đời này chẳng có ai như vậy cả.

“Không có gì đâu. Em thấy hơi mệt nên nghỉ chút thôi. Giờ ổn rồi.” Yasuko cố lên giọng nhưng không đủ sức.

“Anh đỗ xe ngay đây thôi. Em nghỉ một lát rồi chúng mình đi.”

Yasuko quay lại nhìn Kudo: “Đi?”

“Anh đã đặt bàn ở nhà hàng rồi. Khoảng bảy giờ nhưng muộn ba mươi phút cũng được.”

“À....”

Từ *nhà hàng* nghe như thể là từ của một thế giới khác. Bây giờ chị sẽ ăn tối ở một nơi như thế? Sẽ cười, sẽ duyên dáng cầm dao, cầm nĩa trong tâm trạng thế này? Dĩ nhiên Kudo chẳng có lỗi gì cả.

“Em xin lỗi.” Yasuko lẩm bẩm. “Em không thể đến nhà hàng bây giờ. Có lẽ nên để lúc khác, khi em khỏe hơn. Hôm nay, biết nói thế nào nhỉ....”

“Anh hiểu rồi.” Kudo chìa tay ra như thể ngăn Yasuko lại. “Nên thế thì hơn. Có nhiều chuyện đã xảy ra nên em cũng mệt rồi. Hôm nay em cứ nghỉ đi. Suốt thời gian qua, không có ngày nào em được yên. Anh nên để em nghỉ ngơi mới đúng. Anh thật chẳng tinh ý gì cả. Anh xin lỗi nhé.”

Nhìn cách Kudo chân thành xin lỗi, một lần nữa Yasuko lại nhận thấy Kudo là một người thật tốt. Anh quan tâm tới chị từ tận đáy lòng. Có nhiều người yêu chị đến như vậy mà sao chị không thể hạnh phúc?

Yasuko bước theo sau Kudo, tấm lưng anh như đè nặng lên chị. Kudo đỗ xe cách đó mấy chục mét. Anh bảo sẽ đưa chị về. Đáng lẽ chị nên từ chối nhưng rồi lại thôi. Chị cảm thấy đường về nhà sao xa quá.

“Em ổn thật chứ? Nếu có chuyện gì thì đừng giấu anh.” Sau khi vào xe, Kudo hỏi lại. Có lẽ anh thấy lo khi nhìn Yasuko lúc này.

“Vâng, em ổn. Xin lỗi anh.” Chị cố hết sức cười với Kudo.

Lòng chị tràn ngập cảm giác có lỗi với anh. Nó khiến chị nhớ ra một điều: lý do Kudo muốn gặp chị hôm nay.

“Anh Kudo này, hôm nay anh bảo có chuyện quan trọng muốn nói với em à?”

“Ừ, có.” Kudo nhìn xuống. “Nhưng thôi để hôm khác.”

“Thế à?”

“Ừ.” Kudo nỏ máy.

Ngồi trong xe, Yasuko lơ đãng nhìn ra ngoài, người chị rung rung theo xe. Mặt trời đã lặn hẳn, thành phố đang chìm dần vào bóng tối. “*Giá mà tất cả cứ chìm đi thế này và rồi cả thế giới biến mất thì tuyệt biết bao!*” Yasuko nghĩ.

Kudo dừng xe trước khu nhà.

“Em nghỉ đi nhé. Anh sẽ liên lạc sau.”

“Vâng.” Yasuko gật đầu, định mở cửa xe.

Bỗng Kudo nói: “Đợi anh chút.”

Yasuko quay lại thì thấy Kudo đang liếm môi, gõ gõ lên vô lăng xe. Anh thò tay vào túi áo vest.

“Có lẽ anh nên nói luôn.”

“Gì cơ?”

Kudo lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết đó là hộp gì.

“Cảnh này hay thấy trong phim nên anh không muốn bắt chước. Nhưng dù sao cũng chỉ là mặt hình thức thôi.” Kudo mở chiếc hộp ra trước mặt Yasuko. Một chiếc nhẫn. Viên kim cương lớn đang tỏa sáng lấp lánh.

“Anh...” Yasuko quá đỗi bất ngờ, chị nhìn Kudo.

“Em không cần trả lời bây giờ cũng được.” Kudo nói. “Em cũng phải nghĩ tới Misato nữa. Tất nhiên tình cảm của em thế nào mới là quan trọng. Nhưng anh muốn em hiểu, không phải là anh không có trách nhiệm gì. Anh hoàn toàn tự tin có thể đem lại hạnh phúc cho mẹ con em.” Kudo kéo tay Yasuko ra và đặt chiếc hộp lên đó. “Em cứ nhận lấy, đây không phải là gánh nặng. Chỉ là một món quà thôi. Nhưng nếu em muốn sống với anh thì chiếc nhẫn này sẽ có ý nghĩa. Em sẽ suy nghĩ về điều đó chứ?”

Yasuko cảm thấy sức nặng của chiếc hộp nhỏ. Chị lúng túng. Chị vẫn thấy bất ngờ nên chỉ nghe được phân nửa lời tỏ tình của anh. Nhưng chị hiểu ý anh. Chính vì hiểu nên chị mới thấy rối bời thế này.

“Anh xin lỗi. Anh đường đột quá...” Kudo cười ngượng ngịu.” Em không cần trả lời ngay đâu. Em bàn với Miasto cũng được.” Kudo đóng nắp chiếc hộp trên tay Yasuko. “Giúp anh nhé!”

Yasuko không nghĩ ra được lời nào. Bao nhiêu ý nghĩ chạy trong đầu chị. Cả chuyện về Ishigami. Không, có lẽ hơn một nửa những ý nghĩ trong đầu chị bây giờ là về Ishigami.

“Em sẽ... suy nghĩ.” Chị cố gắng trả lời.

Kudo gật đầu như thể đã hiểu. Yasuko xuống xe.

Sau khi thấy xe Kudo đi khuất, chị lên nhà. Vừa mở cửa phòng, chị vừa đưa mắt nhìn sang cửa phòng bên cạnh. Có rất nhiều thư, nhưng không có báo. Có lẽ trước khi ra đầu thú, Ishigami đã cắt hết hợp đồng. Những tính toán đó chẳng là gì đối với anh.

Misato chưa về. Yasuko ngồi thụp xuống, thở dài. Sau đó, chợt nhớ ra

điều gì, chị mở ngăn kéo tủ ở bên cạnh, lấy ra một hộp kẹo để tận trong cùng. Đây là chiếc hộp cất thư từ cũ. Chị lấy lá thư để dưới cùng lên. Trên phong bì không đề gì cả. Bên trong là một tờ giấy kín đặc chữ.

Lá thư này được để trong hộp thư nhà Yasuko trước khi Ishigami gọi điện lần cuối cùng. Còn ba bức thư khác nữa được gửi cùng bức thư này. Cả ba bức thư kia đều là bằng chứng cho việc Ishigami đã theo đuổi Yasuko.

Lá thư ghi chi tiết cách sử dụng ba bức thư kia và cách trả lời những câu hỏi của điều tra viên sẽ tìm đến chị. Có cả chỉ dẫn cho Misato. Những tính toán cho tất cả mọi tình huống để dù có bị tra hỏi thế nào thì mẹ con Hanaoka Yasuko cũng không bị lung lay, được Ishigami giải thích cẩn thận trong lá thư. Nhờ vậy, cả Yasuko và Misato có thể đối phó với các điều tra viên mà không lo lắng gì. Yasuko biết nếu chị không làm tốt, bị lộ ra là nói dối thì công sức của Ishigami sẽ thành bọt nước hết. Có lẽ Misato cũng có cảm giác giống chị.

Cuối bức thư, Ishigami còn viết thêm:

“Kudo Kuniaki là một người chân thành và đáng tin cậy. Việc gần bó với anh ấy sẽ làm tăng xác suất em và Misato được hạnh phúc. Hãy quên mọi chuyện về tôi đi. Em không được cảm thấy mình có tội. Vì nếu em không hạnh phúc thì mọi việc tôi làm đều là vô nghĩa.”

Chị đọc lại lá thư, nước mắt lại trào ra. Chị chưa từng gặp một tình yêu nào sâu sắc đến vậy. Mà không, chị cũng không biết trên đời này lại có một tình yêu như thế. Dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng của Ishigami ẩn chứa một tình yêu vô hạn.

Khi biết anh ra đầu thú, chị chỉ nghĩ anh ra đầu thú thay cho mẹ con chị thôi. Đến giờ, khi nghe câu chuyện của Yugawa thì tình cảm của Ishigami trong bức thư này càng xé nát tâm can chị.

Chị định bụng sẽ tới sở cảnh sát và kể hết mọi chuyện. Nhưng dù làm vậy đi nữa thì cũng không thể cứu được Ishigami. Anh vẫn là kẻ giết người.

Chị nhìn chiếc hộp đựng nhẫn của Kudo. Chị mở nắp, ngắm nhìn ánh sáng từ chiếc nhẫn.

Đã đến nước này rồi, có lẽ ít nhất mình cũng nên nghĩ đến việc nắm bắt hạnh phúc, đúng như nguyện vọng của Ishigami. Anh đã viết trong thư là nếu lúc này chị chùn bước thì công sức của anh đổ hết xuống sông xuống bể.

Việc che giấu sự thật cũng chẳng sung sướng gì. Chị không thể có hạnh phúc thực sự nếu cứ phải giấu giếm sự thật. Chị sẽ phải ăn năn cả đời, lòng không bao giờ được yên ổn. Nhưng ít ra chịu đựng như vậy cũng là một sự đền tội.

Chị đeo thử chiếc nhẫn. Viên kim cương thật đẹp. Thật hạnh phúc biết bao nếu chị có thể đến được với Kudo với một tâm hồn thanh thản. Nhưng đó là một giấc mơ không bao giờ trở thành hiện thực. Tâm hồn chị sẽ không bao giờ được thanh thản. Chính Ishigami mới là người thấy thanh thản.

Chị cắt chiếc nhẫn vào hộp thì điện thoại di động đổ chuông. Chị nhìn màn hình, một số lạ. Chị nhấc máy.

“Alo, có phải mẹ của cháu Hanaoka Misato không ạ?” Giọng một người đàn ông, chị chưa nghe giọng này bao giờ.

“Vâng, đúng ạ.” Yasuko cảm thấy điều gì không ổn.

“Tôi là Sakano ở trường cấp II Morishita Minami. Xin lỗi vì đường đột gọi cho chị thế này.”

Đó là trường của Misato.

“Cháu Misato làm sao ạ?”

“Ban nãy, cháu Misato được tìm thấy nằm ngất ở phía sau nhà thể dục. Có vẻ như cháu đã cắt cổ tay bằng dao hay gì đó.”

“Sao cơ?” Tim chị như nảy ra khỏi lồng ngực, hơi thở dồn dập.

“Cháu chảy rất nhiều máu nên chúng tôi đã đưa cháu tới bệnh viện. Nhưng chị yên tâm, không nguy hiểm tới tính mạng cháu đâu. Có khả năng là cháu tự sát nhưng không thành. Tôi báo để chị biết....”

Yasuko hầu như không nghe thấy những lời sau đó nữa.

Bức tường trước mặt có vô số vết ô vàng. Anh chọn lấy vài điểm và nối các điểm đó với nhau. Sơ đồ cuối cùng là một hình kết hợp giữa hình tam giác, tứ giác và lục giác. Sau đó anh dùng bốn màu để phân biệt chúng. Các hình cạnh nhau không được tô cùng một màu. Tất cả những việc này anh đều làm trong đầu.

Ishigami làm bài toán trong vòng một phút. Anh xóa sơ đồ ban nãy đi, chọn các điểm khác và lại làm từ đầu. Một việc đơn giản nhưng làm bao nhiêu lần anh vẫn không thấy chán. Khi nào mệt vì bài toán bốn màu này, anh lại dùng các điểm trên tường để nghĩ ra bài toán giải tích. Chỉ riêng việc tính tọa độ của tất cả các vết bẩn trên tường thôi cũng mất khá nhiều thời gian.

Việc mất tự do chẳng là gì đối với anh. Chỉ cần có giấy và bút là anh có thể chiến đấu với các bài toán. Giả sử có bị trói chân, trói tay đi nữa thì anh sẽ làm việc đó trong đầu. Kể cả không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì thì cũng không ai có thể chạm tới bộ não của anh. Với anh, đó là một thiên đường vô tận. Nguồn cảm hứng mang tên toán học đang ngủ say, để khơi dậy được đó đâu phải mất cả đời cũng vẫn là chưa đủ.

“*Mình không cần ai công nhận.*” Ý nghĩ đó lại đến với Ishigami. Tuy anh cũng muốn được phát biểu công trình nghiên cứu, được đánh giá, nhưng đó không phải là bản chất của toán học. Việc ai trèo lên được đỉnh núi đầu tiên là quan trọng nhưng chỉ cần người đó biết là đủ.

Hơn nữa, Ishigami cũng đã phải mất nhiều thời gian để có được như ngày hôm nay. Chỉ mới trước đây thôi, anh gần như đã đánh mất hết ý nghĩ của việc sống. Thậm chí anh còn nghĩ rằng, một người chỉ biết toán như mình

nếu như không chọn con đường sự nghiệp là toán học thì sống cũng chẳng có giá trị gì. Ngày nào anh cũng chỉ nghĩ đến cái chết. Anh mà chết, không những không ai thấy buồn, không ai thấy rắc rối mà có lẽ chẳng ai biết là anh không còn tồn tại nữa.

Một năm trước, trong phòng Ishigami có một cuộn dây thừng. Anh tìm chỗ để treo dây lên. Nhưng phòng ở của anh không có chỗ nào có thể treo dây. Cuối cùng anh phải đóng một chiếc đinh to vào trụ nhà. Sau đó anh treo sợi dây thừng lên và kiểm tra xem đinh có đủ chắc để anh treo mình lên đó không. Trụ nhà có kêu kẻo kẹt nhưng chiếc đinh không bị cong và sợi dây cũng không bị đứt.

Anh thấy chẳng có gì hối tiếc. Anh chẳng có lý do gì để chết. Chỉ là anh không có lý do gì để sống thôi. Anh bước lên chiếc bục gỗ, định cho đầu vào sợi dây thì chuông cửa reo.

Tiếng chuông định mệnh.

Anh không bỏ qua tiếng chuông vì không muốn gây phiền hà cho ai. Có thể ai đó ngoài cửa đến gặp anh vì chuyện gì gấp.

Anh mở cửa thì thấy hai người phụ nữ. Trông họ giống như hai mẹ con.

Người phụ nữ có vẻ như là mẹ chào anh, nói là mới chuyển tới phòng bên cạnh. Cô con gái cũng cúi đầu chào. Có gì đó chạy qua người Ishigami lúc anh nhìn hai mẹ con họ.

Hai người họ có đôi mắt rất đẹp. Chưa bao giờ Ishigami bị thu hút hay xúc động trước một vẻ đẹp nào. Đến ý nghĩa của nghệ thuật anh cũng còn không hiểu. Nhưng giây phút này, anh đã hiểu ra tất cả. Anh nhận ra, về mặt bản chất nó cũng giống như vẻ đẹp khi giải được một bài toán.

Ishigami hoàn toàn không nhớ hai mẹ con chị đã nói những lời gì lúc chào anh. Chỉ có ánh mắt họ nhìn anh, vẻ lung linh toát lên từ dáng vẻ họ đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ.

Cuộc sống của Ishigami thay đổi hẳn kể từ sau lần gặp gỡ mẹ con Hanaoka. Anh không còn ý muốn tự sát nữa mà đã tìm được niềm vui của cuộc sống. Chỉ cần tưởng tượng hai mẹ con đang làm gì, ở đâu thôi là anh cũng thấy vui rồi. Trên tọa độ thế giới có hai điểm mang tên Yasuko và Misato. Đối với Ishigami, điều đó thật kỳ diệu.

Ngày Chủ nhật là thời gian vui sướng vô bờ của anh. Mở cửa sổ ra anh có thể nghe thấy tiếng của hai mẹ con. Anh không nghe được nội dung câu chuyện nhưng những tiếng nói nhẹ bay trong gió là âm thanh hay nhất đối với Ishigami.

Anh không mong sẽ được như thế nào với mẹ con chị. Anh biết mình không thể với tới được. Toán học với anh cũng vậy. Nhưng chỉ cần được ở gần những thứ cao sang như vậy thôi cũng hạnh phúc rồi. Việc mưu cầu danh tiếng sẽ phá hỏng sự kính trọng của người khác dành cho mình.

Đối với Ishigami, việc giúp hai mẹ con Ishigami là điều đương nhiên. Nếu

như không có mẹ con chị thì anh không được như bây giờ. Không phải anh thế chỗ cho mẹ con chị mà đó là sự trả ơn. Mẹ con chị chắc sẽ chẳng nhớ gì đâu. Cũng chẳng sao. Con người, đôi khi, chỉ cần sống một cách đáng tự hào cũng là đang giúp ai đó rồi.

Khi nhìn thấy xác của Togashi, trong đầu Ishigami đã hình thành một chương trình. Xử lý hoàn hảo cái xác là một việc rất khó khăn. Dù có làm khéo đến mấy thì cũng không thể giảm xác suất tung tích nạn nhân bị phát hiện xuống bằng không. Giả sử, có may mắn giấu được chuyện này đi nữa thì mẹ con Hanaoka cũng không thể thanh thản. Mẹ con chị sẽ vừa sống, vừa lo sợ một ngày nào đó cái xác bị tìm ra. Anh không thể chịu đựng nổi nếu mẹ con chị phải hứng chịu nỗi đau đó.

Chỉ có một cách duy nhất đem lại sự thanh thản cho mẹ con chị. Đó là cắt đứt mọi liên hệ của hai mẹ con chị với vụ việc. Chỉ cần đưa hai mẹ con sang một trục khác, một trục trông có vẻ như liên quan nhưng thực ra không có liên hệ gì là được.

Vì vậy, anh quyết định sử dụng *Kỹ sư*

Kỹ sư là người đàn ông mới bắt đầu cuộc sống vô gia cư gần cầu Shin-ohashi.

Sáng sớm ngày mùng mười tháng Ba, Ishigami lại gần anh chàng *Kỹ sư*. Như mọi khi, *Kỹ sư* đang ngồi tách xa những người vô gia cư khác.

“Tôi có việc muốn nhờ.” Ishigami bắt chuyện. Anh nói cần người làm chứng cho việc đào sông. Anh phát hiện ra chàng *Kỹ sư* làm công việc liên quan đến xây dựng.

Kỹ sư ngạc nhiên hỏi tại sao lại là mình. Ishigami bảo có lý do. Anh bảo người đàn ông mà anh nhờ lúc đầu bị tai nạn nên không tới được. Nếu như không có người làm chứng thì sẽ không được phép đào sông nên cần có người thay thế.

Ishigami đưa trước năm mươi ngàn yên. *Kỹ sư* nhận lời. Ishigami dẫn anh ta tới căn phòng Togashi thuê. Tại đó, anh bảo anh ta thay quần áo của Togashi và dặn ở yên đến tối.

Đến tối, Ishigami gọi *Kỹ sư* tới ga Mizue. Trước đó, Ishigami đã lấy trộm xe đạp ở ga Shinozaki. Anh chọn bằng được một chiếc xe mới là vì muốn chủ nhân làm âm ỉ việc bị mất trộm xe.

Thực ra, anh còn chuẩn bị một chiếc xe nữa. Đó là chiếc xe anh lấy trộm ở ga Ichinoe, trước ga Mizue một ga. Đó là chiếc xe cũ, không khóa, anh lấy bừa một cái.

Anh đưa chiếc xe mới cho *Kỹ sư* đi rồi hai người tới hiện trường. Đó là bờ đê sông Edogawa.

Những việc sau đó, cứ mỗi lần nhớ lại là anh lại thấy lòng nặng trĩu. Có lẽ, đến lúc tắt thở, *Kỹ sư* vẫn không hiểu tại sao mình phải chết.

Không được để ai biết vụ giết người này. Đặc biệt là mẹ con Hanaoka Yasuko. Vì vậy, anh đã sử dụng cùng một loại hung khí và cùng một cách thất cổ.

Ishigami chặt xác của Togashi làm sáu mảnh trong nhà tắm. Mỗi một phần, anh buộc vào một tảng đá nặng và vứt xuống sông Sumida. Anh vứt ở ba nơi khác nhau và làm việc đó vào ban đêm. Phải mất ba đêm mới vứt xong. Có thể một ngày nào đó họ sẽ tìm ra nhưng điều đó chẳng quan trọng. Cảnh sát sẽ không thể tìm ra được tung tích của nạn nhân. Trong hồ sơ của họ, Togashi đã chết. Không có chuyện một người lại chết hai lần.

Cái bẫy này có lẽ chỉ mình Yugawa là nhận ra. Vì vậy, Ishigami đã chọn cách ra đầu thú. Ngay từ đầu, anh đã xác định trước điều này và có sự chuẩn bị.

Có lẽ Yugawa sẽ kể cho Kusanagi. Kusanagi sẽ nói lại cho sếp. Tuy nhiên chưa thấy cảnh sát có động tĩnh gì. Họ không thể chứng minh việc xác nhận tung tích nạn nhân là sai. Ishigami ước tính chẳng mấy chốc anh sẽ bị đem ra xử. Không thể quay lại được nữa. Chẳng có cơ sở nào cả. Những suy đoán của nhà vật lý thiên tài đó dù có tuyệt vời đến đâu thì cũng không thắng được lời thú nhận của thủ phạm.

“Mình đã thắng!” Ishigami nghĩ.

Có tiếng còi. Đây là tiếng còi báo mỗi khi có ai ra vào nơi giam giữ. Người gác tù đứng lên. Có một cuộc trao đổi ngắn rồi ai đó đi vào. Đứng trước buồng giam của Ishigami là Kusanagi.

Ishigami ra khỏi buồng giam theo lệnh của người gác tù. Sau khi kiểm tra toàn bộ người Ishigami, người gác tù giao Ishigami cho Kusanagi. Trong suốt khoảng thời gian đó, Ishigami không nói câu gì.

Ra khỏi nơi giam giữ, Kusanagi quay sang Ishigami: “Anh thấy người thế nào?”

“Tay điều tra viên vẫn nói năng lịch sự với mình.” Ishigami không hiểu điều đó có ý nghĩa gì không hay đó là nguyên tắc của Kusanagi.

“Đúng là tôi có hơi mệt. Tôi chỉ muốn nhanh chóng bị kết án thôi.”

“Vậy thì chúng tôi sẽ dừng việc điều tra ở đây. Có người tôi muốn anh gặp.”

Ishigami nhú mày. *“Ai đây? Không thể là Yasuko.”*

Đến trước phòng điều tra, Kusanagi mở cửa. Trong phòng là Yugawa Manabu. Nét mặt Yugawa trùng xuống, anh đứng lặng nhìn Ishigami.

“Trở ngại cuối cùng đây!” Ishigami dốc hết sức.

Hai thiên tài ngồi đối diện nhau. Họ im lặng một lúc. Kusanagi đứng dựa lưng vào tường, nhìn hai người.

“Cậu có vẻ hơi gầy.” Yugawa bắt đầu.

“Có lẽ vậy. Tôi vẫn ăn uống đều đặn đây.”

“Thế thì tốt. Mà...” Yugawa liếm môi. “Cậu không thấy bức khi bị gán

cái móc là bám đuôi người khác à?”

“Tôi không bám đuôi.” Ishigami trả lời. “Tôi bí mật bảo vệ Hanaoka Yasuko. Tôi nói điều này nhiều lần rồi.”

“Tôi hiểu. Bây giờ cậu cũng vẫn bảo vệ cô ấy.”

Vẻ ngạc nhiên thoáng hiện trên mặt Ishigami. Anh nhìn lên Kusanagi.

“Tôi không nghĩ cuộc nói chuyện này có ích gì cho việc điều tra.”

Kusanagi im lặng. Yugawa trả lời.

“Tôi kể cho Kusanagi về những suy đoán của tôi rồi. Việc cậu đã làm gì và đã giết ai.”

“Đó là quyền tự do của anh.”

“Tôi cũng đã nói với cô ấy. Hanaoka Yasuko ấy.”

Má Ishigami hơi co giật trước câu nói của Yugawa nhưng ngay lập tức anh khẽ mỉm cười.

“Thế cô ta thấy hơi hồi hận à? Hay thấy cảm ơn tôi? Chắc thế nào cô ta chả trơ trên bảo mình chẳng liên quan gì vì là tôi thanh toán hẳn giúp cô ta mà.”

Kusanagi cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt trước cảnh Ishigami cố tỏ vẻ mình là kẻ ác độc. Anh tự hỏi con người ta có thể yêu người khác đến như vậy sao.

“Có vẻ cậu tin là chừng nào mình không nói ra thì sự thật không bao giờ bị phát hiện. Không phải vậy đâu.” Yugawa nói. “Ngày mùng mười tháng Ba, một người đàn ông bị mất tích. Một người chẳng có tội gì. Nếu phát hiện ra tung tích anh ta và tìm báo cho gia đình thì có thể đối chiếu được mẫu ADN. Đem đối chiếu mẫu ADN với cái xác được cho là của Togashi Shinji thì sẽ biết được cái xác thật là ai.”

“Tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì.” Ishigami cười. “Biết đâu người đàn ông đó chẳng có gia đình. Giả sử có cách khác thì cũng phải mất rất nhiều công sức mới tìm ra được tung tích của cái xác. Khi đó, phiên tòa xử tôi cũng kết thúc rồi. Tất nhiên, dù bị xử thế nào tôi cũng không kháng cáo đâu. Tòa xử xong thì vụ án kết thúc. Vụ án giết Togashi Shinji coi như xong. Cảnh sát chẳng thể làm được gì. Hoặc...” Ishigami quay lại nhìn nhìn Kusanagi. “Biết đâu cảnh sát sẽ thay đổi thái độ khi nghe câu chuyện của Yugawa. Nhưng dù có thế thì cũng không thể thả tôi ra được. Lý do là gì chứ? Tôi không phải là thủ phạm ư? Nhưng tôi là thủ phạm. Các anh sẽ xử lý thế nào với lời thú tội này?”

Kusanagi cúi đầu. Đúng như Ishigami nói. Nếu không chứng minh được lời thú tội của Ishigami là nói dối thì không thể chấm dứt vụ này được. Hệ thống của cảnh sát là thế.

“Tôi có điều muốn nói với cậu.” Yugawa nói.

Ishigami nhìn Yugawa như muốn hỏi là chuyện gì.

“Bộ óc của cậu... một bộ óc tuyệt vời, tôi rất tiếc khi thấy cậu buộc lòng

phải sử dụng nó vào một việc như vậy. Tôi rất đau buồn. Tôi cũng buồn vì sẽ mãi mãi mất đi một đôi thủ có một không hai như cậu.”

Ishigami mím chặt môi. Anh nhắm mắt lại, như thể đang phải chịu đựng một điều gì đó. Cuối cùng anh ngẩng lên nhìn Kusanagi.

“Có vẻ như cậu ấy đã nói xong. Kết thúc được chưa?”

Kusanagi nhìn Yugawa. Yugawa im lặng gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Kusanagi mở cửa.

Ishigami bước ra ngoài trước, theo sau là Yugawa.

Lúc Kusanagi đưa Ishigami trở về phòng giam, bỏ lại mình Yugawa thì bỗng Kishiya xuất hiện từ góc lối đi. Theo sau anh là một phụ nữ: Hanaoka Yasuko.

“Sao thế?” Kusanagi hỏi Kishiya.

“Tôi... tôi nhận được liên lạc từ chị ấy. Chị ấy bảo có chuyện muốn nói. Vừa mới đây thôi, một chuyện thật...”

“Cô ấy kể cho mình cậu à?”

“Không, cả đội trưởng nữa.”

Kusanagi nhìn Ishigami. Mặt Ishigami trở nên xám xịt. Đôi mắt anh nhìn Yasuko, vẩn lên những tia máu.

“Sao lại ở đây?” Ishigami lẩm bẩm.

Giương mặt bất động như thể bị đóng băng của Yasuko bỗng chốc vỡ vụn. Hai mắt chị đầm nước mắt. Chị tiến lại gần Ishigami rồi bất ngờ quỳ sụp xuống.

“Em xin lỗi. Em rất xin lỗi. Vì mẹ con em... vì em mà...” Người chị rung lên.

“Cô nói gì thế? Cô... nói gì mà lạ thế...” Những lời nói nghe như đọc thần chú bật ra từ miệng Ishigami.

“Mẹ con em không thể hưởng hạnh phúc một mình... Em cũng phải trả giá. Em sẽ nhận hình phạt. Em sẽ chịu tội với anh. Em chỉ có thể làm được như vậy thôi. Em chỉ có thể làm được như vậy cho anh. Em xin lỗi. Em xin lỗi.” Yasuko chống hai tay, cúi gập đầu xuống đất.

Ishigami vừa lắc đầu vừa quay lưng đi. Khuôn mặt anh nhăn nhúm vì đau khổ. Rồi khi quay hẳn lưng về phía Yasuko, Ishigami giơ hai tay ôm đầu.

Anh hét lên như một con thú dữ. Một tiếng thét đau buồn, xen lẫn nỗi tuyệt vọng và hoang mang. Âm vang của nó lay động tất cả những người chứng kiến.

Nhân viên cảnh sát vội chạy tới để ngăn anh lại.

“Đừng động vào anh ấy!” Yugawa đứng ra chặn họ lại. “Ít nhất cũng để cho anh ấy khóc.”

Yugawa tiến lại Ishigami, đặt tay lên vai anh.

Ishigami vẫn tiếp tục hét. Kusanagi nhìn như thể Ishigami đang dốc cạn linh hồn của chính mình.

